



ஸ்ரீ

பயர்,
B.A.

அருள்

அன்பளிப்பு

சுந்தரரங்கு

ஓர் தமிழ் நாடகம்

3849

“கதணமனோகரம்” எழுதிய
வடுவூர் கே. துரைசாமி அப்பங்கார், பி. ஏ.,
இயற்றியது.

11359

சைதாப்பேட்டை
டி. ஏ. ராமப்பா, எம். ஏ., எல். டி., அவர்களால்
முன்னுரை எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

சேன்னை, திருவல்லிக்கேணி
எஸ். ஜி. ஐயர் அண்டு கம்பெனியாரால்
வெளியிடப்பட்டது.

காபிரைட் ரிஜிஸ்டர்டு]

மகாபாரதத்தியாய
டாக்டர். உ. வே. சாமிநாதையர் தபா 1.
நூல் நிலையம்,
சென்னை - 600090.

GF 2. 5. 1914
C. 4

MADRAS
P. R. RAMA IYAR AND CO.
PRINTERS.
1914

COPYRIGHT TO THE AUTHOR.

நூன்முகம்,

தமிழ்மகள் நாவினிற் றவழ்பெரு மறிஞர்காள்!
கமைபுரிந் தருளுமின் கசடுகள் பலவுள்
சுந்தராங் கிப்பெயர்ச் சந்தமிரு மிக்கதை
சொந்தமாய்ச் செய்திலேன் சுவையினுக் கிருக்கையாய்ப்
புகழ்மாது பணியப் பூமானின் வதனமாய்ச்
சகமெலா மிறைஞ்சிடத் தகவினுக் கன்னையாய்த்
தனமாது மகிழ்வுடன் தாண்டவம் புரிந்நிட
மனநினுக் கணிசரும் வாணியின் வாசமா
யோங்கிய வணிக ருலசோ ரேத்திடு
மாங்கில மதனி லமலன தருளால்
வந்துதித் தோளும் வரகவி யியற்கை
யந்தமும் வாய்மையு மாடிபோற் காட்டுவோன்
கம்பரு மின்புறுங் கவிதரும் ஷேக்ஸ்பியர்
சிம்பலி னென்பதாஞ் சிறியதோர் நாடகஞ்
சுதைவிலாப் புகழுடன் செய்தன னன்னவன்
கதையினைத் தழுவியே கலையிலாப் பேதையா
னிதையிமிழ் தமிழினி லியற்றினேன் வசைபெற,
இத்தகைச் செயலினை யியற்றிடத் தேவையா
மெத்தகைப் பெருமையு மில்லாத வீணன்யா
னிளிமைநிறை தமிழ்மாதின் மிசைபெருகு மாகையாற்
கனிவுடை மனத்தனாய்க் கடுகியான் வரைந்தனேன்
முந்திய கதையினை முற்றிலுங் கொண்டிடா
திந்தியற் கினிதாக வேன்றவரை மாற்றினேன்

மிகவெளிய நடைதனில் வினையமில் பனுவல்பல
 நகைபெறச் செய்துளேன் நவைபல விருப்பினும்
 குறைபல குழுமினும் பொறுத்திட லறிஞர்பொறை
 துறையிலேன் மதியிலேன் துணையிலேன் பிறிதிலேன்
 குழவிய ரியற்றிடுங் குறியமண் வீட்டினை
 வழியறி சிற்பியர் வசைமொழிந் திகழ்வரோ.

SAIDAPET, 1
 27-4-14. J

K. DURAISWAMI.

FOREWORD

“GOOD wine needs no bush,” says the master dramatist. The Tamil play before us, entitled *Sundarangi*, needs no foreword at all, for it is really very good wine and can surely speak for itself and the author is a great Tamil scholar, having mastered *Tholkappiam* as well as all the old *Sangam* Literature. “Yet to good wine they do use good bushes,” continues the immortal playwright. I would that I had good bushes to give! But the fact is I have almost no bushes to give or lend, for I cannot pretend to have any extensive or intensive knowledge of the ancient Tamil Literature. But since I had the unique pleasure of hearing the play read to me by the author himself, I think I shall be failing in my duty to the author as well as to the public, if I let go this opportunity without putting before the reader what I feel I have to say. The stream of Tamil Literature has been stagnant for many centuries. There have been very many clever imitations, but very few original works. Far-fetched images and cold conventions have been reigning supreme, for those who have drunk deep at the old venerable fountains seldom, if ever, evince a taste for new springs, and more often than not look upon every departure, if not with disdain, at least with dislike. But signs are not wanting to show that very soon there will be a new era brighter we may hope than any before.

The lethargy of centuries seems to be breaking up. New ideas are spreading and new inarticulate soul throbs

may be heard by the watchful ear. But though there is a sort of *imaginative* restlessness in the air, we are still hesitating about expression. The scant courtesy generally shown to the vernaculars seems to delay in the coming of the New Age. But very soon the choice must and will be made. It will before long be realised that though we may be bred up in a foreign language, we live and move in our vernacular. The English themselves realised the fact some six centuries ago. They tried a form of Latin and chose English and Chaucer paved the way for Shakespeare. Our friends in the north have tried English and are giving it up for their vernacular. I am sure we are going to do the same. Who knows there may be at this very moment a Chaucer or a Rabintra Nath Tagore lisping in Tamil, "for the numbers come."

It is therefore mostly as a promise of what is to come that I hail this '*Sundarangi*'. But at the same time I can assure the reader that '*Sundarangi*' can stand severe test by itself. Though it purports to be but a free translation of Shakespeare's '*Cymbeline*,' it is much more than a free translation. Only the main incidents in the life of '*Imogen*' could be followed. The characters, including Imogen after whom the play is named, had to be re-created in consonance with Indian ideas and sentiments. To have done this successfully is no small achievement, especially when it is remembered that this is Mr. Aiyengar's first venture in the literary field. The ideas and atmosphere are purely Indian, and the aroma is essentially the aroma of the land of Champak and Sirish flowers. Mr. Aiyengar has at his command both an easy and fluent prose style and a sweet and chaste poetic style. There is one other feature about the work, which calls for special mention. It is

Mr. Aiyengar's firm belief, and firmer is mine, that the spirit of the Tamil drama is not fully brought out unless suitable songs are introduced. It is well known, too, that the shades of difference among the different *ragams* indicate shades of difference in ideas and feelings and that each *ragam* has an individuality which tells, as if in a flash. Numerous songs in addition to verses have therefore been introduced in '*Sundarangi*' and the tunes selected are mostly apt and well known tunes. All the objectionable features of the ordinary Tamil dramas are conspicuous by their absence and I feel that this book can safely be placed in the hands of young and old, of both sexes. '*Sundarangi*' should prove specially useful to the student population who are now asking for bread, but are given stones. The easy flow of the conversational style, the natural sweetness of the verses, the elevated moral sentiment and the refined taste should surely recommend themselves to even a casual reader. Moreover, '*Sundrangi*' may be in a sense looked upon as a type of what future Tamil drama ought to be. And as such I have no hesitation whatsoever to press forward Mr. Aiyengar's claims to the praise and encouragement of the enlightened readers.

SAIDAPET, }
27th April, 1914. }

T. A. RAMAIA.

அபிதானவிளக்கம்.

பிரதாபசிம்மன்

சுந்தரன்

சந்திரன்

ஜெயபாலன்

அனுமந்தன்

குணசேகரன்

கருணாகரன்

தனபாலன்

மதிவதன்

நாசிம்மவீரன்

புறஷோத்தமன்

பராக்கிரமபாது

சூரசேனன்

வாகுதேவன்

பலராமன்

சுந்தராங்கி

சரசாங்கி

பத்மாவதி

மோகலு

மாளவதேசத்தரசன்.

} பிரதாபசிம்ம அரசனது புத்திரர்

பிரதாபசிம்மனது இரண்டாவது மனை
வியின் அண்ணன்

} ஜெயபாலனுடைய தோழர்கள்

} நகரத்தினர்

மாளவதேசத்திலிருந்த சூரசேனனென்
னும் போர்வீரனது மகன். சுந்த
ராங்கியின் தோழன், அரசனால்
வளர்க்கப்பட்டவன்

பிரதாபசிம்மனால் நகரைவிட்டு விலக்கப்
பட்ட ஓர் போர்வீரன்

மதிவதனனுடைய சேவகன்.

கலிங்கதேசத்துச் சேனாதிபதி

கலிங்கதேசத்திலோர் பிரபு

மாளவதேசத்து அரசன்மனை வைத்தி
யன்

கலிங்கதேசத்தான். மதிவதனனுடைய
நண்பன்

மாளவதேசத்தரசனது மூத்த மனைவி
யின் வயிற்றிலுதித்த புத்திரி

மாளவதேசத்தரசனது இரண்டாவது
மனைவி

சுந்தராங்கியின் தாதி

சரசாங்கியின் தாதி. இன்னும் மற்றவர்

இடம் :—மாளவதேசம், கலிங்கதேசம்.

பிழை திருத்தம்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தப்படவேண்டிய விதம்.
1	6	இராகம்—மாஞ்சி நாளம்— ஆதி என்று மேலே சேர்க்க	
2	19	சரணங்கள்	அனுபல்லவி
	22		சரணம் என்பதை மேல் சேர்க்க
	20	1	
	22	2	நீக்க
	24	3	
3	22	கயல்வழி	கயல்வழி
6	19	கொள்ளைக்கொண்ட	கொள்ளைக்கொண்ட
9	5	மனதினை	மனதினை
	20	காதலித்தனனெனில்	காதலித்தனனெனில்
13	11	தாயரை	தாயரை
14	7	ஏமசதி	தேமஸ்திவ்யமதி
15	6	இடருருந்தி	இடருருந்தி
23	26	துணைவன்	துணைவன்
28	16	யிடரினுல்	யிடரினில்
45	27	கணவாய்	கணவாய்
60	19	அன்பாலொன்று	அன்பாலொன்று
74	17	நிகர்	நிகர்
76	3	உனது	எனது
80	6	ஒருவிலொரு	ஒருவியொரு
	23	முற்றுப்புள்ளியை	நீக்க
	27	பவனம்	பவனம்
81	24	கீழோர்	கீழோர்
84	4	நவையுளதெனவேதரி	நவையுளதெனவேதரி
86	22	இருக்கின்றது	இருக்கின்றன

பக்கம்.	வரி.	பிழை	நிருத்தப்படவேண்டிய விதம்.
89	1	மதவதனன்	மதிவதனன்
91	14	அனுப்பிடலாம்	அனுப்பிவிடலாம்
94	9	'தாசி' என்னும் மொழி 17 வது வரிமுதல் 95 ம் யில் நீக்க	யை நீக்க பக்கம் 15 வது வரி வரை
122	5	மறைப்பேனென	மறப்பேனென
125	2	னின் றி	னின் று
134	13	லெமனேடு	லெமனேடு
153	24	மரத் தைத்தப்போல	மரம்
158	3	தெரிவிப்பாயாடா	தெரிவிப்பாயடா
		இவ்வாறு	இவ்வாறு
167	7	கொணர்ந்தும்	கொணர்ந்ததும்,
168	24	கேட்டுமாயின்	கேட்டுமாயின்
172	26	எந்தல்	ஏந்தல்
176	21	மனிவதன	மதிவதன
177	24	முற்றுப்புள்ளியை	நீக்க
181	11	யிருளாகுதே	யிருளாயின
205	1	துறைந்தது	துறந்தது
210	10	இவர்கள்	இவைகள்
215	16	மிடைரை	மிடரை
216	6	கொண்டி	கொண்டிருக்
223	15	நின்றவரிலொருவனே	நின்றவரிலொருவனே.
228	15	சலகமிட்டலலைக்குங்	சலகமிட்டலைக்குங்
247	9	னவனுடன்	னவனுடன்
250	2	சஞ்சிவியொன்று	சஞ்சிவியென்று

ஓம் சுபம்:

சு ந் த ர ா ங் கி (ஓர் தமிழ் நாடகம்)

திருமால் துதி

(வேண்ணிலாவே யென்ற வர்ணமெட்டு)

பல்லவி

கண்ணு கருங் கொண்டல் வண்ணு
தண்ணளி புரியா தென்னே

(க)

அனுபல்லவி

எண்ணிலவா மின்னா துன்னும்
மண்ணுலகின் பற்றெழிய

(க)

சுரணம்

(1) நோக்கினுந் தெரியா யெந்தை
வாக்கினு மமையாய் விந்தை
திக்குநின்னை யன்றி யென்னே
தூக் கலாங்கடையேனுக்கு

(க)

(2) வித்தையில்லேன் புத்தியில்லே
னெத்தகைச் சிறப்புமில்லே
னத்தனே யிப்பேதை யாற்றும்
பத்திகொள் பரமமூர்த்தி

(க)

விநாயகர் துதி
(குருலேக எடு வண்டி)

பல்லவி

கரிவுதன விரி ஜோதி
கணபதி நின் கழல்துணையே (க)

அனுபல்லவி

கருதரிய திறனிறையுங்
கண்ணுதலின் காசுலே (க)

சரணம்

பரிதி முதலரிய யனும் பண்ணவர்கள் பாவரிய
வரதனருளைங் கரணேமண மலர் நின்திருவடியிற்
சிரம்படியாயான் பணிந்தேன் சிதைப்பாயிடை யூறுகளைக்
கருணையுடனெழுந்தருளிக் காத்தருளிப் பேதைகையே(கரி)
சரஸ்வதி ஸ்தோத்திரம்

(சரஸ்வதி ஸாமதான)

பல்லவி

வருக தாமஸமா வாணி யென்னையருள
வாணுதல் மணி வனசபாரதி (வ)

சீரணங்கள்

- (1) வரத மீப்பல-பேதைமையொழிய
வல்கியோதைதேயோடு கமலமீதிருந்து (வ)
- (2) பனுவலாட்டி நீ-பாலனையணுகி
தனியழுவ மோங்கத தங்குயென் வயினே (வரு)
- (3) தனி மனோகரி நீ, தேவிகலை ஞானி
தரையிலொருபேதை-சனது பாவிழைந்து (வரு)

(அது)

இராகம்-கல்யாணி

பூரவாகினியே யன்ன புழந்தரு மினிய பூவை
நாரணனரிய சேய் னயந்திடு புனிதை வாணி
சீரணி தவளப் போதோ டேரண வன்னம் நீங்கிப்
பூரண கருணை தாங்கிப் புரிந்தருள் நடன நாவில்

1 வது அங்கம்.

1 வது சீன் (களம்)—மாளவ தேசம். அரண்மனையை யடுத்த பூஞ்சோலை.

நகரத்தின் நிருவரின் சம்பாஷணை.

கருணாகரன்:—(“சாமி நீ வருவாயிப்போது”)

ஆகாயிச்சோலை யழகை

ஐயோநானென்ன சொல்லுவேன்

(1) பாகென்னத்தேனென்னக் கோகிலங் கூவுதே
பல்லாயிரங்கோடி மலர்மணந்தூவுதே. (ஆ)

(2) தோகை விரிததாடு-கின்ற பலமயில்
துன்னிடத் துன்னிடத் துன்பமும் போகுதே. (ஆ)

நண்பா ! தனபாலா ! இன்று தென்றல் வெகு உல்லாச மாப் விசுகின்றது. மிக்க இரமணியமான இச்சோலையைவிடத் துச் செல்லற்கு எனக்கு மனமேலிலது. அதனின் இன்னம் சிறிது உலாவுவோம்.”

தனபாலன்:—“நண்பா ! அப்படி-பே செய்வோம்.”

கருணாகரன்:—“ஆகா ! இச்சோலையின் சிறப்பை எவ்வாறு வர்ணிப்பது !

(இராகம்—தோடி)

மயில்பல நடனமாடக் குயில்சில மகிழ்ந்துபாட

முயல்பல குழுமியோட முகைய விழ்மலர் நகைக்கக்

கயல்வழி மடவோர்மையுண் கண்களாஞ்சுரும்பினங்கள்

செயிரிலாமது வருந்திச் செருக்கிரங்காரஞ் செய்ய.

என்ற வண்ணம் இவ்வனத்திலுள்ள ஒவ்வொரு பிபாரந ளும் எததகைய சுரு சுருப்பையும், பேரானந்தத்தையும் புலப் படுத்துகின்றது !

* செருக்கி = கருவங்கொண்டு செயிர் = குற்றம்

தனபாலன்:—“நண்பா—விவஸ்குதன், பறவைகள், புட்பங்கள் முதலிய அற்பமான உயிர்களையாவும் இவ்வாறு குதூகலத்தைப் புலப்படுத்த நமது தேசத்து மனிதர் மாதிரித் துன்பக் கடலிலாழ்ந்திருக்கக் காரணமென்ன? இந்நகரத்திலயானைக் காணினும் மிக்கவிசைக் குறியுடன்தேதான் ஹுகின்றனர். நகரத்தினர்மட்டோ? இத்தேசத் தரசனும் அவனைச் சார்ந்தோரும் அவ்வாறு காணப்படுகின்றனரே! காரணமென்ன?”

சுருணாகரன்:—“ஆகா! நேயா! நீ இந்நகரத்திற்றுகின்றனையோ? அன்றி நித்திரையில் நடப்பவன்போல உணர்வின்றித் திரிகின்றனையோ? யாவருமறிந்த இவ்வற்ப விஷயத்தை நீ யுணரா திருத்தல் பெரும் விந்தையாயுள்ளது. நமது அரசன் பிரதாபசிம்மனது ஸ்தானிச செல்வியுப அவனுக்குப் பின்னர் இதேதேசத்தின் அரசியாதா குரியவருமான அழகிற் சிறந்த சுந்தராங்கி யென்றோ மங்கையிருப்பதாய்க் கேழ்விப் பட்டிருக்கின்றனையோ? இல்லையோ?”

தனபாலன்:—“ஆமாம் அதை அறிவேன். அவளது அன்னை மண்ணுலகை விடுத்து விண்ணுலகேகிய பின்னர், நமது முதிய அரசன் அரசாங்கி பெயர்வாரோ மானது மருத்திருப்பதையு மறிவேன்.”

சுருணாகரன்:—“அப்படியா! மெத்த நன்று! அரசன் சுந்தராங்கியைத் தனது இரண்டாம் காதலியின் அண்ணனுள் ஜெயபாலனுக்கு மணமபுரிவிக்கக் கருதியிருக்கின்றான் சுந்தராங்கியை வெனின் இம்மணத்திற சிபப்பாது இவ்வோ புருஷனைத் தனக்கு நாயகனாக வாசிதலுக் கொண்டு அவனையே மணப்பதாய் ஒரே மனதாய்க் கூறுகின்றான். இவ்வால் விருப்பப் பட்டவன்

மிகக் எனியோனையாயினும் அவளுக்குத் தக்க காதலனை! இவனுக்கு மமதரசன் நகரத்தைவிடத் தோடிப் போமாறு கட்டளை யிருது தனது புதலவியைச் சிறைச் சாலையிற் புகுத்தி விட்டனன். இதன் பொருட்டே நகரத்தினர் பாவநம் விபாகூலப்படுவதாய் வெளித் தோற்றத்திற்கு மாதிரம் நடிக்கின்றனர். எனினும் இவ்விஷயத்தில நமதரசன் ஒருவனே உண்மையில் மனம் கொண்டு விசனக் கடலிலாழ்ந் திருப்பவனென நினைக்கின்றன்.”

தனபாலன்:—(ஆசரிபத்துடன்) “ஆகா! அப்படியா! அரச சனையாழிநத மற்றையோர் வருநத வில்லையோ?”

கருணாகரன்:—“ இம்மனத்தை எப்படியாயினும் நிறைவேற்ற வேண்டு மென அவாக்கொண்ட மன்னனின் இளம்பத்தினியும் அவளுக்கு முன் நெறதோன றெய்பாலனும் அரசனுக்கதிகமாய்த் துயரிலாழ்ந்திருக்ின்றனர். மற்றையோர் அனைவரும் அரசனது திருபதியின் பொருட்டு வருதுவதாய் நடிக்கின்றனரே யன்றி மனத்திற் குள் சந்தோஷமே ”

தனபாலன்:—“ அதன் காரண மென்ன ?”

கருணாகரன்:—“ நண்பா ! உரைக்கின்றேன் கேட்பாய்:

அகவல்

(இராகம்-கல்யாணி)

சுந்தரங்கிப்பெய ரந்தமிகு நாரியை
மனக்கவிரும்பியகு ணமிலா மைத்துனன்
ஜெயபால னென்பான் பயனிலா த்தூர்த்த
னணியிலான் கலையிலான் மணமிலான் நிலையிலா
ஓதலின் கல்வி நிறை கோதையாம் செல்வியை

மனைவியாய்க் கோடற்குத் தினைபுந் தசாதவன்
 மங்கையாம் அழகியின் சங்கையை வென்றவன்
 மற்றவனோவென்றிற் குற்றமில் குணத்தினன்
 விதையிற் சூரியன் புத்தியிற் பிரகஸ்பதி
 பேரழகுதன்னிலோ மாரவே என்னலாம்
 வெஞ்சுமர தனிலோ வஞ்சாத சீயமா
 முற்றார்க்கும் பற்றார்க்கு முற்று மினியனே
 யவனியின் முழுநிலுமிலனோசிறிதேனா
 மொப்பவனென்ன யாம் செப்பிடப் பிறரிலர்
 நிகரிலாநாதலின் நகரைததுற்றனன்.

ஆகா ! தனபாலா ! நம மன்னனது புதல்வி சுந்தராங்கி
 கலோடாடையைப் பொதது ஆழ்ந்தகல்வி முத்திரை முதலிய
 வற்றைய கொண்டவள். அழகியா பழகுதலுள் நிகரற்
 தவள இததகைய சிறந்த மின்னொளிகளைக்க விரும்பிய
 லோதனது நாடகனன் ஜெயபாலனோ வெனின் கல்விமுத
 லிய சூரியப்பு மற்ற வீனான். சீயகுணங்கடையுடைய தூர்த்
 தன். துவட்டர்களின் நேசன். ஆகலின் இலக்குமியை
 நிகர்த்த இவ்வழகிக்கு இவன் தகுந்த காதலன்னது. இவள
 துபனதைக் கொள்ளாக்கொண்ட மதிதனனென்னுங்கா
 லோயோ ஒப்பற்ற சீலன். வித்தை, புத்தி, பராக்கிரமம், சுநத
 ரம், அன்பு, தயை, நற்குண நல் லொழுக்கம் முதலிபவை
 நிறையப்பெற்ற உத்தமன். இப்புனி முற்றுநிதடினும்
 இவனை யொப்பவரைக்காண்பது ஏலாக்காரியம். ஆகா !
 இவன் இத்தகைய மேம்பாட்டையுடையவனா யிருத்தலின்
 நகரைவிட்டு விலக்கப்பட்டனன்.”

தனபாலன்:—“ அப்படியா ? அவன் அத்தகைய சிறப்பி
 னனா ?”

* அந்தம் = அழகு அணி = அழகு கோடற்கு = கொள்ளுதற்கு
 தினையும் = சிறிதும் சங்கை = மனது சீயம் = சிங்கம்.

கருணாகரன்:—“நான்பு ! அவனது சிறப்பை அறியும் கிரி
வாய்க் கூறுதற்கு யான் வல்லமை யுடை போனல்லேன்.
யான் உரைத்தது குறைவாய்க் கூறியதாயினு மன்றிச்
சரியாய் விவரித்ததாகாது.”

தனபாலன்:—“ஆகா ! அப்படியா ! அவன் சிறப்பு,
வாய்ப்பு, முதலியவற்றை அறிவையோ ?”

கருணாகரன்:—“இவ்வைப்பற்றிய விவரங்களை முற்றும் யான்
அறிவேனாயினும் தெரிநகரவரையில் உரைக்கின்றேன்.

இராகம்—தோடி

இந்நகர் தன்னை யானும் மன்ன வன்றை நாளில்
வெந்நிடாத்தானை நாதன் வீரனும் சூரசேனன்
முந்நீரார் குழப்பெற்ற—மொயம்புடைத தேயத்தாரைச்
செந்நீரில் மூழ்குவித்துச் செகுத்தனன் கோவிற்காக.

சூரசேனனென்ற இவனது தந்தை, இவ்வரசனின்
பிதாவிருந்த காலத்திய சேனாதிபதி. இரேசேனாதிபதி தனது
ரசனுக்காகத் தன்னுயிரையும் மதிப்பாது பற்பல தேசங்க
ளின் மீது படையெடுத்துப் பகைவரை வென்று மிக்கபுகழ்
பெற்றிருந்தான்.

(இராகம்—காண்டா)

அத்தகையனீசர் நாதன் புத்திர ரிருவர் பின்னர்ச்
சத்துவமுடனே தோன்றிச் சமரிடு குந்தவர் முன்
கத்தியு மத்தமாகக் கடுகினர் களத்தில் மாண்டா
ரத்தினே கொற்றங்கொண்டு மடங்கோணத்துயரால்வீந்தான்.

* செந்நீர் = இரத்தம் செகுத்தல் = கொல்லுதல் வெந்நிடல் =
முதுகூகாட்டில் தானே = சேனை.

* அனீசர் = வீரர் கொற்றம் = வெற்றி வீந்தான் = இறந்தான்.

அவ்வரசனிறந்தபின் இப்போதிய வேந்தனான பிரதாப சிம்மன் சிம்மாசனமேறக் குந்தலதேசத்தினர் பெருஞ்சேனை களுடன் எதிர்த்தனர். சூரசேன நென்ற இச்சேனாதிபதி மிக்க வயதில் முதிர்ந்தவனாயினும் வெகு பராக்கிரமத்தைப் புலப்படுத்திப்போர் செய்து அவரைத் துரத்தினன். இச்சேனாதிபதியின் புதல்வரிருவரும் அப்போரில் வாளுங்கையு மாய்ச் சண்டைசெய்து மாண்டனர். வெற்றி பெற்ற சூரசேனன் இதைக் கேழ்விபுற்றுத் திராப்பெரும் விசனத்திற் கிரையாய்க் கடைசியிலிறந்தனன்.

(இராகம்—எதுகுலகம்போதி)

சூலுடனிருந்த சூரசேன னதினியயில்லான்
சீலனும் மகவை யீடுது சென்றனளுடனே யும்பர்
சாலவு மிடரி லாழ்ந்த சக்கிரி சதனந்தாங்கிப்
பாலனை வளர்த்தான் பேணிப் பரிவுடன் பெயரு மீந்தான்.

இச்சேனாதிபதியின் மனைவி அவ்வமயத்தில் கர்ப்பிணி யாயிருந்து அதற்கு இரண்டு மாதங்களுக்குப் பின்னர் ஓர் ஆண் குழந்தையை யீடுதுவிட்டு விண்ணுலகினான். அன் னை தந்தை முதலிப்போரை யிழந்த யிக்குழந்தையின் மீது அன்புகொண்ட அரசன அதை எடுத்ததுத் தனது அரண்ம னையில் வளர்த்தனன். இவனது முகக்காந்தியின் விசே ஷத்தைக் கண்ட பிரதாப சிம்மன் இவனுக்கு மதிவென னெனப் பெயரிட்டு அவனை ஆழ்ந்த அபிமானத்துடன் வளர் த்து வித்தைகள் அனைத்திலும் பயிற்றினன்.

* சூல் = கர்ப்பம் உம்பர் = மேலுலகம் சக்கிரி = அரசன்
சதனம் = அரண்மனை.

(இராகம்--மோகனம்)

குதலையுங் குமரவேளாய் மதித்திடுஞ்சிறுவனாகித்
துதிபெறக்கலைகளோதித்துன்னுவோர்க்கி னியனாகி
மதியுடை மனத்தனாகி மாண்புடைக் குணத்தனாகி
வதிந்தனன் சுந்தரங்கி மனநினைக் கவர்ந்தான் முற்றும்.

இவன் எவ்வாறு வளர்ந்தான் ?

“ மகன்றந்தைக் காற்று முதலி யிவன் நந்தை
என்றோன்றான் கொல்லென்னுஞ் சொல் ”

என ஆன்றோர் கூறி யிருக்கின்றன ரன்றோ !

ஒருவனை நோக்கி இத்தகைய உத்தமனைப் பெற இவ
னது தந்தை என்ன தவம புரிந்தனனோ வெனப் பிறர் கூறு
வதே மகன் தகப்பனுக்குச் செய்யும் பேருதவி. மதிவதனன்
வயது முதிர் முதிர் இம் முதுகையை உண்மையாக்கினன்.
சிறந்த பராக்கிரமசாலியாய் யாவராலும் புகழப்பட்டும்,
அன்புடன் அபிமானிக்கப் பட்டும், நற்குணங்களுக்கே யிருப்
பிடமாய்ச்சிறுவர் யாவரும் இவனைப்பார்த்து நல்லொழுக்கம்
முதலிய வற்றைக் கற்றுக்கொள்வதற்குரிய வேர் சட்
டசமாயினான். வித்தை முதலிய வற்றிற் சிறந்த அரசு
புத்திரியே இவனது மேம்பாடுகளைக் கண்டு இவன் மீது
காதலித்தன னெனில் இவனது அருமை பெருமைகளை
விரித்தலுங் தேவையோ !”

தனபாலன்:—“ அப்படியா ! மெத்த சந்தோஷம் ! நீ கூறு
வதி னின்றே அவன் மீது எனக்கோர் வித அபிமான
முண்டாகின்றது. நண்பா ! சுந்தரங்கியைத் தவிர
அரசனுக்கு வேறு புதல்வ ரில்லையோ ?”

* குதலை=குழந்தை மாண்பு=பெருமை.

கருணாகரன்—“இப்பொழுது இவனைத் தவிர வேறு சுந்தர
யிலது. அவனுக்கு இரண்டு ஆண்டுமுந்நகைகளிருந்த
னா. முதலாவது முன்று வயதடைந்தவனுடும், மற்ற
வன் தொட்டிவிட மாறினான் குரணியாடும் ஒருநகையில்
இருவரையுமாய் விரை இரகசியமாய்க் களவாடிச்
சென்றுவிட்டனா. இவ்வாறாயில் அவர்கள் சென்ற
விடத்தை அறிந்தோரில்.”

தனபாலன்—“அவ்வாறு நிகழ்ந்த நெடிய காலமாயிற்றே?”

கருணாகரன்—“இப்பொழுதுக்குச் சற்றேற்குமுன் இருபது
வருஷங்களிருக்கலாம்.”

தனபாலன்—(வன்னாய்) “ஆகா! இதென்ன விநதை!
அப்பாவி முருகத்தைக் கவியடி விட்டனாம்.
இருபது வருஷங்கடையிற்றாம். காவலரின் எச்சரிக்கை
கையே எச்சரிக்கை! ஆகா—கா! இதுவரையில் அவ
ரைக்காண ஒருவரும் முயலவில்லையா! இது பெரிதும்
ஆச்சரியமே!”

கருணாகரன்—“நாம் விபப்படையினும் விபக்காவிடினும்
அவ்வாறு நிகழ்ந்தது உண்மையே.”

தனபாலன்—“யான் உண்மையென்பே நம்புகின்றேன்.”

கருணாகரன்—“நிலனு நிலனு! அதோ அரசன் மனைவியும்
சுந்தரங்கியும் வருகின்றனா. நாம் அப்பாலேகிவிடு
வோம்.”

(சென்றுவிடுதல்)

2-வது சீன்—அச்சோலையில் சுந்தரங்கி மனம் வருந்திக்
கொண்டு வருதல்—சரசாங்கியும் கூடவருதல்.

சுந்தரங்கி—

(அச்சமொரே லாகிலே)

அன்னங்களே யேனோகீர் பாவியேனை மேவுரீர்
மேவுரீர்நே யரே தாவுரீர்

(அ)

- (1) இன்றோடுநீவி—ரொத்தனைக் காணீர்
எனதாவி—யனையோரோ—மனநோகுதே (அ)
- (2) கிள்ளைகளோநீர்—தூள்நுவலேதேனே
இனியானுந் தனியானே னினியோர்களை (ஆ)

சரசாங்கி—

(இராகம்—காண்டா)

செல்வியே சுல்விமிதகச் செயிரிலா யினியகோசாய்
இல்விதமொளிரு மெந்தன் விலையிலா மணியே பேதாய்
தல்லிநீ யழுதுவிம்மித் தயங்கிழற் பொறுத்தற்பாற்றே
வல்லையி விடரையாற்றி வருந்தலை யொழிப்பாய் பாவாய்.

ஆகா ! எனதரிப சுண்மணி ! சுந்தரங்கி தாமது செல்
வர் தொல்லிபா வருந் துதலைக் கண்டு துயர்மறா எவ்வாறு
சுகிப்பர் ! மற்றையோரினும் பித்கு மேம்பட்ட நிலை
மதிப்பற்ற மாசுபிசுசுமாயி நீ விசாரிப்பதைக் கண்ட
நினது பகைவருந் பொறுப்பரோ ! இனி வருத்தவேண்
டாம பெண்மணி !

(ஆரண்யத்தில் ஓரசன் என்ற மெட்டு)

- (1) வேதனையால் வாடுதேன் கோசாய் பெண்மணி
விரைவிலதை விடுத்திடுவாய் வேண்டினேனுனை
- (2) மன்னனுன்னைச் சிறையிலிடப் பணித்தானுயினும்
மகிழ்வுடன் யான் பலநலன்கள் புரிசுவேன் பாவாய்
- (3) காவலர்கள் சாவிகளை நின்பாலீவரே
கவலாமல் நினைத்தாங்கு களித்தியங்குவாய். (வேதனை)

எனதரியப் புதல்வி சுந்தரங்கி ! ஆரசன் நின்னைச்
சிறைபுகுத்தாமாறு கட்டளை யீந்நிருக்கின்றனனாயினும்

செயிர் = குற்றம் இல்விதம் = சமூகு ஒளிரும் = பிரகாசிக்கும்
வல்லை = விரைவில்

* நினைத்தாங்கு = நினைத்தவாறு

நின்னைத் துன்புறுமாறு யான் விதிவேனோ' காவலர்
நினைவு அந்தப்புரத்தருகிலும் வராதிருக்குமாறும்,
திரவுகோல்களை நன்பாற் கொடுத்திவிடுமாறும் உத்தர
வளித்திருக்கின்றேன். நீ ஒரிடத்திலேயே அடைபட்
டி ராது நிகழ்த்தவண்ணம் செல்லலாம். இன்னம் நினக்
குத் தேவையான உதவியையும் புரிபத் தயாராய்
இருக்கின்றேன்."

சுந்தராங்கி:—

(இராகம் - தோடி.)

"சிறை வகல் காத்தருயைத் தந்தையைக் குருவைத் தெய்வப்
பதவி யந்தணரை யாடைப் பாலரைப் பாவைமாரை
வதைபுரிசு நற்குமுண்டா மாற்றலா மாற்றன் மாயா
வுதவி கொன்றாற் கென்றேனு மொழிக்கலா முபாயமுண்டோ "

என்றவாறு, அன்னை, தந்தை, குரு, தெய்வம், அந்த
ணர், பசு, பாலர், பெண்கள் முதலி லீயாரைக் கொன்
றவாக்கும் அத்தகைய கொடிப் பாவத்தை விலக்குதற்
குரிய மார்க்கமுள்ளது. பிறா செய்த நன்றியை மறப்ப
தனாலுண்டாகும் பாவத்தைப் போக்குதற்கு யாதொரு
வழியுமில்லென ஆன்றோர் கூறுகின்றனர். நிறை,

(இராகம் - கானடா.)

செய்யாது பிறர்செய்த பேருதவி யின்னலா
லுய்யாது யங்குகையி லுண்ணொகிழ்த் துவலுங்
கைம்மாறு கருதாது கடனென்று வுதலும்
வையமொடு வேலைகஞ் வானுக்கு மிக்கவே.

பிறர் நமக்கு யாதொரு உதவியும் செய்யாதிருக்கை
யில் அவருக்கு நாம் உதவி புரிதலும், ஆபத்து வேளை

உய்யாது=பிழையாவாறு, உயங்குதல்=மனந்தளர்தல், வேலை
=கடல்.

யில் ஒருவருக்கு உதவிபுரிதலும், ஒருவரிடத்திற் பிரதிப் பிரயோசனத்தை எதிர் பாராமல் நாம் அவருக்கு உதவிபுரிதலும் ஒப்பற்ற அரிய பெரிய விஷயங்களன்றோ. ஆதலின் எனதரிய அன்னை ! என் விஷயத்தில் நீங்கள் புரியும் இத்தகைய உதவிகளுக்கு யான் எவ்வாறு கைம்மாரியற்ற வல்லேனாவேன். எனதானியுள்ளளவும் இதன்பொருட்டு நன்றி பாராட்டலே அதற்குரிய செயலன்றி வேறிலது.”

சரசாங்கி—(புரிபபுடன்)

(இராகம்—மோகனம்.)

“தரணியில் வதியுமாற்றாந் தாயாரைப் போலயானுமரியநற் புதல்விநின்னை யலக்கணிற் புகுத்தேன் தேற்றம் வரம்மதி வதனனுன்னைப் பிரியுமுன் விடைகொள் மாறே யரசினின் பாங்கர் துன்ன வனுமதி யீத்தேனன்றோ.

கண்மணி சுந்தராங்கி ! இப்புவியில் துகட்பனுக்கு இரண்டாம மனைவி வருவனேல் அவள் இறந்ததுபோன முதல மனைவியின் செல்வா செல்வியை மிககத் துன்புறுத்தாது இயல்பின்றோ. அவளினங் காதலியின் மைமயி வாழ்ந்து அவளது தலைப் ப உபதேசத்திற் புகு சென் றொருதருத துகட்பனு அசகிறுவா சிறுமியரைப் புறக்கணித்து வெறுத்து வருத்தலும் நிகழுகின்றதன்றோ. யான் உன் விஷயத்தில் சிறிதும் அவ்வாறு புரியாது சதா சாராவதா உளது நன்மைமையே மனதிற கருதியவளா யிருக்கின்றேன். ஆகா ! அந்தோ ! நிவதனை ஸந்தனை. அவன் நின்னை விடுததுப் பிரியுமுன்னா அவனுடன் ஓர் முறை உரையாட வேண்டுமென நீ விருப்பியவாறு யான் அனுமதி யீந்ததை

அலக்கண் = துன்பம், பாங்கர் = சமீபம்; துன்ன = கிட்ட.

நமதரசனறிவிலே என்னைக் கொலைஞர் வாளுக்கிரை
யாக்குவனன்றோ. எவ்நாற்பு சுந்தரரங்கி! அவனு
டன் விரைவில் சிவபாதனைப் புரிந்து அவனுக்கு விடை
யேவாய்”

(மகிவதனன் வருதல்)

“ மதிவதனன்—(சரசரங்கினைப் வணங்கி)

(சரஸ்வதி ஏமசகி)

பல்லவி.

பொன்னடி பணிந்தேன் யான்—அன்னையே நின் (பொ)

அநுபல்லவி.

இந்நகர் தன்னையாள் மன்னவன் தேவியே

கன்னிமா நாயகமே—பணிவுடன் (பொ)

சரஸ்வதி.

மகிபனோ வென்மீது மாருச்சினத்தனும்

நகரைவிட்டுக்கொண்டு புக்கன்றன னுறுதியாய்

ஏகுமுன் யான்சந்த—ராங்கியை நோக்கிட

ஏவீனீ ரெழுமன்பால் அரசியே (பொ)

சிறந்த அரசியே! என தெரிய வந்தனம தாழ்மை
யுடன் தந்தனன். எனது இளமையிராயத்தில பெற்
டுறைய யிழந்த வென்னை நீங்கள் அரசியாய் வந்த
முதல் அன்னைபிறாட அநிக அன்புடன் ஆதரித்துக்
காப்பாற்றி வந்தீர்கள். அரசன் என்மீது கொண்ட
அடங்காச் சினத்தினால் என்னை அகல்கணமே நகரை
விட்டுக்கொண்டு காட்டையிடமுற்றதும் எனதுயிரணைய
தோழி சுந்தரரங்கியை யான் இம்முறை காண்பது
உங்களுது பேராயமானதென் பபனல்லவோ? உங்க
ளது அன்பிற்கு இவ்வேழை எவ்வாறு நன்றி பாராட்
டப்போகின்றேன்.”

சரசாங்கி—

(இராகம்—தோடி.)

“சந்திரவதன வுந்தன் றலைவிதி யென்னே வந்தோ !
நொந்தனன் யானே மிக்க துகலொணத் துயரிலாழ்ந்து
சொந்தமாய் நினைத்த சுந்தராங்கியைத் துறந்துநீங்கிச்
சந்தத மிடருருந்திச் சகித்தலு மெளிதோ னியோ !

ஆகா ! மதிவதன ! நீயும் சுந்தராங்கியும் உடலும்
உயிருமென ஓர் கணமேனும் ஒருவரைப்பொருவர் விதித்
துப பிரியாது அன்றிற பழவைகளைப்பொப்ப இன்புற்
றிருந்தீர்கள். ஐயோ ! என்ன உந்தன் தலைவிதியின்
கொடுமை ! இத்தகைய இனிய மங்கையைப் பிரிந்து
தூரதேசத்தில் நினதாயுடகால முழுதையும் விசனக்
கடலிலாழ்ந்து நழிததல் எவ்வளவு கடினம் ! ஐயோ !
உனது சந்திரவதனத்தைக் காண என் மனது பாகா
யுருகுகின்றதே. என் செய்வேன் ?”

மதிவதனன்—

“முதிர்ந்த தவமுடை முனிவராயினும்
பொதுவரு திருவொடு பொலிவராயினும்
மதியின ராயினும் வலியராயினும்
விதியினை யாவரேவெல்லு நீர்மையார்,”

“அன்றை ! முதிர்ந்த தபசியராயினும், ஸப்பற்ற செல்
வத்தை யுடையோராயினும் புத்தியில் அநிமேதாவி
யராயினும், அநிபலசாலிகளாயினும், முன் ஜன்ம
கருமத்தால் வரும பயனை வராமல் தடுத்தற்கு வல்ல
மையுடையராவரோ ! ஒருக்காலுமில்லை. வருவது
வந்தே தீரும்.

(இராகம்—சங்கராபரணம்)

‘அழுதாற் பயனென்ன நொத்தாற் பயனென்ன வாவதில்லை
தொழுதாற் பயனென்ன சின்னையொருவர் சுடவுரைத்த
பழுதாற் பயனென்ன நன்மையும் தீமையும் பங்கயத்தோ
னெழுதாப்படி வருமோ சலியாதிருன்னேழை நெஞ்சே’
என்று மேலோர் கூறியபடி யாகும் விதியின்வாறு
நடக்கின்றது. அகைப்பற்றி நாம் அழுவதாலும் விச
னிபயத்தினாலும் யாதொரு பயனும்இல்லைபன்றே.”

சரசாங்கி—

(முகத்தைக் காட்டி திரேகம் என்னும் வர்ணமெட்டு.)

(இராகம்—பைரவி. தாளம்—ரூபகம்.)

பல்லவி.

மதிவதனா யினி—யதிகந் தாமதியாமல்

மறைவதே—யனுகூலம்,

(மதி)

அனுபல்லவி.

அதிபனடங்காப் பெருங்கதததனா யிருக்கின்றான்

ஆதலிற் பிறிதோருள்—போதலே தீதின்று

(மதி)

சரணம்.

மகிபன் கோபந்தணியு மநமயத் துரையாடி

மகிழ்விதவன் மனதை மாற்ற முயலுகின்றேன்

நகரைவிடுத்துச் சின்னாள் வகுவதே நன்று

அகத்தாலிதை யாராய்த் தறிஞவாயுண்மையை

(மதி)

அடே மகிவகனா! நமதரசன் இப்பொழுது உன்மீது

அடங்காப பெருங் கோபத்தைக் கொண்டவனாய்,

அரவரெனச் சிறுகின்றான் நீ அழிந்து யோசனை

புரிவையெல் இவ்வமையத்தில் இந்நகரை விடுதீதேகு

வதே அலரென உனக்குக் தோன்றும். அரசனது

கோபம் தனியும் சமயத்தில் யான் அவனைக் களிப

பித்து உன் விஷயத்தைப்பற்றி உரையாடி இக்கட்டளை

யை மாற்றும்படி செய்கின்றேன். மதிவதனா! நீ யாதொன்றுக்கும் அஞ்சவேண்டாம.”

மதிவதனன்—“சுந்தா அரநியே! மெத்த நன்று! யான் இன்றைக்கே ஒருநகரை விட்டேகி விடுகின்றேன்.”

சரசாங்கி—(சுந்தராங்கியை நோக்கி)

(இராகம்—மோகனம்.

அரிவையே சுந்தராங்கி யரிய நின்னுணைவன்றன்னைப் பிரிவையோவென்ன வெந்தன் சங்கையுமேங்குதையோ வரயனிங் கேகாமுன்ன ருரையாடி முடிப்பீர்யானு மரமத்திலுலவி மீள்வேன் விரைவினிற் றெரிவையாளே!

எனதரிய செல்வி! சுந்தராங்கி! நினதுயிர்த் தோழனை விடுத்து நீ பிரிய நேர்ந்ததே! ஆகா! பிரிந்த பின் நீ எவ்வாறு சுகிப்பையோ வென யான மிக்க சஞ்சலப் படுகின்றேன். நீங்களிருவரும் இனி ஒன்று கூடி வசனித்தல் கூடாதென அரசன் கண்டிப்பான கட்டளை யீந்திருப்பினும் உங்களது தூர்ப்பாக்கிய நிலைமையைக் காண என் மனது பதைக்கின்றது. யான் இச்சோலையிற் சிறிது உலாவி விட்டு வருகின்றேன். அதற்குள் நீங்களிருவரும் சம்பாஷித்தற் குரியதை வசனித்து முடியுங்கள். அரசன் வருமுன்னர் விரைவில் மதிவதனன் ஏகிவிட்டேவென்மீட.” (சரசாங்கி சென்று விடுதல்)

சுந்தராங்கி—

(இராகம்—தோடி)

இத்தகைக் கபடநீலி யெத்தல மதிலுமில்லை
யத்தனை மயக்கியெம்மை யலக்கணிற் புகுத்திப் பின்னர்
திசுதித்த கற்கண்டின்மீது தேன்மாரி பொழிந்தா லென்ன
வுத்தமிபோல நம்பாலுரை யாடுகின்ற னன்பாய்.

அரமம்=சோலை தெரிவை=பெண்.

அத்தன்=தகப்பன். நம்பால்=நம்மிடத்தில்.

ஆகா! எனதுயிரணைய மதிவதனா! இவளது வஞ்சகமே வருசகம்! இவர் இவ்வரண்மனைக்கு வருவதற்கு முன்னர் எனது தந்தை நம்மீது எத்தகைய அபிமானத்தைக் கொண்டு நம்மையோர் கணமேனும் விடுத்தபு பிரியாதிருந்தனரே! இவளது தலையணை மந்திரோப தேசத்தினால் இப்பொழுது அவர் நம்மை விஷமென வெறுத்து வருத்துகின்றனரே! ஓர்விதச் சிறப்பு மற்ற ஜெயபாலனை மணக்குமாறு இவரிருவரும் என்னை எவ்வளவோ வற்புறுத்தினும் என் மனம் அதற்கெவ்வாறியையும். என்னைச் சிறையி லடைப்பிதும் உன்னை நகரைவிட்டுத் துரத்துமாறு செய்வித்தும் இப்பொழுது ஒன்றையும் அறியாதவளைப் போலவும் நம்மீது ஆழ்ந்த அன்பைக் கொண்டவள் போலவும் நடித்து அவளை நாம் நேசித்தற்கு வேண்டியவாறு புரிகின்றனா. இவளது நீலித்தனத்தை என்னென விரித்துரைப்பேன்.”

மதிவதனன்—

(இராகம்—தோடி)

சிறையினிற் புகுத்திட்டாலும் சேய்மையிற் செலுத்திட்டாலும்
பிறவிடஞ் சேமித்தாலும் பெட்டியிற் பூட்டிட்டாலு
மிருத சங்கிலியாற் சுற்றியிறுகவே பிணித்திட்டாலும்
பிறர் மனப்பற்றை நீக்கிப்பேதித்தலேலா தன்றோ.

எனதுநிப கண்மணி! சுந்தரங்கி! வலியவர் எளியவ
ரின் உடம்பைத் தம் வசப்படுத்துவ தெளிதே! அவரைச்

சேய்மை = தூரம். சேமித்தல் = பாதுகாத்தல். இறுத = அறு
காத்.

சங்கிலிகளாற் பிணித்தாலும், சிறைச்சாலையி லடைப்பித்தா லும், இரும்புப் பெட்டியில் வைத்துப் பூட்டினாலும் அவர் மனதின் சுயேசகசயாய் அலையும் சபாவத்தையும் அதன் பற்றையும் விலக்க வலியோர் எவ்வாறு முயலினும் அக் காரியம் பலியாதன்றோ!

(இராகம்—சாவேரி)

“கந்து கமதக்கரியை வசமா நடத்தலாங்
கரடி வெம்புலி வாயையுங்
கட்டலா மொருசின்க முதுகின்மேற் கொள்ளலாங்
கட்செவி யெடுத்தாட்டலாம்
வெந்தழ லினிரதம் வைத்தைந்து லோகததையும்
வேதித்து விற்றுண்ணலாம்
வேறொருவர் காணாமலுலகத் துலாவலாம்
விண்ணவரை யேவல் கொளலாஞ்
சந்ததமு மிளமையோ டிருக்கலா மற்றொரு
சரீரத்தினும் புகுதலாஞ்
சலமேனடக்கலாங் கணன்மேலிருக்கலாந்
தன்னிகரில் சித்திபெறலாஞ்
சிந்தையை யடக்கியே சும்மாவிருக்கின்ற
திறமரிது சத்தாகியென்
சித்தமிசை குடிக்கொண்ட வறிவான தெய்வமே
தேசோ மயானந்தமே.”

என்று மேலோர் கூறியவாறு ஒருவன் தனது மன தையே யடக்குவது கூடாக் காரியமாயிருக்க அவன் பிறர் மனதை அடக்கித் தன் வயம் திருப்புவது எவ்வளவு அரிய கருமமென்பதை இவரறிந்தாரில்லை போலும். நாம் என்கி ருப்பினென்ன? நமது மனததொடாபை இவர்கள் மாற்று வதற்கு வல்லவராவரோ.”

சுந்தரங்கி—(கண்ணீர்த் ததும்ப)

(இராகம்—காம்போதி)

“மதுநிகர் துணைவாயெந்தன் மதிப்பிலா மணியே யன்பா
வதிபனின் சினத்தையானு மதித்திலே னின்னையோர்நாட்
பதியெனக் கொளுமவாவிற் பலகோடி யிடர்களுன்னை
வதைப்பினு மதியேன் நின்னை மனத்தினுற்றினமுங் காண்பேன்

எனதுயிரனைய துணைவா! எனது தந்தை என்மீது
கோபங்காண்டதைப் பற்றி யான் சிறிதும் வருந்தினே
னில்லை. யான் அவர் விஷயத்தில் யாதொரு பிழையும்
செய்யாதிருக்குமொழுது அவா என்மீது சினங்கொள்ளின்
அது என்னை என்செய்யும்? நீ அவர் கட்டளையின் வண்
ணம் நகரை விட்டேக வேண்டிய தவசியமே. யான் இங்கு
சிலகாலம் தந்தையின் கோபத்திற் சிலக்காயினும் எவ்வாறு
துயரிலாழ்ந்திருப்பினும், எனதுயிர் நிலையை யொத்த
நின்னை எப்படியாயினும் திரும்ப எனது பிராணகாந்தனும்
அடையலாமென்னும் உறுதிபான நம்பிக்கையினால், யான்
அத்தகைய பல துன்பங்களைப் பொறுத்துக்கொண்டிருக்கின்றேன்.
திரும்ப உன்னைக் காணும் வரையில் யான் உன்
னையன்றி வேறென்றையும மனத்தால் நினைப்பேனோ.”

மதிவதனன்—(கண்ணீருடன்)

(இராகம்—தோடி)

“கண்மணி கனியதேனே கரைதியோ வெந்தன்சங்கை
புண்ணினிற் றீயிட்டாங்கு பொங்குதே நொந்துரைந்து
கண்ணினீரொழிப்பாய் கண்டே கனவினுமுன்னை யல்லாப்
பெண்டிரை நினைவேன் தேற்றம் பேதையே யன்னப்பேடே.
கரைதியோ = அழுகின்றனையே. கண்டே = கற்கண்டே.

அடி. எனதுயிரனைய சுந்தரங்கி! பெண்மணி! ஐயோ!
நீ விம்மியழுகின்றையே! உனது துன்பத்தைக் காண என்

மது = அமிர்தம்.

மனது பாகாய்க் கரைந்தோடுகின்றதே ! என் செப்தேவன் !
யான் இப்புவிபிலுள்ளமட்டும் நிண்ணையன்றிப் பிறமாதரை
மனதிலும் விரும்பேன். என் மனதையும் திரோதத்தையும்
உனக்கே அர்ப்பணஞ் செய்தேன். அழுது வருந்தவேண்
டாம். அடி கட்டிக்கருப்பே !

சுந்தராங்கி—

“(ஒருநாள் மருவிய என்ற வர்ணமெட்டு)

இராகம்—எதுகுலகாம்போதி.

தாளம்—ரூபகம்.

பல்லவி

துணைவா மதிவதனா சுந்தரா பிரானேசா

துரையே உயிர்நிலையே.

(துணை)

அனுபல்லவி

கணமும் பிரிந்தரியோம்—காதலுடன் நேசித்தோம்

இணையற்ற யினியனே யினி நானென்செய்துவேன் (துணை)

சரணம்

ஓர் தலத்தில் வளர்ந்தோம் ஓர் கலத்தினிலுண்டோம்

ஓரிடத்திற் பயின்றோம் ஒன்றாய் நாமாடினோம்

ஓர் மனதைக் கொண்டோம் உடலுமுயிருமானோம்

ஓர் கணம் நீ இன்றேல் உய்யும் வகையென்றோ (துணை)

ஐயோ ! எனதினிய மதிவதனா ! யான் என்செய்வேன் ?
நாம் இருவரும் இதுகாறும் ஒருவரையொருவர் விடுத்து
ஓர் கணமேனும் பிரிந்தறியோம். நாம் ஓர் இடத்தில் வளர்ந்
தோம். ஓர் ஆசானிடத்திற் கலை கற்றோம். ஓர் பொருளும்
அதன் சிழலும்போலப் பிரியாது விளையாடினோம். எவ்
வியல்பத்திலும் ஒரேவித மனதையுடையவரானோம். இத்
தனை வருஷங்களாய் என்னுடனிருந்த அரிய தோழனாகிய
உன்னைப் பிரிந்த பின் அக்கொடிய தனிமையை எவ்வாறு
சகிப்பேன்.”

மதிவதனன்—

(இராகம்—நாதநாமக்கிரியை)

“இலங்கிழைச் சுந்தராங்கி யினியளே சிந்தைநொந்து
கலங்கிடிற் பயனுமின்று கற்றவர்க்கழகமன்று
கலங்கமா பதியில்வாழும் கண்ணிகரெந்தை நண்பன்
பலராமன் மனையில் நிற்பேன் பாவையே யுயிரே பேதாய்.

எனதுயிரனைய கண்மணி! ஏ பெண்மணி! விலையற்ற
நண்மணி! சுந்தராங்கி! நீ இவ்வாறு வருந்துவ துனக்கழ
கோ! அதனாற் பாயினென்ன? துன்பம் வருதுற்றபோது
அறிவுடையோர் வருததுவரேல் கற்றவர்க்கும் மற்றவர்க்கும்
பேதம் யாதுளது! நமக்கு வந்துறும் பல இடுக்கண்களை
யும் பொழையுடன் சுமத்தலே மேன்மைக் குணமன்றி
அவற்றைப் பெரிதும் பாராட்டி வருந்துவது பேதைக்குண
மன்றோ. ஏ அரிய கிளையே! நின் மனதை இவ்வாறு
அவலிக்கவிடாது தேற்றிக்கொளவாய். கலங்கிதேயத்தி
லுள்ள எனது தந்தையின் ஆப்தநண்பனான பலராமனென்
பவனது வீட்டில் யான் வசிப்பேன். நினது தூதுவர்
என்னை அங்கு காணலாம். அப்போதைக்கப்போது நிரு
பத்தின் வாயிலாய் நமது மனத்தைப் புலப்படுத்தியவாறு
விமோசன காலத்தை எதிர்பார்த்திருப்பதே உசிதமான
காரியம். உனது கடிதத்தின் ஒவ்வோரெழுத்தையும் எனது
நேத்திரங்களால் அமுதபானமென்ன அருந்துவேன்.”

(சுந்தராங்கி திரும்பி வருதல்)

சுந்தராங்கி—

(இராகம்—கல்யாணி)

“இன்னமும் வசனிக்கின்றீர் ஏங்கினீர் கலங்குகின்றீர்
மன்னவன் காண்பானாயிற் பன்னக மென்னச்சீறி
என்னையே வெறுப்பன் காண்பீர் விளம்பனமின்றிநீவிர்
மன்னவன் தன்னொழுன்னர் வசனித்துப்பிரிதல் நன்று.

பன்னகம் = பாம்பு. விளம்பனம் = தாமதம்.

ஆகா! இன்னமும் சம்பாஷித்து முடிக்கவில்லை போலும் ஐயோ! இப்பொழுது நமதரசன் இங்கு வந்து உங்களிருவரையுங் காண்பனைல் என்மீது நாகமெனச்சீறிக் கோபித்து என்னை வெறுத்துக் தண்டிப்பனன்றோ. ஆதலின், நீவிர் சுருங்க உரையாடி விரைவில் முடிப்பீர். யான் இன்னம் சற்று உலாவிவிட்டு வருகின்றேன். (சரசாங்கி தனக்குள் அடியில் வருமாறு சொல்லிக்கொண்டு செல்லுதல்) ஐயோ! இவ்விருவரும் உரையாடுவதைக்காண என் வயிற் றெரிகின்றதே! இவள் எனதரிய சகோதரனுக்கு மனை யாட்டியாய் அவனுடனன்றோ இவ்வாறு வரணித்தற்குரிய வள். எனினும் இன்னமோர் நிமிஷம் சம்பாஷிப்பதினால் யாதொரு பொல்லாங்கும் நிகழாது. எனது ரோகம் நிறைவேற்றும் பாடுதாரிதையுறும் சம்பவியாது. இவனெகிவிடுவனைல் பின்னர் இவனை நம்பப்படுத்தவது அரிதகாரிய மன்று.”

மதிவதனன்

(புரோவசமய மென்ற வர்ணமெட்டு.)

(இராகம்-கௌரி மனோகரி, ஏக தாளம்)

பல்லவி

“வாடுவதேதனோ-பேடே நீவருந்தி (வா)

அனுபல்லவி

நீடுதுன்பமுறல்-நீக்குமோவிதியை

மூடரேய முவர் பீடுடையபேதாய்

சரணம்

அன்பரைப்பிரித்து ஆயுட்காலமுற்றும்

துன்புறுத்தா னீசன்துனை வன்நீனர்கட்டு

பின்புகூடிநாமே பெருமகிழ்வு கொள்ளும்

நன்மையின்பொருட்டுத் தோன்றிய பேறன்றோ (வாடு)

(இராகம்-முகாரி)

அன்னமே யின்னமிந்த அவனியிற்பிரமனீந்த
பன்னெடு வருடமுற்றும் பிரித்திட நினைப்போமேனும்
சொன்னமே கணமும் நீங்குந் துணிவினைப்பெறுதலுண்டோ
துன்னியவெறுப்பு வீங்குந்துயர் நனிமல்குமன்றோ

ஓ சுந்தரி ! என தாருாரே ; கருணைக்கடலாகிய கடவுள்
நம்மை சாஸ்வதமாய்ப் பிரித்து முற்றும் வருத்துவனென
நினைக்கவேண்டாம். வருவதெல்லாம் நமது நன்மைக் கென்
பதை மறந்தனைபோலும். இப்பொழுது நாம் பிரிந்து மனம்
வருந்தி வாடுவதெ தற்காகவென்பதை அறியாரோ ? முத
லில் நிழலி விருத்தலைக்காட்டினும் வெயிலில் வாடிவதங்கி
வருந்திய பின்னர் நிழலிற்செலலின் அந்நிழல் முன்னிலும்
ஆயிரமடங்கு இனிமை யுடைத்தாய்த் தோன்றுதல்போல்
நாம் பின்பு கூடி இப்பொழுதினும் அதிகரித்த பரமானந்த
போக மனுபவித்தற்கன்றோ ! ஆகா ! கண்மணி ! நமக்குப்
பிரமனால் அளிக்கப்பட்ட ஆயுட்காலத்தில் இன்னம் எஞ்சி
யுள்ள ஆண்டுகள் முதலும் நாம் ஒருவரையொருவர் விட்டுப்
பிரிய நினைப்போமே யாரினும் மனமொவ்வாது. பிரிதற்கு
மனமின்மை மேன் மேலும் அதிகரிக்கு மன்றிக் குன்றாது.
கண்ணே ! யான் செல்கின்றேன், தையபுரிந்து விடை
யீவாய். திகட்டாத இன்சுவையே !”

சுந்தராங்கி

(எப்புடி கிருபாகல்குளே என்ற வர்ணமெட்டு)

(இராகம் முகாரி—தாளம் ஆதி)

பல்லவி

எத்தினம்யாம் சந்திப்பது இனியமதுகரணே

(எ)

சொன்னமே=சொர்ணமே மல்கும்=பெருகும்

அநுபல்லவி.

3849

சித்தமிசை குடிகொண்டாய் சீலனேகலைநிறை
உத்தமாசகிப்பேறே ஓர் கணம் யான்பிரிவேறே (எத்)

சுரணம்.

மன்னவன்நனதிள மனைவியின் மோகத்தால்
வன்னெஞ்ச னுயனென வன்னினேனில்லையந்தோ
என்றே இத்தகைத்தீமை ஏதிலர் புரிவாரோ
அன்பனே ஏகென்றேவ என்மனமெவனமொவ்வும் (எத்)

(இராகம்—ஆனந்த பைரவி)

நகர்ப்புறஞ் சென்றுலாவ நயப்பவன் போலத்துன்னி
மிகவெளிதாகவெண்ணி வேண்டினவிடைதாவென்ன
நிகரிலா நெயாநின்னை நெடிது யான் நீங்கலன்றே
அகமிடந்தருமோ சாலவரிதினு மரிதேயன்றே

ஆகா! என தாவியே! அரிய அன்பா! அரசன் தனது
இளைய பத்தினியின் மோகவலையிற்பட்டுத் தனது மதியை
இழந்து இவ்வாறு நம்மை இடுக்கணிற் புழுத்துவென
யான் ஒருபோதும் நினைத்தேனில்லை. ஐயோ! நின்னைப்
பிரிய எவ்வாறு மனங்கொள்வேன். நீ இப்பொழுது நகரத்
திற்கு வெளியில் சிலநிமிஷங்கள் உலாவசெல்வதற்கு விடை
கேட்பவனைப்போல, நமது பிரிவை அவ்வளவு எளிதாய்
மதித்தனைபோலும். இது நாம் திரும்ப ஒன்றாய்க்கடவோ
மென்னும் நம்பிக்கையற்ற பிரிவன்றே. நண்பா! இதோ
பார்த்தனைபா? இவ்வைர மோதிரம் எனதன்னையால் ஈயப்
பெற்றது. இதை எனது ஞாபகார்த்தமாய் வைத்துக்
கொள்வாய். சுந்தராங்கி இறந்து நீ வேறோர் மங்கையை
மணக்கும்வரை இதை யாவரிடத்தும் கொடுக்காதிருக்க
வேண்டுகிறேன்.”

மதவதனன்

(மோதிரத்தை வாங்கித்தன் விரலி லணிந்தவாறு)

(அங்குநா னிருந்தவனை)

“ஆகா நன்றே நீ யுறைத்தா யரியவெந்தன் கண்மணியே
ஆவியே நின்றுணையை யன்றி ஐயோ பிறமாதைவேண்டேன்
மாதர்களின் நாயகமே-மாற்றிலாத மாமணியே
கோதையே யுனக்கு நிக-ரேதேதில் வலகமதில் (அ)
மங்கையே நின்மோதிரத்தை மறப்பிலும் யானிழப்பதில்லை
நங்கையே நன்மரகதமே-நன்மைநிறை நவநிதியே (ஆ)

ஆகா! வேறொர் மங்கையா! ஐயோ! தெய்வமே!
விலை மதிப்பற்ற மாணிக்கமான உன்னைக்கடவுள் எனக்
களிப்பரேல் அஃதே எனது பெரும் பாக்கியமன்றோ.
யான் பிறமாதை மணக்க நினைப்பதைவிட உயிர் துறப்ப
தையே ஏற்றுக்கொள்வே நென்பதை உறுதியாய்க்கொள்
வாய் குயிலே! ஆகா! கண்ணினும் சிறந்த பெண்மணி!
தேனினு மினியமானினி! மது வினுஞ்சுவை மிக்கமாதே!
இன்பப்பிழம்பே! எனதுயிரும் இம்மோதிரமும் ஒருங்கே
எனது திரேகத்தை விட்டு நீங்குமன்றி அதற்கு முன்னர்
இவ்விரலினின்று அதை வேறுக்குவதில்லை. (தன் மோதி
ரத்தை விரலினின்று வாங்கி) சுந்தரி! எனது ஞாபகார்த்
தமாய் இம்மோதிரத்தை அணிந்து கொள்வாய். (அவ
ளது சுண்டுவிரலில் இதைப் புகுத்தியவாறு) இவ்வழகிய
கைதியை, நட்பிற் கரிசுமிபான இவ்விலங்காற் பிணிக்கின்
றேன்.”

சுந்தராங்கி. (மனதிளகி) “ஐயோ தெய்வமே! நாம்
இனி எப்பொழுது சந்திக்கப் போகின்றோம்.”

(பிரதாபசிம்மன் வருதல்)

மதிவதனன்—“ஆகா! அரசன் வந்துவிட்டனன்.”

பிரதாபசிம்மன்—(கோபத்துடன்)

(இராகம்—மோகனம்)

வதடா கயவாயின்ன மேகினுயில்லை தாழ்ந்த
பாதகப்பதரே நிண்ணப் பார்த்தலுங் கொடியபாவ
மாதலினகல்வாயப்பால் அரைக்கணந் தரிப்பையாயின்
சாதலே திண்ணமன்றித் தப்புதலில்லை காண்பாய்.

அமே! மதிவதனா! இன்னம நீ நகரைவிட்டுச் செல்
லாது அரண்மனைக்குள் தாமதிக்கத் துணிந்தனையா! ஆகா!
கீழ்மகனே! உன்னைக் காண்பது எனது கண்களுக்கோர்
நோயன்றோ. இனிமேல் கனமும் இவ்வரண்மனையில்
நின்று அதன் மேன்மையை உனது யோக்கியதையற்ற தாழ்
மைத் தன்மையினால் களங்கப்படுத்துவாயேல் உடனே நீ
இறத்தலுறுதி. ஆதலின் நில்லாது ஓடிப்போ! நல்ல உதிரத்
தில் காலகோடி விஷம் பரவியவாறு நீ எனது மேம்பட்ட
சந்ததியைக் கெடுக்கவந்த பாதகனன்றோ.”

மதிவதனன்—

(போற்றி போற்றி போற்றி யிங்கிர)

“ஓங்குபுகழ்தங்கும் முயரோங்கலேகோவே

உத்தமாயான் செய்த பிழை பொறுத்திடுந் தேவே (ஒ)

(2) எழையென்மேல் நீர் முனிந்து சீறுதலேனோ

எந்தையே யென்மீதிலேனோ வர்மமே நாதா (ஒ)

(3) காதலித்தீரென்னை யினுகாறுஞ் சேயனாய்

காவலகழல் பணிந்தேனே கினேனிதோ (ஒ)

சிறந்த மகிப! இவ்வேழமீது நீவீர் கொண்ட சினத்
தைத் தணித்தருள்மின். யான் இப்பொழுதே கட்டளையின்
வண்ணம் சென்று விடுகின்றேன். கடவுளின் அருளால்
நீங்களும், உங்கள் தொடர்பினரான மற்றவரும் இங்கு இனி
திருங்கள்.”

(மதிவதனன் சென்றுவிடுதல்)

சுந்தரரங்கி—

(இராகம்—காண்டா)

“எந்தையே யவனியாளுமேந்தலே யுமது செய்கை
விந்தையே கொடியதீதே சொந்தமா மீன்றோர்தங்கள்
பந்தமாரெச்சத்தாரைப் பரிபவம்புகுத் தலுண்டோ
சிந்தையை வருத்தியென்னைச் சிறுமையிற் படுத்தலென்றோ.

எனதரிய பிதா! ஸீபோ! என்னை இவ்வாறு வருத்த
எத்தனை ஆண்டுகளாய் மனங்கொண்டா. அருமையாய்
என்று வளர்த்த பெற்றோர் தமது செல்வா செல்வியரை
இவ்வாறு துன்பக்கடலி லாழ்த்துவதுண்டோ! நீவிர் புரி
வது மிக்க ஆசாரியமாயினது.”

பிரதாபசிம்மன்

(இராகம் சாவேரி)

“பேதையே சுந்தரரங்கி பிடிவாதம் விடுத்தாயில்லை
தாதையின் மொழிக்கடங்காத் தவைவிலா மகளீருண்டோ
ஏதமார் நெறியிற்போந்தா யிடரினுல விடுத்தா யென்னை
மாதரி லுண்ணைப்போல மண்ணைய ரொருவரில்லை.

அடி சுந்தரரங்கி கடடுககடங்காத அறிவினி! நீ இன்னம்
உனது பிடிவாதத்தை விடவில்லையோ! அன்னை, தந்தை,
குருதெய்வம், முதலிய ஐங்குரவர்க்கும் சிறுவா சிறுமியர்
கீழ்ப்படிந்து ஒழுகவேண்டு மென்பதைப் புஸ்தகபாடத்
தொடு மறந்துவிட்டனைபோலும். உனது அடாக்காரியத்தினு
லுண்டான பெரும வியாகூலத்தினால் யான்காலத்திற்கு
முன்பு முதியோனாய்த் தளர்ந்து மனம் நொந்து வருந்து
கின்றேன்.”

எந்தல் = அரசன் பந்தமாற் = தொடர்புடைய பரிபவம் = துன்பம்.

ஏதமார் = குற்றமான. மண்ணை = முட்டாள்.

சுந்தராங்கி

(இராகம்—எதுகுலகாம்போதி.)

அத்தனே சினந்தே யென்னை யென்கியே யதட்டுகின்றீர்
புத்திரி யென்னுமன்பும் போக்கினீர் புன்கணீந்தி
ரெத்தகைப் பிழையும் தும்பாலியற்றிடாப் பேதையென்னால்
சித்தத்தை வருத்தியாது ஐகியமடைவீ ரேத்தல்.

எனதரிய தந்தையே ! நீவிர் என்மீது கடுஞ்சினங்கொண்டு
பலவாறு ஏசுகின்றீர். உமதரிய காதற்செல்வி யென்னும்
அன்பையும் விடுத்துப் பலதுன்பங்களைச் செய்து என்னை
அடாதவாறு தூஷணம் புரிகின்றீர். உமது விஷயத்தில்
யான் யாதோர் பிழையும் புரிந்தேனிலை. அங்ஙன மிருக்க
நீவிர் இவ்வாறுசெய்து மனம் வருந்தலினால் யாது பயனு
ளது.”

பிரதாபசிம்மன்

(இவன் தான் இதன் தான் என்ற வர்ணமெட்டு.)

(இராகம் பியாகடை தாளம் ருபகீம்)

பல்லவி.

“அறிவேன் அறிவேன் அறிவிலிநீசெய்த

அகம்பாவச் செயலினை அறிவேன்

(அ)

அனுபல்லவி.

நெறியினில் நில்லாது நினைத்தாங்கு புரிந்தனை

பிறப்பிற் றுழுவறியினப் பேணிப்பாராட்டின

(அ)

சரணம்.

அல்லும் பகலுமுன்னை அன்பாய் வளர்த்த தந்தை

சொல்லேமறுத்து மீக்கத் துணிலினைக்கொண்டனை

தாலியின் சோதரன் தகையோன் லெயபாலனும்

நல்லோனை வெறுத்தனை நஞ்செனமறினை

(அ)

ஏ சுந்தராங்கி ! உன்னைச் செல்வியென அழைப்பதற்கும்
எனக்கு நாவெழுவில்லையே. உனது அகம்பாவத்தினாலும்,

மடமையினாலும் நன்ற தாதையின் கட்டளையை உல்லிங்
கனம் செய்தனையன்றோ. ஆண்டிலும் அறிவிலும் முதிர்ச்சி
பெற்ற யான் உனது நன்மைகளை ஆராய்ந்து இக்காரியம்
தக்கதெனக்கூற, நீயாவற்றையும் உணர்நதவரைப்போலஜெய
பாலனை மணக்க இஷ்டங்கொண்டா யிலலை ஆகா! என்ன
உநதன் துணிபு ”

சுந்தராங்கி

(நகுமோமு என்ற வர்ணமெட்டு)

(இராகம்-ஆபேரி தாளம் ஆதி)

பல்லவி.

தந்தையே யிவ் விந்தையை யான் தரணியிற் கண்டறியேன் (த)

அனுபல்லவி.

அந்த மில்லான் ஜெயபாலன் அருகனோ எனையனாக

அந்தகன் கந்தனா யாவனோ அறியீரோ எந்தை நீர் முனியாதீர்(த)

சரணம்.

கலைவல்லான் விலையிலான் நிலைபுள்ளான் மதிவதனன்

மலைவானேல் அரிமாவும் தொலையாமல் சமயாமோ

மலையோடு, சிலையொன்றை, நிகரென்ன, வழியுளதோ

தலைவா எனநீர் உலையா தருள்வீரோ ஜெயபாலனை மணவேன்(த)

ஆகா! தந்தையே! யாதொரு யோக்கியதையு மற்ற
ஜெயபாலனைமணக்க என்மனம் எவ்வாறு இடையும்த? அவனை
மதிவதனனிலும் சிறப்பித்துக்கூறல் யானையினும் பாணையை
விலை யுயர்நததென மதித்ததறன்றோ. மதிவதனன் ஆழ்ந்த
கல்வி, சிறந்த நற்குணம், இனிய நல்லொழுக்கம், எவர்க்கும்
அடங்கா ஆண்சிங்கைததை யொந்த பராக்கிரமம், தைரி
யம், மாறனை வென்ற அழகு, அன்பு, தபை, முதலிய எண்
ணிக்கையற்ற மேம்பாடுகளை யுடைத்தாயிருக்க, அவனை
விடுத்தி, ஓரியல்பு மற்ற வீணான ஜெயபாலனை யான்

எவ்வாறு மணப்பேன். யாவரேனும் குயிலின் தீங்குர
லோசையை விடுத்துக் காகத்தின் இராகத்தை விரும்பு
வரோ! என்மனது அவனை ஒருபோதும் விரும்பாது.”
பிரதாபசிம்மன்

(இராகம்-காண்டா)

“ஏதடி சுந்தராங்கி நாதையைத் தரணியாளு
மேதகு வேந்தனென்ன மதித்தனை யில்லைபோலு
மாதலன் மீது வேட்கை யடைந்தனை யெந்தன்சிம்ம
வாதன மிந்தத்தாழ்ந்த பேழையி னிருக்கையாமோ.

அடி சுந்தராங்கி! நீமாதர்க்கணிகலமான நாணம் அச்சம்
முதலிய இன்றியமையாக் குணங்களை முற்றும் காற்றில்
தூற்றி விட்டனை. மகளிர்க் குரியவரம்பாபுங்கடந்து வச
னிக்க வாரம்பித்தனை. நிற்க, உனது தந்தை இவ்வுல
கத்தைப் பாலிக்கும் மன்ன னென்பதையும் மறந்தனை. நீ
இத்தகைய அடாக்காரியங்கள் செய்ததின் முகாந்திர
மென்ன? யாவரினும் மிக்க இழிந்தோனின் ஓர் யாசகனை
மணக்கவேண்டுமென்னும் அவாவினால் மதியிழந்ததேமுகாந்
திரமன்றோ. அரசபதவி கிடைத்தற்கரியதும் கடவுளிற்
கிரண்டாவது மான நிலைமையன்றோ. அத்தகைய சிமமா
தனத்தின் மீது கேவலம் தாழ்ந்த வோர்க்கீழ் மகனை அமர்த்த
நினைத்தனையன்றோ!”

சுந்தராங்கி.

(காவடிச்சிந்து வண்ணத்தினை)

“வையத்துயர்வுற்ற	வையனே	மனம்
வெளவிய சீர்பெற்ற	மெய்யனே	யவன்
மானவ்யாரிலும்	துய்யனே	மிக
மனம் வாடியே	யெனையாடியே	
சினமேவினீர்	கனலே	யென

ஆதலன் = யாசகன் வேட்கை = ஆசை.

வாஞ்சை யில்லாமுழு	வெய்யனே	யென
மாறி னீறேயென	தையனே	

(2) எங்குங்கிடையாத	தீரனே	யவன்
எத்தகையபெரும்	வீரனே	யணி
செப்பிடிவோவெழில்	மாரனே	யுயர்
சிம்மாதன மெம்மாதவம்		
செய்தோயிவன் மெய்தாங்குதல்		
செம்மலே போரினிற	சூரனே	யவன்
ஜெயபாலனோ வொரு	சாரனே	

அச்சிம்மாசனம் அவனை அரசனாகத் தாங்குமேல்,
அது முன் ஜென்மத்தி லியற்றிய பூஜாபல்
னன்றோ! அவனிருக்கையால் அது முன்னிலும் அந்
கம பிரகாசித்ததுத தோன்றுமேயன்றி மழுங்கித்
தோன்றுது.”

பிரதாபசிம்மன் (கோபத்துடன்) “அடி துவட்டை வாயை
மூடிக்கொள். போதும் உனது உபநிபாசம்.”

சுந்தராங்கி—

அகவல்

(இராகம்—ஆனந்தபரவி)

“மன்னவாகேண்டின் மதிவதனன்றனை
முன்னுள்முதலாய் என்னுடன் றுணைவனாய்
விடுத்தனிராதலின் விரும்பினேவனை
வடுவுமதன்றி மற்றவர் குற்றமோ
புவியினிலுள்ள பூவையாளெவனும்
நவையறக் கொண்டிருந்த கையுளானதலின்
சுந்தரனெந்தனைச் சொந்தமாய்க் கொண்டிடல்
முந்தைநாள் வினையினால் முடிவதாய்த் தெனிகுவீர்.

வடு = குற்றம் பூவை = பெண் நவையற = பழியின்றி.

எனதரிய தந்தையே ! யான் மதிவதனன்மீது வேட்கை
கொண்டு அவனை மணக்க உறுதிக்கொண்டது உமது குற்ற
மேயன்றி வேறன்று. இளமைப் பருவமுதல எங்குநிரு
வரையும் ஓரிடத்தில் வளருமாறும், விளையாடுமாறும், கல்வி
பயிலுமாறும் விடுத்தீர். அவன் இப்படி லோகத்திலுள்ள
எவ்வளவு மேம்பட்ட மாதையும் மணததராகுரிய சிறப்பை
யுடையான். அவனது அருமை பெருமைகளிற்கு முன்னர்
எனது யோக்கியதை எம்மாத்திரம் ! அவனுக்கு யான் சம
மான மனைவி பென்பதற்கே யிடமில்லது. அவன் எனக்குக்
கிடைப்பது எனது முன்னினைப் பயனால் வந்த பாகுதியே.”

பிரதாபசிம்மன்—(கோபச் சிரிப்புடன்) “இதென்ன ஆச்
சரியம் ! அடி சுந்தரரங்கி ! உனக்குப் பைத்தியம் பிடித்து
விட்டதோ ?”

சுந்தரரங்கி—

(இராகம்—மோகனம்)

“அத்தனே யுண்மையா யுண்மததமே சொண்டேனும்மால்
கத்தனே காப்பனென்ன மெத்தவு முறுதிகொண்டே
னுத்தமமென்னுந் தோன்றற்சுதை யினுமெளியோனாவப்
புத்திரியாயி னெந்தன் துணைவனைப் பிரிதலுண்டோ.

எனதரிய பிதா ! நீவிர் புரிந்தவற்றால் யான் பைத்தி
யங்கொண்ட துண்மையே ! கருணைக் கடலான கடவுள்
என்னை அத்தினின்றும் நிவர்த்திப்பா நென்னும் நம்பிக்கை
யைக் கொண்டிருக்கின்றேன். இயோ ! யான் சிறந்த பதவி
யான அரசுபுத்திரியாய்ப் பிறந்ததினும் ஓர் யழைக் குடியா
னவனது ஆசைச் செல்லியாயும், எனது தோழன் மதிவத
னன் அடுத்த இல்லாததுக் குடியானவன் புதல்வனாயும் உதித்

உண்மததம் = பைத்தியம் கத்தன் = கடவுள் தோன்றல் = அரசன்
சுதை = பெண் ஆர்வம் = ஆசை.

காமற் போனோமே யென்று யான் மிக்க வருந்துகின்றேன். அவ்வாறு பிறந்திருப்பின் எங்களுக்கித்தகைய இடுக்கண்கள் ஒருபோதும் சம்பவித்திராவன்றோ”

பிரதாபசிம்மன்—“அறிவினி! பேதை!”

(சரசாங்கி வருதல்)

பிரதாபசிம்மன்—“எனதனிய சரசாங்கி! இதுவரையில் எங்கிருந்தனை? இவரிருவரும் திரும்ப ஒன்றாய்ச் சேர்ந்திருக்கக் கண்டேன். நீ எனது கட்டளையை நிறைவேற்றினாயில்லைபோலும். இனியும் தாமதியாது இவளை இக்கணமே அழைத்துப்போய்ச் சிறைச்சாலையில் அடைப்பாய்.”

சரசாங்கி—(மிகவும் தந்திரமாய்) “பிரிய காரதா! கோபத்தைத் தணித்தருளுங்கள்—எனதனியச் செல்வி! சுந்தரரங்கி! தாதையுடன் எதிர்த்து மறுமொழி கூறுவதழகன்று. சிறிது சாரதத்தைக் கொள்வாய்—இனிய நரேந்திரா! எங்களை இங்கு விடுத்தது நீங்கள் தயை புரிந்து அருதப்புரத்திற்குச் செல்லுங்கள். அதிசமாய் கோபித்தலும் வருந்துதலும் உங்கள் தேகசௌக்கியத்திற்கு விரோதமான விஷயங்களன்றோ?”

பிரதாபசிம்மன்—“அல்ல அல்ல! இவள் இக்குற்றத்திற்குப் பராயசுத்தமாய்த் தனதாயுட்கால் முற்றும் வருந்திப் பணை நொந்து நின்மேலானானியாய் இரத்தக்கண்ணீர் விடுத்தா சிறைச்சாலையிலேயே இறத்தல் வேண்டும. ஆதலின் இவளை விரைவி லைழத்தாச செல. இவள் விஷபதநிற சிறிதும் உன்மனதிரங்கப் போகின்றது.”

(அரசன் சென்றுவிடுதல்)

(புருஷோத்தமன் வருதல்)

சரசாங்கி—(இனிமையாய்) “எனதரிப புதலனி! சே! நீ இவ்வாறு மனநதளாதல் நினககழகாமோ?—இதோ நினது சேவகன் வரதனன்.—ஓ புருஷோத்தமா! என்ன விசேஷம்?”

புருஷோ—“மகாராணியாரே! உங்களது தமையனா எனது எஜமானன் மதிவதனை வழிமறித்துப் போர புரிந்தனர்.”

சரசாங்கி—“ஆகா! போர் செய்தனரா? அதனால் யாதா யினுந் தீங்கு சம்பவித்ததோ?”

புருஷோத்தமன்—

(இராகம்—சகான)

அன்னையே யரயாசிரே யகன்றவென் றலைவன்சீற்ற
மென்பத னுதலியின்றிப் பொருதனனிதுதிகாறும்
நன்குடனாடி நின்றனாதலின் நீதின்றாகும்
துன்னியோ ரிவரைப்பற்றித் துரிதமாய்ப் பிரித்தார் வேறாய்.

சிறந்த மகாராணியாரே! இரகரை விடுத்தேகிய எனது நாயகன் கோபமென்பதையே பெறவில்லையாதலின் தனது வாளை வைத்துக்கொண்டு விரையாடியதாய்ப் புலப் பட்டதேயன்றி உண்மைப்போர புரியவில்லை. இல்லையெல் தீங்கு சம்பவித்திருந்தல் நிச்சயம். அதற்குள் அங்கு வர திருந்த சிலர் இவரை விலங்கவிட்டனர்.”

சரசாங்கி—“இந்த சமாசாரம் மெத்த சரதோஷத்தைத் தருகின்றது.”

சுந்தராங்கி—

(இராசம்-தேசிகம்)

“அரசியே யுந்தனண்ணன் அண்ணலின் நண்பனானான்
புரியை விட்டேருவோனும் புகலிட மில்லானோடு
பொருதனனென்னே ! யன்னோன் வீரமே வீரமாகு
முரத்துடனிகலின் மூத்தோ னும் பரிலிருப்பனன்றோ.

எனதரிய சிறுநன்னை ! உங்கவாது மூத்தோனும் எனது
தந்தையைப் பின்பற்றினன்போலும். ஆகா ! யாதொரு
புகலிடமுமின்றி நகரைவிடுததுச் செல்லும் துரப்பாக்கிய
னான மதிவதனனை வழிமறித்தபு பேர்புரிய முயன்றனே !
ஆகா ! அவனது பராகிரமம் எவ்வளவு விசேஷித்தது !
ஐயோ ! அவன் சிறிது கோபந்தான் பொருதருப்பனேல்
மிகக் அருமையாய் ஊட்டி வளரக்கூடிய பிழையாலானது
சரீரம் இந்நேரம் பழக்ககருகும் கழக்ககருக்கும் மானுரிய
மான பெருபுருந்தாரிருக்குமன்றோ,—ஏ புருஷோத்தம !
நீ ஏன் உவந்து நாயகனை விடுத்தது வந்துவிட்டன ? ”

புருஷோ—“ அவருடைய கட்டையின்வாறே வந்தேன்.
அன்னை ! அவருடன் யான் துறைமுகப்பட்டினம் வரை
யிறுகூடத் தொடராதற்கு என்னை விடுததாரிலலை. இக்
கடிதங்களை உடனை கொண்டுபோய் உங்களிடம்
கொடுத்துவிட்டு உங்களது ஏவலின்வாறு புரியுமாறு
அனுப்பிவிட்டனா.”

சரசாங்கி—“ இவன் எப்பொழுதும் மிக்க அபிமானமும்,
நன்றியுமுள்ள சேவகன். இனியும் இவன் அவ்வாறே
யொழுக்குவென்பதெனது உறுதி.”

புருஷோ—“ மகாராஜ்யாரே ! என்னைப்பற்றி நீங்கள் இவ்

உரம்=உலி இகலல்=சண்டை செய்தல் உம்பர்=விண்ணுலகம்.

வாறு நல்ல அபிப்பிராய நீந்ததற்கு யான் உங்களிடம்
நன்றிபாராட்டற் குரியவன்”

சரசாங்கி—“ சுந்தரரங்கி ! மேமகின்றுது நாம செல்
வோம்.”

சுந்தரரங்கி—“ அண்ணோ ! நீங்கள் தையுபிறந்து முன்னர்ச்
செல்லுங்கள். இன்னுமோ நாழிகைநூல யான் வருகின்
றேன்,—புருஷோத்தம ! நீ உடனே உனது நாபக
னைப பின்பற்றிச் சென்று அவா மரகதலத்திலேறும
வரையில் அவ நடனிருந்து திருமபிவ நாய், விரைந்
துசெல்.”

(புருஷோத்தமன் செல்லுதல்)

(சுந்தரரங்கி பாடிக்கொண்டு செல்லுதல்.)

(பத்தாதே சகிகளன)

பாவி யானென்ன செய்வேன் பாதகியாயினேன் (பா)

(1) கேவலம் யானேன்—கீழ்மகளானேன்
காவலில் யானேயிருக்க (பா)

(2) சோமனைவென்ற—சாமியை யென்று
பூமியில் யானே காணுவேன். (பா)

3-வது களம் (சீன்)—அரண்மனையின்

பின்புறத்திலுள்ள மைதானம்.

ஜெயபாலனும், அவன் தோழர்கள் அனுமந்தன்,

குணசேகரன் என்போருட சாபாஷிததல்.

ஜெயபாலன்—(அதட்டிய குரலில்) “ அடே அனுமந்தா !
அடே குணசேகரா ! நீங்கள் இதுவரையில் எங்கு
சென்றிருந்தீர்கள் ?”

அனுமந்தன்—(பணிவுடன்) “ மகாப்பிரபுவே ! உங்களைத்
தேடிக்கொண்டு சென்றனம்.”

ஜெயபாலன்—“எங்கு தேடிச் சென்றீர்?”

குணசேகரன்—“பிரபுவே! நீங்கள் இல்லாத விடத்தில் தேடிச் சென்றோம்.”

ஜெயபாலன்—(கொபுரத்துடன்) “மூடர்காள்! நானில்லாத விடத்தில் தேடிவசிற்பயனென்ன!”

அனுமந்தன்—“நீங்கள் இரத்தமொழுதும் திரைகத்துடனிருப்பதை இப்பொழுது நாங்கள் காண்பதே அதன் பயன்.”

குணசேகரன்—“நீங்கள் அவ்விடத்திலில்லையென அறிந்த மையாற்றாநிங்கு வருத்தோம். மதிவதனனும் நீங்களும் போர்புரிதலைக் கண்டோம்.”

ஜெயபாலன்—“ஆகா! நாங்கள் போர்புரிதலைக் கண்ட நீவிர் ஏன் உதவிக்கு வரவில்லை?”

அனுமந்தன்—(பணிவுடன்) “மகாப்பிரபுவே! பிறர் காரியங்களில் தலையிடுதல் குற்றமென நீவிர் பலதடவைகளில் எங்களுக்கு உபதேசித் திருக்கின்றீர்கள் எல்லவோ! நிற்க, நீங்கள் எக்காரியம் புரிந்தாலும் அதில் குறுக்கிடாது பார்த்துக் கொண்டிருக்கக் கட்டளை யீந்தீரன்றோ. அதற்கு விரோதமாய்ச் செய்தல் நாயகத்துரோகமென்பது எங்களுக்குத் தெரியாதோ! எங்களைப் பரீக்ஷிக்கின்றீர்போலும்.”

குணசேகரன்—“பிரபுவே! மதிவதனன் உங்களது பராக் கிரமத்திற்கு முன்னில்லாநென்பது யாரறியா விஷயம்! நாம் மூவரும் ஒன்றுகூடி அவனை வென்றோமென்பது உங்கள் செளரியத்திற்கோர் பெருங் களங்கமன்றோ.”

ஜெயபாலன்—“ஆமாம்! மெத்த சந்தோஷம்.”

அனுமந்தன்—“யாவரும் மதிவதனை நிகரற்ற வீரனைக் கூறுகின்றனர். அவன் கோபமென்பதே வில்லாத பேதையாயன்றோ இருக்கின்றனன். அவன் இவ்வாறு சென்றதைப்பற்றி யானும் சந்தோஷிக்கின்றேன். ஆகா! மகாபுரபு! நீங்கள் வீராவேசகதுடன் போர் செயதமையின் மெலங்க முழுவதும் கழிந்து உடம்பு முற்றும் இரத்தம் வெள்ளமா யோடுகின்றது. மெலங்கி பை நீக்கிவிடுவகே நன்று. அசுந்தமான இரத்தம் அப்போதைக்கப்போது நிரேசத்தை விட்டு விலகுவது உசிதம்.”

ஜேயபாலன்—“ஆம்! நீ கூறியவாறே அங்கிபை எடுத்து விடுகின்றேன். அவனை யான் அதிகமாப்க் காயப் படுத்தி விட்டேனோ.”

குணசேகரன்—“வீராவேசத்துடன் சண்டைசெய்த உங்களுக்கே இத்தனை காயங்க விருக்கையில் கடைசிவரையில் மிக்கப் பொறுமையுடன் போர்புரிந்த மதிவதனனுக்கு உங்களிலும் அதிகம் காயமுண்டா யிருக்க வேண்டுமன்றோ.”

அனுமந்தன்—“ஆமாம் அதுமெய்! உங்களது மெலங்கியில் சுத்திவெட்டுப் பல விடங்களைத் துளைத்திருப்பதால் உங்கள் காயங்கள் வெளிக்குத் தெரிகின்றன. மதிவதனன் அங்கியில் ஓர்துளையும் இல்லை யாதலின் அவன் உடம்பிலுள்ள காயங்கள் வெளிக்குத்தெரிய வில்லை. உங்களது சிறந்த பராக்கிரமத்தினால் அவன் அங்கி துளைக்கப்படாது அவன் தேகம் மாத்திரம் சலடைக் கண்ணாயிற்று. இது எத்தகையவிந்தை! உங்கள் புஜபலத்தை என்னெனக் கூறுவது.”

ஜேயபாலன்—(சந்தோஷத்துடன்) “ஆகா! அரிபதோழி! கான்! அருத வஞ்சகன் என்னுடன் சமமாய் நிற்க முடியாது மிகக்ஷு துன்பமடைந்தான்.”

அனுமந்தன்—“ஆமாம் உங்களை எதிர்த்து நிற்க முடியாமல் தான் உங்கள் முகத்தை நோக்கிப் பாய்ந்தான். உங்க ளிடத்தில் நயந்து வேண்டிக்கொள்ளுமாறு அப்படி நெருங்கிவந்தான் போலும்.”

ஜேயபாலன்—“ஆம்! யான் அதற்கு இடங்கொடுத்தே னில்லை. அவனுக்கு முகங்கொடுத்திருப்பேனாயின் அவன் எனது பாதங்களில் விழுந்திருப்பன்.”

குணசேகரன்—“ஓகோ! அதனால்தான் நீங்கள் நின் புறத்தை அவனுக்கெதிர்ப் காட்டினீர்களோ! அவ்வ மயத்தில் அருகி விருந்தோர் விலக்கி விட்டனர். இல்லை யேல்—”

ஜேயபாலன்—“ஆகா! அவர்கள் நடுவில் தலையிடு திருப் பின் நன்றி யிருந்திருக்கும்.”

அனுமந்தன்—“உயிர் போயிருக்கு மென்பதற்குச் சந்தேக மிலது. உங்கள் விசனங்க ளெல்லாம் முடிவடைந் திருக்கும்.”

ஜேயபாலன்—“ஆகா! இததகைய செயலற்ற கோழை யையே சுந்தரங்கி மணக்க விரும்புகின்றன என்றி என்னிடம் வெறுப்பைப் புலப்படுத்தி கின்றனவே! இதென்ன ஆச்சரியம்.”

குணசேகரன்—“மனிதா இறக்குந் தருணத்திலும் அவ ருக்கு உயிரைத்தரும் சஞ்சீவிபோன்ற சிறந்த மருந்து கள் கெட்ட சுவையையும் தூர்நாற்றத்தையு முடைய னவாய்த் தோன்றுகின்றன வன்றோ. எது கெட்ட

தாய்த் தோன்றுகின்றதோ அகில் நன்னம்புள்ளது. இவள் உங்கரிடத்தில் வெறுப்பைக் காட்டுவதால் உங்கரிடத்திலேதான் மனநிறைவு காத்தலைக் கொண்டு இருக்கவேண்டும். உங்கள் மேம்பாடு சொரியும் அழகு, புத்தி துட்பம், முதலியவற்றைப்பற்றி அவள் அறியாதவளன்று. மதிவதனனாக மூல உங்களுக்குமூர் விஷயத்திலும் உவமையே மிலலை. நிற்க, மகரி தகாது மனதை சுலபத்தில் வெளியிடுவதில்லை. எதற்கைய அறிய விஷயத்தையும் செய்பவராம். மாதரின் மனதை ஆழங்காண்பது யாவராலும் வலாககாரியம். மனதில் ஒருவனை நினைப்பா. வெளியில் அவனை வெறுப்பதாய்த் தோற்றுவித்துத் தூஷணம் புரிவர். ஆதலின் மகாபரிபு! அவள் உங்களை எவ்வாறு இகழினும் மனந்தவரது மேன் மேலும் நெருங்கி உங்களுது ஆழ்ந்தமையலை புலப்படுத்ததுவீகனாயின், அவள்தான் செய்த கொடுமைகளைப் பற்றிக் கழிவிர்க்கங்கொண்டு உங்கள் பொன்னடிகளில் வீழ்ந்து வணங்குவதுடன் தன்னைபும் உங்களுக்கு அபபணம் செய்வாள்.”

ஜெயபாலன்—“ஆமாம்! குணசேகரா? உனது புத்தி கூர்மையே கூர்மை! நீ கூறியதே உண்மை! அவனென்னை இகழினும், ஏளனம்புரியினும், அடிப்பினும், தாமரை மலர்போன்ற தனது பாதங்களைப் பிரயோகிப்பினும், யான் அவற்றைக் கவனியாது மேன் மேலும் எனது மோகத்தைப் புலப்படுத்துகின்றேன். இப்புண்களை அவள் காண்பளேல் என்னை மிக்க ஏளனம் புரிவள். ஆகா! இப்புண்களில்லாதிருப்பின் நன்றியிருந்திருக்கும்.”

அனுமந்தன்—“இத்தனை பெரியபுண்களிருந்தும் நீவிர் இறக்காது அவற்றின் கொடுமையைப் பொறுத்துக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டு உங்கள் பராக்கிரமத்தை மிக்க வியப்பர். அவற்றின்மீது மருந்து முதலிய மிசையோகப் படுத்துன் மாத்திரமே இசுழுவர். ஆதலின் சிகிச்சையின்றி யிருப்பின் அவளது வியப்பிற்கு அவ்விராது.”

ஜெயபாலன்—(அன்புடன்) “உங்களைப்போன்ற தோழியிருக்க எனக்கு யாது குறையுளது. எக்ராரியமும் ஸைகூடுத லெவ்விதன்றோ. வாருங்கள் எனது அந்தப் புரத்திருகுரசென்று உன்டுபடுகிடு சிறிது களைப பாறுவோம்.”

(மூவரும் செல்லுதல்)

4-வது சீன்—சுந்தரரங்கியின் அந்தப்புரம்.

புருஷோத்தமனும் சுந்தரரங்கியும் வசனித்தல்.
சுந்தரரங்கி.

(மஞ்சிதினமு நேடு)

பல்லவி

“சொந்தமெனவேயாடி சுகமாயிருந்தோமன்றோ (சொ)

அனுபல்லவி

எந்தை மொழியின்வாறு யினியனேயேகினாலும்
சிந்தை தனிலேகின்றாய் செயிரிலா மாணிக்கமே (சொ)

சரணம்

நின்னைப் பிரிந்த பின்னர் நிகரிலா நற்குணசீலா
துன்னும் பொருளனைத்தும் துதையிருளா யானதே
பன்னி யினது காதல் சென்னி மிசையதாக
மன்னன் துயரையீந்தான் மதிவதனா ஆவியே (சொ)

பன்னி = மனைவி சென்னி = தலை துதை = நெருங்கிய

(இராகம்—ஆனந்த பைரவி.)

புருஷோத்த மனையுந்தன் பொருவிலாத் தலைவன் தீட்டும்
நிருபமேற் பாரின்றியிற் கருணையா லொருவாய்
மரிய பேருதவிதன்னை யலட்சியம் புரித்தற்றாகுங்
கரைதொடு நெடியனாயிற் கலந்தொரு மறியையன்றோ.

(வருகத்துடன்)—எனநி மிக்க என்ருரிப சேவகா!
அமீட! புருஷோத்தகரா! ஐயோ! என்னடா செய்வேன்.
மதிவகனன் சென்ற முதல் எங்கு போக்கினும் மறியில்லா
இரவென்ன இருளாய்த் தோன்றுகின்றதே. அவன் தூர
தேசத்திற்குச் சென்று விட்டதாகவே என்மனது கம்பிக்கை
கொள்ளமாட்டே என்கின்றது. புருஷோலையிற் காண
லாமோ, கல்விக் கழகத்திற் காணலாமோ, வேறு பிறவிடத்
தில் காணலாமோ வெனப்பலவகைபான் பேதமையான
எண்ணங்கள் என்னை வதைக்கின்றன. அவன் சென்று
விட்டபோதிலும் என்மனதில் அவனது வடிவமே சதா
சார்வதாகதோன்றி மனையாறு நினறு வருத்துகின்றது.
ஆகா! திருமால் திருவிக்கிர மாவகார மெடுத்தபோது
அவரது உருவம் முடிவாகத்தனை முதற்கும் முடியதுபோல,
நீகடற் றுறைமுகப்பட்டினம் வரையில் நீண்ட உருவத்தைப்
பெறுவையேல் எவ்வளவு அனுகூலம்! ஏனெனில் மதிவத
னன் எனக்குக் கடகம் அனுப்புவனென அதைப் பெறுவத
ற்கு அங்கு ஒருவருமில்லாவிடின் பிறர் நமக்கு ஆபத்து
வேளையிற் கருணையுடன் செய்யும் உதவியை வேண்டாமென
அலட்சியம் புரிந்ததுபோலாமன்றோ! நீ அவ்வாறு உருவே
டுப்பையேல் இங்கிருந்தவாறே ஒவ்வொரு மரக்கலத்திலும்
கடிதமுளதோவென அறிவையன்றோ! ஆகா! இதென்ன

பொருவு=சமானம் தீட்டும்=எழுதும் ஏற்பார்=பெற்றுக்
கொள்வோர் கரை=சமுத்திரக்கரை நெடியன்=நீண்டவன் கலம்=
கப்பல்.

மடமையான எண்ணம்! இவைகளெல்லா மிருக்கட்டும். அவன் உன்னிடம் கடைசிபாய் எதைப்பற்றி உரைப்பான்.”

புருஷோத்தமன்—“சுந்தரரங்கி! சுந்தரரங்கி பென்று பிதற்றிக்கொண்டே சென்றான்.”

சுந்தரரங்கி—“தூதரநிற சென்றபின்னர் போவதாய் ஜாடை காட்டிற்றே?”

புருஷோத்தமன்—“ஆராம, நெடிய ஆராம மரையில் தனது கைக்குடையை ஆட்டி அகை முத்தமிட்டுக் கொண்டனர்.”

சுந்தரரங்கி—

(மாததாட பாராசேனே)

“ஆகா நின்பாக்கியமே—யாருக்குவரும்

- (1) யோகியரும் புரியா நோன்மை நீ தூற்றையோ
ஒகோ வுயிரற்றதோ ரற்பத்தானையே (ஆ)
- (2) பாவியே நென்செய்யேன்—பதருளே பெந்தனாவி
ஜீவனஞ் துணைவனை யினியெங்கு காணுவேன் (ஆ)
- (3) நாதனே யவனென்று நம்பினேனே தெய்வம்
சோதனை செய்ததோ—சோருதென்னாவியே (ஆ)

ஐயோ! என்ன அநாதக் கைக்குடையின் பாகியம். அது என்னால் கொடுக்கப்பட்டது. ஆகா! அநாதருக்கிடைத்ததே பேரானாத சுதம் எனக்கில்லைபானதே! உயிரும உணர்வுமற்ற அற்ப வஸ்துவாரிரூபிவாய், யான் அக்குட்டையாய்ப் பிறந்திருப்பின், மகிவதன்னது அருகிலேயே ஒப்பது இருப்பேனன்றோ. அவ்வாறே மறைந்துவிட்டனனோ?”

தானை = குட்டை நோன்மை = தவம்.

||ருஷோத்தமன்—“ அவர் என்னைக் காணக்கூடிய வரையில்
கபபலின் மேல்தூட்டில் நின்றுகொண்டு இவ்வாறு தனது
கைக்குட்டையையுடதலைப்பாலகையையும் ஆட்டிக்கொண்
டே சென்றனர். கபபல விரைந்து செல்லினான் அவ
ரது உயிரும மனதும் மாதந்திரம் அததுடன் செல்
லாது இவ்விடத்திலேயே இருப்பதாய் அவர் செயல்
கள் நன்றாய்ப் புலப்படுத்தின.”

சுந்தரங்கி—

(மார்கழி மாதம் திருவாதிரைநாள்)

- (1) மதிவதனுவண்ணச் சதமெனவுண்ணி
மகிழ்ந்தே நென்னுரையே
நிதியைக் கண்ணாரக் கண்டாங்கேயிழ
ந்தவோர் நிரப்போனென்ன நின்றேன் யான் (மதி).
- (2) அருகினி லிருப்பதாய்த் தென்கின்ற யாயினும்
அகத்தால் நினைப்பதன்றி
உருவை முன்னாகக் காணாமலே வெண்மனம்
உருகி யோய்ந்ததையோ (மதி).
- (3) இனியனே யருகினில்—சிறியதோரோசை
எழுமே லுடல் நடுங்கி
வகியோன் சுந்தரன் யந்தனனோ வென்னச்
சுகதித் தேமாந்து நின்றேன். (மதி)
- (4) நோக்கி நோக்கி யென் நோக்குகள் நொந்திட
நைந்தே னழல் மெழுகாய்
நோயைக் கொண்டேன் மனமாழ்கி நின்றேறெனரு
நொடியும் நெடிதாய்ச் சோணுதே. (மதி)
- (5) நினைத்தவை யாவும் நிகழ்ந்தவை யனைத்தும்
கணவாய்க் காணுதையோ
நின்னைக் கண்ணாறக்கண் டானந்தமெய்திட
நினைத்து நினைத்து நெகிழ்ந்தேன் (மதி).

நோக்கு = கண்

(இராகம்-நாதநாமக்கிரியை)

சிறகுகளுடனே வேகப்பறவையாய்ப் பிறங்கிட்டாலுந்
துறவிகள் ககனமேகுங் குளிகையை யளித்திட்டாலு
மறுவிலா மனத்தின்காற்றின் விசையுடற் கிருந்திட்டாலுங்
குறுகியோர் நொடியிலெந்த னுயிரினை யடைவேனன்றோ.

அடே புருஷோத்தமா ! யான் என்னடா செய்யப்
போகின்றேன் ! அவன் மறைநதுவிட்டதைக் கேட்டும் அவன்
இங்கிருப்பதாகவே நினைப்பண்டாகின்றதன்றி, அவன் இங்
கில்லை பென்பதைமீய என் மனது நம்பிக்கையாய்க் கொள்ள
மாட்டேனென்கின்றதே ! அவனது உருவம் எனதருகில்
உட்கார்ந்திருப்பதாயும் என்னுடன்கூட நடந்துவருவதாயும்
மனதிற்குந் தோன்றுகின்றதே யன்றி எனது கண்களுக்கு
அவன் உருவம் புலப்படவில்லையே. யாதாயினும் காலடி
முதலிய ஒசை கேட்குமேல் உடனே என்னுடம்பு திடுக்கிடு
கின்றது. அவன்தான் வந்தனனோ வென்ன என மனம்
பேதமைத் தனமாய் நினைக்கின்றது. ஈற்புறமுடிகண்
களைப் பலமாய் விழித்து நோக்கி நோக்கி எனது கண்களும்
கழுத்தும பொறுக்கலாற்றா நோகின்றன. லீயோ மதி
வதனன் என்னுடன் இனிமையாய் உரையாடியவைகளும்,
நாங்களிருவரும் புரிந்த வினையாடல்சன் யாவும், ஒன்றன்
பின்னொன்றாய் மனதில தோன்றினும் அவை கனவோ
அன்றி உண்மையோவெனும் சந்தேகமெழுகின்றது. அடே !
புருஷோத்தமா ! இனி அவனைக் காண்பேனா ? ஆகா !
யான் வெகமாய்ப் பறக்குமேயா பறவையாய் மாறுவேனாயில்
உடனே அவனைத் தொடர்ந்து சென் னடைவேன். யாரா
யினும் யோகிகள் தமது ககனக் குளிகையைக் கொடுப்பரே
யாயினும், அல்லது மனத்தின வேகமும், காற்றின் வேக
மும் ஐடப்பொருளாகிய எனது உடம்பிட்டு உண்டாருமா
யின் ஓர் நொடியில் யான் அவனை அணுகிவிடுவேனன்றோ !”

புருஷோத்தமன்—“அன்னையினும் அன்புமிக்க அரசியே ! வருந்தாதீர். இப்பூலோகத்தி னியல்பை நீவிர் அறி யீரோ ? ஒவ்வொருவரும் மாறி மாறிச் சிலகாலம் துன்பப்படுதலும் சிலகாலம் இன்ப மனுபவித்தலும் இயற்கையாயுள்ளது. நிறப்பு முதல் இறப்பு வரை ஓயாது துன்பத்தால் வருந்துவோருமில்ர். அவ்வாறே ஆயுட் காலமுற்றும் இன்பமே அனுபவிப்போருமில்ர். செல் வம் முதலிய செளகரியங்களை ஏராளமாய்ப் பெற்றவர் புத்திரரிலையென்றும், தேகவியாதிகளினாலும், திரு டர், பொறாமையுடையோர் முதலிபோரின் பபத்தினாலும், மனோவியாகுலத்தினாலும் பீதியினாலும் சஞ்சலப் பட்டவண்ண மிருக்கின்றனர். பொருளற்றவர் தினம் கூலியின்பொருட்டுத் தமது திரேகத்தை வருத்திச் சாராய்ப் பிழிந்து கஷ்டப்படுகின்றனர். இவர் இரவிலே தனவந்தர்களுக்குள்ள கவலைகளையின்று மனத்திருபதியுடன் பேரானந்தபோக மனுபவிககின்றனர். ஆதலின் ஒவ்வொருவருக்கும் ஒர்விதத்தி லின்பமுண்டாயின் மற்றோர்விதத்தி லிடுக்கணுண்டு. நீவிர் இப்பொழுது அன்பமடைவது இனியெய்தும் சுகத்திற்கு முன்னறி குறியேயன்றி வேறிலது. உலகத்தில் ஒவ்வொரு வருக்கும் தினந்தினம் சம்பவிக்கும் இவ்விஷயத்தைப் பற்றிக் கவலைப்படவேண்டாம் தாயே !”

சுந்தரங்கி—“அடே நகுணமுள்ள புருஷோத்தமர் ! உனது எஜமானன் எப்பொழுது கடிதம் எழுதுவதாய்க் கூறினார்.”

புருஷோத்தமன்—“இத லுறைமுகத்திற்கு வரும் அறித்த கப்பலில் அனுப்புவதாய் உறுதி செபினர்.”

சுந்தரரங்கி.

(இராகம்-எதுகுல காம்போதி.)

விடைதனைக் கொண்டேனில்லை யியம்புவ மொழித்தேனில்லை
கடவுளை யிடைவிடாது கனிவுடன் திக்குமாறும்
மடவோரிற்றீயோர் வஞ்சத்தொடர் பினை யொருவுமாருங்
கடிதங்கள் விடுக்குமாறங் கழறிடமனது கொண்டேன்
சிந்தையில் நினைத்தயாவுந் செப்பிடா முன்னரெந்தன்
தந்தை வந்தெம்மைச் சிறச்சண்ட மாருதமோர்காவின்
கந்தமார் முகைகள் பூவாயலரு முன்னுகுத்தல்போலப்
புந்தியிற் கொண்டயாவும் புகவொணுதொழிந்த தன்றே.

ஐயோ! கடைசியாப்ப பிரிவதற்குமுன் விடைகூடப்
பெறக்கூடாதுமே யோயிற்றே. ஆகா! எத்தனை விஷயங்
களைப்பற்றி அவனிடம் வசனிக்க நினைத்தேன். அவ்வெண்
ணம் முற்றும் அவமாயிற்றே. கலிங்க தேசத்திற்குச்
சென்ற பின்னா ஆங்குள்ள வருசகர்களான மங்கையரின்
மோகவலையிற் படாது தன்னைப் பாதுகாத்துக்கொள்ளுமாறு
சூற மிக்க ஆவல் கொண்டிருந்தேன். அதுநாள் சிறந்த
வேளோர் விஷயத்தையும் தெரிவிக்க முடியாமற் போயிற்று.
எங்கிருப்பினும் எத்தகைய துன்பம் வரின்னும், இன்பமே
யனுபவிப்பினும் அதா சார்வதா கடவுளையும் அவரது பெரு
மைகளையும் மனனம் செய்யுமாறும் சொல்லாமற் போ
னேனே. ஆகா! என் ரெய்வென்! மனதில் நினைத்த
வற்றை வெளியிடு முன்னர் எனது தாதை திருநெனத்
தோன்றிக் கடுங்கோபத்தைப் புலப்படுத்தி வலிய சண்ட
மாருகமானது ஓர் பூஞ்சேலையி விருக்கும் அரும்புகளை
மலர்விடாது கீழேவீழ்த்தி விடுவதையொப்ப என் மனதி

மடவோர் = பெண்கள் தொடர்பு = சினேகம் ஒருவதல் = விலக்
குதல். காவின் = சோலையின். கந்தமார் = வாசனை பொருந்திய.
முகைகள் = மொட்டுகள். உருத்தல் = கீழேவீழ்த்தி விடுதல்.

லெழுந்தவை முடிவடையவாறு புரிந்து மதிவதனை
அனுப்பி விட்டனா. வினனசெய்வென்! புருஷோத்தமா!”

(ஓர் தாதிவருதல்.)

தாதி—“கிறந்த எஜமாடடி! சரசாங்கி அன்னையார் உங்
களது வரவை எதிர்பாரத்திருப்பதாய்த் தெரிவித்த
னர்.”

சுந்தரரங்கி—“ஆகா! அப்படியா!—அடே! புருஷோத்
தமா? யான முன்னர் கூறிய காரியங்களை முடிப்
பாய்—நான் சரசாங்கி மீடத்திற்குச் சென்று வருகின்
றேன்

புருஷோத்தமன்—“கடடனைப்படியே செய்கின்றேன் அர
கியே”

(புருஷோத்தமன் சென்று விடுதல்)

சுந்தரரங்கி—“அடி! தாதி! நாம் செல்லலாமா?”

தாதி—“தங்களை சித்தம்”

“சுந்தரரங்கி.

(காவடிச்சிந்து புமிமெச்சிடு.)

(1) மாரன்வெட்கி டிமென் னாதனைப்போய்மனம் நாடுதே
மகிழ்வோடுதே காலம்—நீடுதே யொரு
வஞ்சியான வென்னை
சஞ்சலமே வந்து—கூடுதே.

(2) ஆசையானபெரும் பாசத்தா வென்மனம் நோகுதே
கறங்காகுதே யுயிர்—போகுதே யொரு
கணமும் யானவனைக்
காணலாமோ வென்ன—வேகுதே.

(3) தாதையானவர்கள் தீதுசெய்திடலும் விரந்தையே
ஆகா தந்தையே யிது—நிந்தையே யெந்த
னுயிரைப் போன்றவனைப்
போகச் செய்து துன்ப மீந்தையே.

(இருவரும் செல்லுதல்.)

5-வதுசீன்—கலிங்க தேசத்தில் பலராமன் மாளிகை. பலராமன், அவனது நண்பன் குரசேனன், குந்தலதேசத்தானொருவன், மற்று மிரு நண்பர்கள் சம்பாஷணை புரிதல்.

குரசேனன்—“இதற்கு முன்யானவனை மாளவதேசத்திலேயே பார்த்திருக்கிறேன். அவன் அப்பொழுது சர்வ சாதாரணனாயிருந்தான். நகரத்தினரோ அவனிடத்திற் பல விசேஷகுணங்க ளிருப்பதாய் அவனை ஆகாயம் வரையிற புகழ்ந்தனர். யான் அவனிடத்தில் யாதோ விசேஷகதையும் கண்டேனிலை. இப்பொழுது அவ்வாறே அவனைப் புகழ்ந்து பேசுகின்றன ராதலின் அவனது தன்மையில் யாதொரு மாறுபாடு மிராதென நினைக்கின்றேன்”

பலராமன்—“நண்பா ! நீ அவனைக்கண்டபோது அவன் இப்போதிருப்பதைப்போல அவ்வளவு ஆழ்ந்த கல்வி முகாசமிருந்தான், அழகு, முதலியவை நிறம்பப்பெற்றிருந்தானிலை. இப்பொழுது அவனைக் காணுவைவேல் அதன் உண்மை நன்று புலப்படும்.”

குந்தலன்—“அவனைச் சரீரத்தில் யான குந்தல தேசத்திற் கண்டேன். அங்கும பலர் நூரிய னொளியைப்பார்த்துக் கண்கள் மழுங்குவதுபோல இவனொளியைக் கண்டு திகைத்தும் பிரமித்தனர்.”

குரசேனன்—“அரசனது புத்திரியாற் காதலிக்கப் படுகின்றனையதினாலேயே இவனிடத்திற் பல மேம்பாடுகள் விருந்தனவேண்டுமென்பது ஜனங்களின் முடிபிக்கை. அவன் எவ்விதத்தாலும் மிகவு சிறப்பினைபுடையவனாதலின் அவனது பிரகாசம் அவனிடத்தும் பிரதிபலித்துத் தோன்றுகின்ற தென்பதே எனதுறுதி.”

குந்தலன்—“ஆமாம்! இவனை நகரைவிட்டுத் துரத்திய சங்கதி—”

சூரசேனன்—“அரசனது புத்திரியின்மீது அரிமான முள் ளோர் இவன் பிரிந்து போவதைப் பற்றி ஒலமிட் டழு கின்றனரன்றோ, அவா இவனது குளவிசேஷங்களைப் பற்றிப் பிரமாதமாப் புகழுதற்குக் கடமைப்பட்ட வரே. ஏனெனில் அவ்வாறு புகழாவிடின் அவள் யாதோ யோக்கியதைப் மற்ற யாசகனை மணாகு மாறு வரித் துகலிகாண்டதைப்பற்றி யாரேனும் அவளை தூஷணப்பிவரேல், அது எங்கும் பரவி அவளுக்கு யோக்கியதைக் குழைவை யுண்டாக்குமன்றோ. அவள் செய்தது சரியான விஷயமென்பதை உறுதிப்படுத்து மாமீற, அவளது சாரார் இவ்வாறு கூறிக்கொண்டலை சின்றனர். அதிருக்கட்டும், பலராமா. அவன் உன் னோடு வசிக்குமாறு வருவதென்ன? அவனுக்கும உனக்கும எவ்வாறு நடபுண்டாயிற்று?”

பலராமன்—“அவன் தகப்பனும் யானும் ஓரிடத்தில் சேனைத்தலைவராயிருந்தோம். அப்பொழுது அவன் எனதுயிரைப் பலதடவைகளிற் காப்பாற்றி யிருக்கின் றான்.”

(மதிவதனன் வருதல்.)

“ஆகா! அவன் மாளவதேசத்தி லிருந்து அதோ வருவனிடனன். அவனிடத்தில் நீங்கள் யாவரும் மிக்க மரியாதையாப் நடந்து கொள்ளுங்கள். அவனது நற்குணங் களை இன்னின்ன தென யான் கூறுவதவசியமில்லது? நீங் கள் இனி அனுபோவத்திலேயே காண்பீர்.”

மதிவதனன்.

(பாரோ பிரியா முகவதோரா.)

“பேடே சுந்தரரங்கி நின்னைத்

தேடுதே யென்றோவி வாடி

(பே)

(1) போகப்போக வெந்தன்றுயர் பொங்கி வீங்குதே

ஆகாயென்ன யென்வீதியே ஸீயோ யெந்நாள் காண்ப

தினி] (பே)

(2) கணமு மெந்தனைக் காணாவிடில் கடுகித் தேடுவாய்

காதலி நீ யென்செய்வாயோ பேதையே பிணையே தேனே(பே)

(3) இதுவே யெந்தன் நண்பன்மனை யேகியேயினி

இருப்பேனிங்கு காலமுன்னி யென்னபாவமோ புரிந்தேன்

(பே)

இது தான் எனது தருதையின் நண்பனது மாளிகை.
ஆகா, அவனும் சிலரும் அடிகோ இருக்கின்றனர்.”

பலராமன்—(சந்தோஷத்துடன்) “ மதிவதனா வருவாய்.
இவர்கள் யாவரும் எனது நண்பர்கள். உன்னைக்காண
மெத்த சந்தோஷமாயிற்று. நாம நண்பராய் இருக்க
நேர்ந்தது எனது பாக்கியமே.”

மதிவதனன்—(உட்கார்ந்துகொண்டு) “ எனக்கும மெத்த
ஆனந்தமே.”

குந்தலன்—(மதிவதனை நோக்கி) “ஐயா! நாமிருவரும்
குந்தல தேசத்திலோர் முறை சந்தித்தது உங்களுக்கு
ஞாபகமிருக்கிறதோ?”

மதிவதனன்—“ஆம். நன்றாய் ஞாபகமிருக்கின்றது. அப
பொழுது நீ புரிந்த உதவியையும் மறந்தேனில்லை.
அநநன்றியை இனி மறப்பவனுமன்று.”

குந்தலன்—“ஐயா! யான்செய்த அற்பக் காரியத்தை மிக்
கப் பெரிய உதவியாய்க் கூறுகின்றீர். எங்கள் தேசத்

தானையும் உங்கலாயும் யான் கோபந்தணித்து இராஜி யாக்கிவிட்ட விஷயம் என் மனதிற்குத் திருப்திபா யிருக்கின்றது. 'கேவலபரிபேதஜ்வலதா அப விஷ யததின் பொருட்டு நீங்கனிருவநம் அவ்வளவு கடுமை யான பூசல்பிரிநத உயிரிழக்கும் நிலைமைக்கு வந்தது மிகவும் பரிதாபகரமான விஷயமாயிருக்கின்றது.'

மதிவதனன்—“அப்பொழுது யான் நிகச் சிறுவன். நிறர் கூறுவதினால் நம்பிக்கை கொண்டு, . . . யான் புரிந்தேன். இப்பொழுதேதா அவ்விஷயங்களை யான் அனுபோகத்திலேயே யறிகின்றமையின், யான் புரிந்த வாது சரிபாணதென்பதே யுறுதி.”

குந்தலன்—“நீவி வாதுதத விஷயம் உண்மையா யிருக்க லாம் எனினும், அதற்காக நீங்கனிருவநம் வாளுங் கையுமாய்ப் போப்புரியவாசமபிததாசன். அதனால் உங்க ளிருவருக்கேனும் அன்றி ஒருவருக்காரினும் உயிர் போயிருத்தல் சமபவிததிருக்குமன்றே.”

சூரசேனன்—“நீங்கனிருவநம் சம்பாஷிக்கும் விஷயம் எதைப்பற்றி யென்பதை யறியக்கூடவில்லை. அதை எங்களுக்குத் தெரிவிக்கலாமோ?”

குந்தலன்—“அது யாவருக்கும் தெரிந்த விஷயமன்றி இர கசியமானதன்று. நேற்றிரவு நாம் ஒவ்வொருவரும் அவரவரது தேசத்து மங்கையரைப்பற்றிப் புகழ்நது விசேஷித்துப் பேசியதுபோலவே, இவர்களது வாது முண்டாயிற்று. அப்பொழுது இவர் தனது தேசத் தரசனது புத்திரியைப் பற்றிப் புகழ்ந்து பேசினர். குந்தல தேசத்தினுள்ள எத்தகைய மேம்பட்ட மக ளிரினும் அவள், கட்டமுகு, கற்பு, புத்திருப்பம், பரி சுத்தம், நிலைபெற்ற நற்குணம், பிறர்க்கிடந்தரா மனோ

வுறுதி முதலியவற்றில் மிக்க விசேஷித்தவனென உறுதியாய்க் கூறினர். அதிலிருந்து பெருத்த வாச முண்டாயிற்று.”

சூரசேனன்—(ஏளனமாய்) “அத்தகைய மங்கை இவ்வுலகத் திலேயே யில்லையென்பது நிச்சயம். அகற்குப்பின் இவரே அதை அனுபோகத்தில் அறிந்திருப்பர்.”

மதிவதனன்—“இல்லை இல்லை. அவள் இவ்வுலகத்தில் உயிரு டனிருப்பவளே. யான் முன்கொண்டிருந்த அபிப பிராயம் உறுதியாயிற்றேயெனறி அதை மாற்றுகற்கு யாதொரு முகாந்திரமு முண்டாகவில்லை.”

சூரசேனன்—“அவள் எவ்வளவுமேம்பட்டவென்று நீர் நினைப்பினும் எமது கலிங்க தேசத்து மாதருக்கு அவள் ஒருபோதும் ஈடாகமாட்டாள். உம்முடன் அவள் இளைமைப்பருவந் தொட்டு சதா சராவதாவிட்டுப் பிரி யாததோழியாயிருந்தமையின், அவள் உமக்கு விசேஷ மாய்த் தோன்றுகின்றாள். இத்தேசத்திய மங்கை யரை நீவிர் கண்டிருப்பீரேல் இவ்வாறு உறுதி கூற மாட்டீர்.”

மதிவதனன்—“இல்லை யில்லை. அவள் மீது கொண்டகாதவி னாற் கண்ணிழந்து யான் அவளை இவ்வாறு புகழ்ந்தே னில்லை. உண்மையில் அவளிடத்துள்ள சிறப்பினாலே யே யான் அவளை மேம்பட்டவளாய் மதிக்கின்றேன்.”

சூரசேனன்—“அவள் யாரைக்காட்டினும் மேம்பட்டவள்?”

மதிவதனன்—“இவ்வுலகத்திலுள்ள மங்கையர் அனைவரி லும் மேம்பட்டவள்.”

சூரசேனன்—“அத்தகைய மங்கை பூமியிலேயே இருக்க மாட்டாள். அல்லது நீவீர்கூறுவது அவளது உண்மை யோக்கியதைக்கு மிஞ்சியதாயிருக்கவேண்டும்.”

மதிவதனன் :—

(இராகம்—மோகனம்.)

சரியிலாமொழியே தந்தீர் தரணியை மகிழ்ந்த வேந்த
ரரிய நன்கொடையா யீவர் பெறலரும் நிகியுண்டாயின்
விரிந்த யிவவுலகுதன்னை விலையினுற் கோடலாகு
மரிவையை யாகாதிச னருளிஞளளித்தபேறும்.

ஐயா ! நீ கூறியது முற்றும் சரியிலலா விஷயம். உலகத்திய
அரசா ஒருவரிபற்றும் அரிபடுபவர்களைக்கண்டு மனமகிழ்வ
ரேல் இவ்வுலகத்தையே இனாமாசிகதுவிடுவர். ஆன்றி
ஒருவனிடத்தில் பெரிய நிதிக்கு வியல் உண்டாகுமேல்
இவ்வுலகத்தை விலைக்கும் வாங்கிவிடலாம். விலை மதிப்
பற்ற இமமங்கை அவ்வாறு கிடைக்கக் கூடியவனன்று.
இது கடவுளின் இனிய கருணையின் பயனாய்க் கிடைத்த
பாக்கியமேயன்றி வேறில்லை.”

சூரசேனன்—“கடவுளால் அபபாக்கியம் உமக்குக் கிடை
த்து விட்டது போலும் ?”

மதிவதனன் :—“சசனது கருணையிருப்பின் அவள் எனக்
குக் கிடைப்பொன்ப துறுதியே.”

சூரசேனன் :—(கந்தன் சரித்திரம்—பழன மருங்கணையும்)

- (1) விந்தையே நீர் கூறுகின்றீர்—ருயர்
விண்ணி வில்லையிது மண்ணிலில்லை
- (2) உமதே யெனும் பெயரே—யவ
ஞரினிற் செய்வதை யாரறிவார்
- (3) மாலோ னிலக்குமியை—யென்றும்
மார்பினில் வைத்தது மையத்தினால்
- (4) அரனே வுயர் சங்கரியைப்—பாதி
யங்கத்தி லேற்றது சங்கையினால்

கோடல் = கொள்ளுதல். நிதி = திரவியம். அரிவை = பெண்.
மாலோன் = விஷ்ணு. ஐயம் = சந்தேகம். சங்கை = சந்தேகம்.

- (5) அயனோ கலைமகளை—நாவி
லயிர்த்துச சுமந்ததை யாரறியார்
- (6) இமையோர் நிலமையிசு—வாச
விநில மங்கைய ரென்னசெய்யார்
- (7) பிறதேயப் பறவைபல—வொரு
தறையிற் பருகுதல் சொன்மையன்றோ
- (8) பெடையோ ருறுதியில்லா—ரவர்
பேதைமையே யுருவாக வந்தார்
- (9) எதிரே யிருப்பவர்பால்—மாத
ரிசசை கொள்வார் தம்மைமெச்சிடிவே. (வி)

ஐயா ! ஆவள் உமக்கே கிடைக்கலாம். பெயர் மாத்திரம் உமது மனையாட்டி யென்பதைப்பற்றி யாதொரு ஆசைப்படையுமில்லை. பேதைமை யென்பது மாதர்க்கணிகல மென்பதை யறியாபோலும். ஓர் குளத்தில் பற்பலவிடத்திலுள்ள பறவைகளும் வந்து நீர் பருகுகின்றதன்றோ. அவ்வாறே மகளிர் விஷயமும். மிக்கத தந்திரியும் அழகனுமான ஒருவன் அவர்களிடத்தில் நெருங்கிச் சிலநாட்கள் பழகுவனேல் எத்தகைய உறுதியான மங்கையர் மனதையும் மாற்றுதலரிதாமோ ! ஆதலின் நீவி இவ்வணங்கைப் பற்றி இவ்வாறு கூறுவது சரியல்ல.”

மதிவதனன்:—“ஆவளது மனதைக் கவரக்கூடிய அத்தகைய சிறப்பினன் உமது கவிங்க தேசத்திலேயே இலனென்பதுறுதி”

பலராமன்:—“நண்பாகாள் ! இந்த விவாதத்தை இத்துடன் நிறுத்தி விடுங்கள். போதும்.”

மதிவதனன்:—“விவாதம் புரியவேண்டு மென்னுமவா எனக்கு அயன்=பிரமா. அயிர்த்து=சந்தேகித்து, இமையோர்=தேவர். பெடையோர்=பெண்கள்.

கில்லை. இவ் அடக்கத்தினிருந்தே ஆகேஷ்டித்தலால் யானும் வாதிக்க முயன்றேன்.”

சூரசேனன்:—“ ஓர் நாழிகை அவளுட னுரைபாடுவேனெ யாரின் யான் அம்மங்கைகளை! வீசுகராபித்தி என்மீது காதல் கொள்ளுமாறு செய்து விடுவேன். அவனிடத் திற்குச் சென்று உரையாடக் கூடிய சந்தர்ப்பமுண்டா யின் யான் அவவாறு புரிவது நிச்சயம்.”

மதிவதனன்:—“ உமமால் அககாரியம் ஒருப்பாதும முடியாது ”

சூரசேனன்:--“ அவனை மாததிரமன்று இன்னம யாராயிருப் பினும் ஓர் நாடியில் வென்று விடுவேன். ஓர் இலக்ஷம் பவுன் விலைமதிப்புள்ள எனது ஆஸ்தி முழுவதையும் பந்தையம் வைக்கின்றேன். அதற்குச் சம்மத மாயின் இப்பொழுதே செல்கின்றேன்.”

மதிவதனன்:--“ அங்கு செல்லுவீரேல் உமது முரட்டுத் தைரியத்திற்குத் தக்கவாறு பிராயச்சித்தம் பெறுவீர். நீர் உமதரிய உயிருடன் திரும்பிக் கலிங்கதேசம் வருவ தில்லை ”

பலராமன்:—“ எனதரிய நண்பர்கள் ! இவ் விவாதத்தை தயவுசெய்து இத்துடன் நிறுத்தி விடுங்கள். திரௌனத் தோன்றிய இவ்வாதம் திரௌன இல்லை யாகட்டும். நீங்களிருவரும் நண்பராயிருங்கள்.”

மதிவதனன்:—“ நமது நண்பர் கூறிக்கொள்வது வீண் புகழே யொழிய அவரால் இக்காரியத்தை நிறைவேற்ற ஒருபோதும் ஏலாது.

சூரசேனன்:—“ என்னொருமென்பதைத் திரும்பவும் உறுதி யாய்க் கூறுகின்றேன். உமது கைவிரலிலுள்ள வைர

மோதிரத்தை மாத்திரம் யான் சென்று வரும்வரையில் இரவலாய்க் கொடுப்பீரேல் இக்காரியம் முடிந்ததே.”

மதிவதனன்—“ஆகா! மோதிரமா? யான் உயிருள்ளவனும் அழை யாரிடத்திலும் கொடுக்கக் கூடாதெனும் உறுதியின் பேரில் அவளா? கொடுக்கப்பட்டதன்றோ! அதை மாத்திரம் கொடுன்.”

சூரசேனன்—“ஆகா! ஸ்ரீரங்கா! பாதநிகரா? மோதிரத்தைக் கேட்டவுடன் இவர் மனதில் அரசமயிற் சூது இதை யான் கொண்டு போவேனென யாயின் அவளை வென்று விடுவேனென நினைத்துப் பித்தி கொண்டு போனாள் அவள் உறுதியான மனத்தையுடையவளாயிருப்பினால் இம்மோதிரத்தை என்னிடம் கொடுப்பதினால் என்ன நினைவு சம்பவங்கடப் போகின்றது? உமது அச்சத்தினின்றோ அவளது உண்மைத் தன்மை நன்றாய் வெளிபாய் விட்டது.”

மதிவதனன்—“யான் அதற்காக அஞ்சினேனில்லை. அவளுக்கு வாசகனித்ததை மீறவேண்டுமென நினைத்தே அவ்வாறு கூறினேன். எனினும் பாதகமில்லை. இம்மோதிரத்தை இதோ கொடுக்கின்றேன். நீர் அங்கு சென்று கூறியவாறு முடித்தி வருதல் நிச்சயந்தானே?”

சூரசேனன்—“மெத்த சந்தோஷம். அதைக் கொடுப்பீர். யான் சென்று அவளுடன் உரையாடி அவளை என் வசப்படுத்திக் கொண்டதற்குப் போதுமான அடையாளமோ சான்றோ கொண்டு வருகின்றேன். இல்லை யேல் எனது பொருள் முழுதும் உம்முடையதே. இம்மோதிரத்தையும் திருப்பிக்கொடுத்து விடுகின்றேன்.

அவனிடத்திற் சென்று வரனித்தற்கு மாத்திரம் ஓர் சிறிய கடிதம் நீர் எழுதுக கொடுக்கவேண்டும். ”

மதிவதனன்—“ அப்படியே யாகட்டும். இவைகளுக்கு யான் சாமதிகுகின்றேன்.—இவ்விஷயத்தை நண்பர் யாவரும் நன்றாய் அறிந்திருங்கள்.—அவனை வென்ற தாய் நீர் சான்று கொண்டுவிடுவீரேன அதன் பின்னர் நீவிர் எனக்கு விமோதயன்று. அவனும் எனக்குரிய வளலன். தோற்று வருவீராயின் நீர் என்னோடு உமது வாஸ்தவன் சம்பந்தம் புரியவேண்டும் இது எம் மதமா ? ”

சூரசேனன்—“ அவ்வாறே சாமதிகுகின்றேன்.—நண்பர் கள் ! இவ்விஷயத்தை நன்றாய் உணர்ந்திருங்கள்.—மோதிரத்தையும் கடிதத்தையும் தருவீர். ”

மதிவதனன்—“இதோ தருகின்றேன்.”

(மதிவதனன் ஓர் கடிதமெழுதி அதையும் மோதிரத்தையும் கொடுத்தல். பெற்றுக்கொண்ட சூரசேனன் செல்லுதல்)

VI. வது சீன் சரசாங்கியின் அந்தப்புரம்.

சரசாங்கி, வாசுகிவன் என்னும் வைத்தியன், தாதுகள் முதலியோரிருத்தல்.

சரசாங்கி—“அடி ! தாது மோகன ! புருஷோத்தமனிடஞ் சென்று சுந்தரங்கி யரியாவாறு அவனை இங்கழைத்து வா ! ”

மோகன—“கட்டளையின் வண்ணம் செய்கின்றேன் மகாராணியாரே ! ” (தாது சென்று விடுதல்).

சான்று=சாஃ

சரசாங்கி:—

இராகம் - கானடா

மருத்துவர்மணியே சீரார் வசுதேவக் குரவாரால
விரிந்த நின்னறிவினோடு வித்தகயின்றி தனிற்பாதி
தெரிந்தனேன் விபுதையானேன் சிறுகாநின்னபிமானத்தால்
விரும்பிய விஷத்தின் தன்மைவிளம்பி நீசிறிதீவாயே.

மருத்துவா தலைவனான வாசுதேவா ! என் மீது நீ
கொண்ட குறைவினா அன்பின் பயனால் யான் உனது
ஆழ்ந்த விததை முநிசுசி முதலியவற்றில் அனேக
மாய் அரைபபாகம் கற்று விட்டேனன்றோ. விஷங்
களின் தன்மைகளை யறிய விருமபி அவற்றிற் சில
கொணருமாறு கேட்டுக் கொண்ட வண்ணம் புரிந்த
னையா ?”

வாசுதேவன். —

இராகம் - கல்யாணி.

அன்னையே யரசியாரே யறிவினிற் சிறந்தமேதை
மன்னவனுரைப்போன்ற மனைவியா மம்மை நீவிர்
சொன்னசொற் கிரண்டு முண்டோ துணிவரோ பணியைமீற
வென்னினு மண்பாலொன்று வியம்பிட விடையீவீரே.

சிறந்த அரசியாரே ! இப்பூமண்டலத்தைப் பாலிப்
போனான வேகதனது உயிரைப் போன்ற அவரது மகாராணி
யாரான உங்களது கட்டளைக்கு மாறாய் நடத்தலுமுண்டோ!
நீவிர் ஓர் காரியம் ஆகவேண்டு மென்னப் பணிபயிராயின்
அது முடிந்ததே. எனது குழந்தைப் பருவமுதல் இவ்வரண்
மனையின் அபிமானத்தினாலும் அன்னத்தினாலும் யான் வளர்
ந்தவனாதலின் முக்கியமான ஓர் விஷயத்தைத் தெரிவிக்கக்
கடமைப் பட்டவனாயிருக்கின்றேன். அதைக் கூறுவதற்கு
உத்தரவளிப்பீர்களாயின் தெரிவிக்கின்றேன்.”

விபுதை=புத்திசாலி.

சரசாங்கி. — “என்னதெரிவி.”

வாசுதேவன்:—

(இராகம் = சகாஸ்ர.)

எல்லையில் தேயவேந்தற் கிணைசொலு மரசியாதல்
தோல்வினையனேக கோடித்தொகைகளின் பயனே யன்றோ
கொல்லலை நினைப்பீராயிற் கொடிய தீவினையே யஃது
புல்லவர் செயலேயாகும் புகுத்திடும் நரகந்தேற்றம்.

சிறந்த அரசியாரே விஷத்திற் சிறிது கொடுக்குமாறு
நீவிற் கேட்பது என் மனதிற்கு சந்தேகமா யிருக்கின்
றது. இதை உண்போர் இறத்தல் நிச்சயமன்றோ.
இப்பூமண்டலத்தை முற்றும் ஆளும் மன்னனுக்குச்
சமமாகச் சொல்லத்தகுந்த அவனது மனைவி யாதல்
முன் ஜென்மத்திற் செய்த அனேக கோடி நல்வினை
களின் பயனன்றோ. அத்தகைய மேற்பட்ட தானத்தி
லிருப்பவர், இவ்விஷயம் புரிய நினைத்தல் அழகோ ?
கடவுளால் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட எத்தகைய ஜீவனையும்
வதைத்தல் கொடிய பாபமல்லவோ ! அவ்வாறு புரிதல்
மீளா நரகத்திற் கன்றோ ஆளாக்கும. எங்களைப்போ
ன்ற வைத்தியரது கடன் வருநதும மாந்தரைப்பிணி
யினின்று நிவர்த்திப்பதன்றோ. அங்ஙன மிருக்க
விஷத்தைக் கொடுத்துக் கொல்விததல் எவகன் தொழி
லாமோ ? ஆதலின் இதற்கென்மனா சம்மதிக்கவில்லை.
விஷத்தை எதற்காகக் கேட்கின்றீர்கள் ? ”

சரசாங்கி:—

இராகம் ஆனந்தபரவி - தாளம் ஆதி.

(வழிவிடப்போன அத்திரி)

பல்லவி

விந்தையே யுந்தன்மொழி மிகு புகழ்வாசுதேவா

வியந்தேனென்ன சங்கையே

(வி)

அனுபல்லவி

வந்தநாள் முதல்நின்று வகை வகையான பல

மருந்துகள் பயிற்றினாய் மனதை நன்றாயுணர்ந்தாய்

(வி)

சரணம்

மனிதர் பெறும்பலவாம் பிணிகளோச் சகியாமல்

மனது நொந்தனே நென்றொலானயரைச் சிலரின்

துனியை விலக்கிவொன் றுணர்ந்த னன்றிய யிவ்

வினையை யானேற்றனன் விலக்கினேன் பலர்பிணி

கனிமன வனிதையர் நினைவரோ கொன்றிட

மனதறிப் பதரென நினைசுதையோ வெந்தனை

(வி)

இராகம்—ஆனந்த பரவி.

கற்றனேன் வருந்தி யாவும் மற்றவர் பொருட்டேயன்றோ

முற்றவும் பயிலாவிததை முடியுமே விபத்தாய் தேற்றம்

சொற்றிடு ஸ்பந்தசுதையிநது மாற்றிடு மருநதின் தன்மை

கற்றிட நினைநதெனன்றிச் செற்றிடக் கருதலுண்டோ !

ஆகா ! வாசுதேவா ? இதென்ன ஆசசரியம் ! உனது

சந்தேகம் மிக்க விபப்பைத் தருகின்றது மனிதா

நோயினுடையது துன்பத்தொத்தக்கண்டு மனம் சகியாது

என்றோலென்ற வரையில் சிலரின் அபவஸ்தையைப்பாடி

ஐயம் விலக்கவேண்டுமென்னும் நல்ல உத்தேசத்துடன்

உன்னிடம் அநேக மருந்துகளைக் காற்று அவற்றைப் பிர

துனை = துன்பம். வனிதை = பெண்.

சொற்றிடு = சொன்ன செற்றிட = கொல்ல.

யோகித்துவந்ததை யறிந்திருந்தும் இத்தகையதீய காரியத்தை யான் செய்பக்கருகியதாய் நீ நினைத்தது பெரிதும் என்மனதை வருத்துகின்றது. நிறைசுகொல்வது இஃதும் பாவத்தொழில்வேறுவதோ? அத்தகையோர்க்கு என்றும் நீளா ஆயிரா நரகமன்றோக்கிடையும். நிறர் காவிற் சிறிய முள்ளொன்று தைக்குமாயின் கண்ணிர் தானும் ஓடவிடுந்தன்மைபயுடைய எம்போலிய பேதமைப்பெண்டிர் அகலொடிய பாதகத்தைச் செய்யத் துணிவமோ? எந்தவிதத்தையிலும் புழங்கும் கல்லாமை விபத்தாய் முடியுமன்றோ. யாவரேனும் விஷத்தினால் நெண்டபபட்டு என்னிடத்தில் வந்து அதை நீக்குமாறு வேண்டுவேனல், யான் அதற்குப் பரிசாரம் செய்ய அறிவேனென்று கூறுதல் அழகாமோ?

எனனை நம்பிவந்த அவர்களுக்குத் தாமதத்தினால் விபத்தன்றோ சமயவிகடும். இதை உத்தேசித்து யான் விஷத்தைப்பெற்று அறப்ப பிராணிகளான நாய், பூனை, எலி, முதலியவற்றிற் கேதமாளாசசெய்து மாற்றும் மருந்தைப் பிரயோகித்து அவைகளை உயிர்ப்பித்து அதன் தன்மையை நன்றாயுணரலாமென்றே விஷத்திற் செறிவு கொடுக்குமாறு வேண்டினேன். இக்கருத்தை நீ யறிபாதுபோனது மிக்க ஆச்சரியகரமே.”

வாசுதேவன்—“மன்னிதருளுங்கள். இஃதோ இச்சிறு சிமியில் ஓரளிதப் பாஷாணமிருக்கின்றது. அதை முதலிற் பிரயோகித்தறியுங்கள். அற்பஜெடதுகளுக்கியினும் அவையபடையும் நிலைமையைக் கண்ணாற்காண்பது மிக்கப் பரிசாரகரமாயிருக்கும். தனின் அச்சமயத்தில் நீங்கள் கடினமனதைக்கொள்ள வேண்டி வரும்.”

மகாமனோபாத்தியாய(ஓர் சிமியைக்கொடுத்தல்)
டாக்டர். உ. வே. சாமிநாதையர்

நூல் நிலையம்,
பெங்களூர் - 600090.

சரசாங்கி—“மெத்த நல்லது. பின்னர் பலரினுயிரைப் பிழைப்பிக்கும் பெருதத நன்மையை உத்தேசிக்க இக் காரியமீமார் கடினமானதன்று. நீ திரும்பவும் நாளை யதினம் இவ்விடம் வரவேண்டும்.”

வாசுதேவன்—“கட்டளையின்வாறு செய்கின்றேன். செல்ல விடையியுங்கள். அரிசியே!”

சரசாங்கி—“செல்வாய் வாசுதேவா.”

வாசுதேவன்—(தனக்குள் சொல்லிக்கொள்ளுதல்) “இவள் கொடிய பாதகியென்பதை யானறியேனென இவள் நினைத்திருக்கின்றனள். இத்தகைய துர்மார்க்கியிடத்தில் பிறருயிரைக் கொல்லக்கூடிய விஷததை யான் கொடுப்பேனாயின் அப்பாதகத்திற்கு யானன்றோ இலக் காகவேண்டும் இப்பொழுது யான் கொடுத்த சிமிழில் விஷமிருப்பதாய் இவள் நினைத்துக்கொண்டிருக்கின்றனள். அதிலிருக்கும் மருந்து, உண்போரைப் பல நாழிகை நேரம்வரையில் உணர்ச்சியற்றுப்போ மாறுபுரிந்து இறந்தோரைப்போலாக்கி விடினும் அவர் பின்னர் மயக்கந்தெளிந்து முன்னிலுந் திடசாஸிகளாய் எழுந்திருப்பார். இவள் முதலில் நாய் பூனை முதலிய வற்றிற்கீவள். பின்னர் மனிதருக்குப் பிரயோகிப்பன். மனிதர் சிலநாழிகை வரையில் உணர்வற்றுக் கிடப்பதினால் ஓர் கெடுதலுமில்லை. அவர் அவ்வாறு கிடத்தலைகண்டு, இப்பொழுதிட்டதாய் இத்துஷ்டை நினைத்து ஏமாறுவாள். அவள் என்னை ஏமாற்ற நினைத்தனள். யான் நரையினைத்தாங்கிய காலங்கண்ட ஜாம்பு வந்தனென்பதை யறிபாது இவளேழுட்டாளாயினள்.”

(சென்று விடுதல்)

(தாதி வருதல்)

தாதி—“அரசியாரே! கட்டளையின் வாறு புருஷோத்தமனை அழைத்து வந்திருக்கின்றேன்.”

சரசாங்கி—“உள்ளேவா விடுவாய் தாதி—(தனக்குள்) இவன் முகஸ்துதியால் வயிறு வளர்த்து வரும் தீயோனன்றோ! இவன் தனது எஜமானனை விசேஷித்துப் பேசுகின்றவனன்றோ. இவன் எனது அண்ணனுக்கு விரோதமானவற்றைப் புரிகின்றனன். முதலில் இவன் மீது இவ்விஷத்தைப் பரிசுஷித்துப் பார்க்கின்றேன்.”

(புருஷோத்தமன் வருதல்)

அடே புருஷோத்தமா! வருவாய் இன்னமும் சுந்தராங்கி விசனத்திலிருக்கின்றனளோ? ”

புருஷோ—“ஆம். மகாராணியாரே! அவர் படுந்துயரையானென்னென விரிப்பேன்! ஓயாது அழுது கண்ணீர் விடுத்து மதிவதனையே சிந்தனை புரிந்த வண்ணமிருக்கின்றனர்.”

சரசாங்கி:—

(இராகம்—தோடி,)

உயிருடல்போன்றநேய ரொருவரை யொருவர் நீங்கினதுயிரினர் சின்னாள்வாடித் துன்புறலியற்கையேனுஞ் செயிரிலா நன்றியிக்கச் சேவகா வருந்தில்யாது பயனெனத்தேற்றில்நாரி பரிபவம் விடுப்பனன்றோ.

அடே நற்குணமுள்ள புருஷோத்தமா! உடலும் உயிருமே ஒருவரை யொருவர் பிரியாது அன்புடன் நேசிப்பவர் ஒருவரை யொருவர் விடுத்துப் பிரிவரேல் ஆரம்பத்தில் இவ்வாறு ஓயாத் துயரிலாழ்ந்து வருந்துவது உலக வியற்

செயிரிலா==குற்றமற்ற. பரிபவம்=விசனம்.

கையே. நாட்கள் செல்லச் செல்லவும், பிறர் அவர்க் குறைக் கும் ஆறுதல்களினாலும் அவள் விசனம் வரவரக் குறுகிக் கடைசியில் முற்றும் ஒழிந்துபோம். அதன் பின் சென்ற வர்க்குப் பதிலாய் வேறொருவரை உயிரென நேசித்தல் யாவரு மறிந்த விஷயம்.

இராகம்—மோகனம்.

ஆதலாலவள் பாலேகிப் பேதைமை யொழியுமாறே
யோதிநன் மாற்றஞ்சாலச் சுந்தரி மனதைமாற்றி
யாதரத்துடனே யெந்தன் சோதரன்றனைவிரும்புஞ்
சேதியைத் தருவையாயிற் செய்வதை மறப்பதுண்டோ.

ஆதலின் புருஷோத்தமா ! நீ சென்று மதிவதனை நினைப்பதினும் பயனில்லையென உரைத்துப் புத்தி புகட்டி அவளது பேதைமையை விலக்க முயல்வையேல், அவளது துயர் வரவர நீங்கிக் கிடுமென்ப துறுதி. அதலின், இவ்விஷ யத்தில் முயன்று அவள் எனது மூத்தோனை மணக்க விரும் புகின்றனொன்றும் மொழியைக் கொணர்வையேல் நீ செய்த வுதவியை யான் ஒருக்காலும் மறப்பேனலலேன். உனக்கு என்ன கைம்மாறு செய்வேன், தெரியுமா ? ”

நவீனவக்கணமேயுன்னை நாதனைப்புரையசெய்வ
லவனொரு வறியன்வீணன் புகழ்பெயர் நேயரில்லா
னவனியிற் பிறர்பாலேற்கு மாதலப் பேதையின்பா
லவன்நலம் பெறுவையென்னு லவனிலு முயர்வையன்றோ.

அக்கணமே உன்னை உனது நாயகனைப் போலாகரு
வேன். அவனுக்குச் செலவம் பெயர், புகழ், முதலிய

ஆதரம் = அன்பு. சோதரன் = சகோதரன்

நவீனம் = சொன்ன. நாதனைப்புரைய = உன் ஏஜமானனைப் போல். ஏற்கும் = யாசகம்வாங்கும். ஆதுலன் = தரித்திரன். எவன் = எப்படிப்பட்ட

ஒன்று மிலது. அவனோர் ஏழை. அவனே பிறருதனியால் ஜீவிப்பவன். அவனை யடுத்திருப்பதினால் நீ யாது பயனைப் பெறக் கருதுகின்றனை ? எனது மொழிக் கியைவையேல் உன்னை அவனிலும் மேம்பட்ட நிலைமைக்குக் கொணருகின் றேன். ”

(சரசாங்கி தன் கையிலிருந்த விஷச் சிமிழைத் தவறிப் போடுபவள்போல பூமியில் நழுவ விடுதல், அதை அவளுக்காக புருஷோத்தமன் எடுத்தல்.)

அடே புருஷோத்தமா ! நீ எடுத்த சிமிழிற்குள் இருப் பது யாதென்பதை யறிந்தனையா ?

புருஷோ—“ தெரிவியுங்கள் ! மகாராணியாரே ! ”

சரசாங்கி:—

(அரிச்சந்திர நாடகம்—தாயைவிட்டு வந்து காட்டில்)

எடுத்ததனை இன்னதென்றே—யியம்புவேன் கேட்பாய் எந்தன் விருப்பினைச்செய்வாய். (எடு)

(1) நெடிய நாளாய்க்கற்றறிந்து முடித்தேன் யானதை படியை யாளு மரசனுயிரை—க்கொடுத்த சஞ்சீவி யதைக்-கடுத்தவை யேது. (எடு)

(2) உந்தனு தவிக்குவந்தளிக்கும் கொடையைச் சுட்டிங் குறியாயதை நீயே கொள்வாய்-கொண்டிடேன் யானே வுன்னை வேண்டினேன் யானே. (எடு)

(3) சுந்தராங்கிக்குறிய வானே யுறைப்பாயே யடா சொல்வதினால் நீயும் சாலச்சுகம் பெறுவாயேயதை யகத்தினால் தேரே. (எடு)

கடுத்தல் = ஒத்தல்

(இராகம்—முகாரி.)

தலைவியின் மனதை மாற்றித்தருவையே லினியமாற்றம்
 விலையிலாத்தனிகளுவை தலைவியை யிழப்பதில்லை
 நிலைபெறத் தமையனுன்னை நேசனாய்த் தொடர்வனெந்தன்
 நிலைவனுக்குறைப்பேனுன்னைத் தனதனாய்ச் செய்வேன்கான்
 [பாய்]

அடே நன்றி மிக்க புருஷோத்தமா! நீ எடுத்த சிமிழிற்
 குள்ளிருப்பது அமிர்தசஞ்சிவி என்னும் மருநது. அதை
 யான் நெடியகாலம் பிரயாசைப்பட்டுக் கற்றுக் கொண்டு
 தயாரித்தேன். அது நமதரசனுயிரை நாலேந்து தடவை
 களிற் காப்பாற்றியது. இனி யான் உனக்கு அளிக்க
 நினைக்கும் வெகு மதிக்குமுன்னறி குறியாய் இதை
 நீயே எடுத்துக் கொள்வாய். அதை என்னிடத்திற்
 கொடுக்க வேண்டாம். நீ சுந்தராங்கி யிடத்திற்குச்
 சென்று அவள் மனதை மாற்றி இம்மணத்தினை முடி
 ப்பையேல் உனது உதவியை ஒருபோதும் மறவேன்.
 அப்படிச் செய்வதனால் உனது எஜமாட்டியான சுந்த
 ராங்கியை நீ இழப்பதில்லை. அவள் உனக்கு எப்பொ
 முதும் எஜமாட்டி தானே. அவளுடன் எனது தமை
 யன் ஜெயபாலனும் உன்னை விசேஷித்த அன்புடன்
 நேசிப்பன். யான் அரசனிடத்தில் உனது உதவியைப்
 பற்றியறிவித்து உன்னைக் குபேர சம்பத்துடையவனாக்
 குவேன். ஆதலின, யான் கூறியவற்றை சிரதனை புரிநது
 அவ்வாறே செய்வாய். உடனே அவளிடம் செல்.”

புருஷோத்தமன்:—“அவ்வாறே செய்கின்றேன். மகாராணி
 யாரே” (தனக்குள் சொல்லிக்கொள்ளுதல்) “ஆகா!
 இவள் கூறுவது மிகவும் ஒழுங்கான விஷயம். எனது

தனதன் = குபேரன்

நாயகனுக்குத் துரோகம் புரிவதைக்காட்டினும் யான் எனது யிரையே போக்கிக் கொள்வேன். பின்னது தான் யான் இவளுக்குச் செய்யக்கூடிய உதவி.”

(புருஷோத்தமன் சென்று விடுதல்.)

சரசாங்கி:—(தனக்குள்) “இவனோர் ஆழ்ந்த வஞ்சகன். இவனது மனோவுறுதியை மாற்றல் மிகக்கடினமான விஷயம். இவனிருத்தலே அவள் அடிக்கடி மதிவதனை நினைப்பதற்குச் சாதனமாகின்றது. மதிவதனனது காரியம் கெடாது பாதுகாக்கும் முக்கியத்தோழன். இவன் இறப்பினால் அவள் யாதோர் துணையுமற்றவளாவள். அதன் பின்னர் எனதெண்ணம் கைகூடுதலெளிது. சிமிழிலிருக்கும் விஷத்தை யுண்ணுவதற்கு இவனே தக்கவன்.” (சென்று விடுதல்)

7-வது சீன் அரண்மனையில் ஓர் அந்தப்புரம்.

சுந்தராங்கி வருதல்.

சுந்தராங்கி:—

இராகம் காமபோதி—ஆதிதாளம்.

பல்லவி

என்ன என்விதியின்வலி - யெங்குசெல்லினு மொழிக்க
எவராலாகுமென் செய்குவேன். (எ)

அனுபல்லவி

மன்னவனெமந்தன்றூதை - வன்னெஞ்செனையினுள்
மாற்றாந்தாய் வஞ்சகியாம் - மணமகனோர் பேதை (எ)

சரணம்

மனமதிற் குடிகொண்ட - மதிவதனச்செம்மலை
தினமும் நினைந்துநினைந் தென்னஞ்சம்பதைக்குதே
எனதினஞ் சோதாரை - யெடுத்தேகியதைப்போல
வெனைக்கள்வரெடுத்தோடி யிருப்பரேலின்பமே. (எ)

(விருத்தம் காம்போதி)

மன்னவன் மகளாய்த்தோன்றி மனம்நனி வருந்திவாடி
யின்னலை துகர்தலின்றி யேழையாமொருவன்செல்வக்
கன்னியாய்ப்பிறத்தல்நன்று கருதியபெருதலுண்டா
மென்னொயின்னாவின்றி யின்பமேபெருகுமந்தோ

ஐயோ ! என்செய்வேன் ? தருதையோ கடின மனதைக்
கொண்ட கொடியோனாயினன். எனது சிற்றன்னையோ
வஞ்சகத்திற்கிருப்பிடமா யிருக்கின்றனள். முடாகளிற்கு
அதிபனை லெயபாலனோ பேதையிலுமா பேதை,பிறிதொரு
புருஷன் மீது இயக்கொண்டவென்னை மணக்க விரும்பு
கின்றான். ஆகா ! என்நாவி யனைப சிலனை நகரை விட்டு
விலங்கி விட்டனரே ! ஐயோ என்செய்வேன் ! என் சிந்தை
யிற் குடிக்கொண்ட மதிவதனை ஒயாது நினைத்து நினைத்து
என் மனமும் மெய்யும் புண்ணானவே ! எனது சகோதரரை
இளம்பிராயத்தில் திருடிச்சென்றவர் என்னையும் எடுத்துப்
போயிருப்பாரேல் யான் மிக்க மகிழ்வைக் கொண்டிருப்
பேனே. எப்பொழுதும் மேலான நிலைமையைப் பேணிப்
பாராட்டுவது ஆராத்யரிற் கன்றோ இடந்தருகின்றது.
ஆகா ! மன்னவன் வயிற்றில் மகளாய்ப் பிறந்து வருநதுதலி
னும் மிக்கத் தாழ்ந்தோனாகிய ஓர் ஏழையின் ஆசைமகளாயு
தித்திருப்பேனாயின் நன்றாயிருந்திருக்குமே. அவ்வாறு பிறந்
தோர் தம்மனதால் உண்மையில் எதை விரும்புகின்றனரோ
அதைப்பெறுவது நிச்சயம். அவ்வாறு பெறுவதினால் அவர்
அனுபவிக்கும் சுகத்திலோர்வித விசேஷித்த இன்பந்தோன்
றுமன்றோ ! ஆகா ! அதோ வருபவன் யாவன் ! மதிவத
னனோ ! சே ! அவனில்லை.”

இன்னல், இன்னு = தன்பம். துகர்தல் = அ

(புருஷோத்தமனும் சூரசேனனும் வருதல்)

புருஷோத்தமன்:—சிறந்த அரசி ! இவா கவிநக தேசத்திய ஓர் பிரபு. எனது எஜமானனது நண்பர். அங்கிருந்து கடிதங் கொணர்ந்திருக்கின்றனா.”

சூரசேனன்:—“அரசி ! உனது முகம் மாறிவிட்டதே ! நீல னுன மதிவதன் சேஷமாயிருக்கின்றனன். இக்கடி தத்தை யனுப்பினன்.”

(கடிதத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளுதல்)

சுந்தராங்கி:—“அப்படியா ! மெத்த சந்தோஷம் உங்கள் சிரமத்திற்கு யான் நன்றி பாராட்ட மிக்கக்கடமைப் பட்டவள். நீங்கள் இங்கு வந்தது பெரிதும் மகிழ்வைத் தருகின்றது.

சூரசேனன்:—(தனக்குள்) “ஆகா கா ! இவளது சந்தரமே சுந்தரம். இப்பூமியில் இவளையொத்தவளேயில்லை. கோடி சூரியப்பிரகாச மென்ன எவ்வளவு ஜாஜ்வல்லியமாய்க் காந்தியைச் சொரிகின்றனள். இவள் மனதும் வெளித் தோற்றத்திற் கிணங்க, மிக்கச் சிறந்த அழகைக்கொண்டிருப்பின் இவளே விலைமதிப்பற்ற நிதிக்குவியல். இவளே அருந்ததி. இவளே இரதி. யான் பந்தையத் தில் தோற்று விடுவதிலும் சந்தேகமேயில்லை. எனினும் தைரியத்தை முற்றுங் கொண்டு துணிந்து முயற்சி புரிந்து பார்க்கின்றேன். இவ்வமயத்தில் துணியை விட்டு விடுவேனாயின் தோற்று ஒட்டம் பிடிக்க வேண்டியதாய் முடியும்.”

சுந்தராங்கி:—(அடியில் வருமாறு கடிதத்தை வாசித்தல்)

(இராகம்—தோடி)

ஆவியே சுந்தராங்கி யகமுறை யுருவே யுன்பால்
மேவுவோனெந்தன் நேயன் மேம்படு சிறப்பு வாய்ந்தோன்
பூவையே யவனும் சால் வுதவியைப் பெற்றேனீண்டே
யாவலென ன்னைப்போல வன்புடன் மதிப்பாய்பேணி

எனது உயிரணையதோழி சுந்தராங்கி, இக்கடிதத்தைக்
கொணருவோன் இத்தேசத்தினோர் பிரபு. மிக்க மேம்பாடு
டையவன். அவன் எனது ஆழ்ந்த நண்பன். எனக்குப்பல
உதவிகள் புரிந்தோன். ஆதலின் உனது ஆப்த நண்பனான
வென்னை நீ எவ்வாறு மதிப்பையோ அவ்வாறே இவனையும்
அன்புடன் உபசரித்துத் தேவையானவற்றை யளிப்பாய்.”

பிரிய நண்பன்.

மதிவதனன்.

(இராகம்—தேசிக தோடி)

நண்பரேயின் பழுண்டேன் நல்கிய நிருபம் நோக்கக்
கண்ணிகர் தோழன் நேயர் கருதிட வெனது நண்பர்
நண்ணிய வும்மைக்காண நான்நனியுவகை கொண்டே
னெண்ணிய வுதவியாவு மியற்றுவல் குறைவிலாது.

ஐயா ! உங்கள் வரவு என்மனதிற்கு மிக்கப் பூரிப்பைத்
தருகின்றது. எனதுயிர்த் தோழனாகிய மதிவதனனது
நண்பர் எனக்கும் நேசரன்றோ. நீவிர் இங்கு இஷ்டம்
போலத் தேவையான செளகரியங்களைச் செய்து கொள்ளுந்
கள். என்னால் எத்தகைய உதவிகள் தேவையேனும் சந்துஷ்
டியாய்ப் புரியச் சித்தமாயிருக்கின்றேன்.”

அகம்=மனது உறை=வசிக்கும் மேவுவோன்=வருவோன்
பூவை=பெண். ஆவலன்=சினேகன்

நல்கிய=கொடுத்த நண்ணிய=கிட்டிய உவகை=சந்தோஷம்
நனி=யிக

சூரசேனன்:—சிறந்த அரசியே ! உனது அன்பிற்கு யான் மிக்க நன்றியுள்ளவனாய் யிருக்கின்றேன்.—ஆகா ! மனிதருக்கு புத்தி மாறாட்ட முண்டாய் விட்டதா ? அவர்களது முகத்திலிருப்பது கண்களா, அன்றிப் புண்கள் தானோ ? இது ஆகாயம், இது நிலம், இது நீர் என நன்றாய் அறியக் கூடிய கண்கள் ஆகாயத்தில் மிக்கக் கம்பீரமாய்ப் பிரகாசிக்கும் சூரியனிற்கும், கடற்கரையில் எண்ணிக் கையற்றுக்கிடக்கும் கூழாங்கற்களுக்கு முள்ள வித்தியாசத்தை யுணராத போன தென்ன ? இத்தகைய சிறந்த உறுப்புகளாகிய கண்களைக் கடவுள் நமக் கீர்த்திருக்கையில் இது அழகானது இது விகாரமான தென்பதை மனிதர் அறியக் கூடாமற் போனது மிக்க விந்தையே”.

சுந்தராங்கி:—“ யீயா ! என்ன விசேஷம் ! எதைக்கண்டு வியப்படைகின்றீர் ?

சூரசேனன்:—இல்லை, இல்லை, அது கண்களின் குற்றமன்று. பகுத்தறிவில்லாக் குரங்கு முதலிய விலங்குகள் கூடத் தமது கண்களாள் இத்தகைய மாதரிருவரை நோக்குமேல் விசேஷமாய்த் தோன்றும் மங்கையின் பக்கத்திலேயே பல்லினித்துக் கொண்டு அன்புடன் நெருங்குமன்றி மற்றவளைக் கண்டு சீறித் தமது வெறுப்பைப் புலப்படுத்தும். அப்படியாயின் இது பகுத்தறிவின் பிசகாமோ. இல்லை யில்லை. ஏனெனில் புத்தி மாறாட்டத்தைக் கொண்ட ஓர் உன்மத்தனும் இரு பெண்களில் மிக்கப் பிரகாசத்துடன் தோன்று பவளிடத்திலேயே நெருங்கித் தனது ஆசையைத் தோற்றுவிப்பன். அப்படியாயின் பிரிவினாலுண்டான ஆசையினால் இக்காரியம் சம்பவித்திருக்குமோ ? ஆகா ! அதுவு மன்று.

இத்தகைய இன்பத்தரும் பரிசுத்த ஸ்வரூபியினிடத்
தில் உண்டாகும் ஆசை, கேவலம் ஆபாசக் களஞ்சிய
மான ஓர் மங்கை யிடத்துண்டாமோ? வெறுப்பே
யுண்டாகு மன்றி ஒருபோதும் விருப்புண்டாகாது”.

சுந்தரரங்கி:—“நீர் எதைப்பற்றிச் சொல்லுகின்றீரென்பதை
அறிந்தே னில்லை. தையபுரிந்து நன்றாய்த் தெரிவியுங்
கள்.”

சூரசேனன்

(காவடிச்சிந்து—முகவண்டு.)

(1) மாதர்பணி கோதையே யோர்மறுவிலாத மாமணியே
மாந்தரின் செயலை யென்ன—சொல்லுவே—னவர்
வாய்மையே யில்லாத முழுப்—புல்லரே—யுந்தன்
மாழைவீசுடு போது தாமரையோடி வாடிடு பீடுநாறிடு
வாமமுகம் கண்டோர் மனம்—கல்லேனும்—பிற
மாதரின்வதனமைதப்—புல்லமோ (மா)

(2) ஆசையான நேசனாலே மோசம்போவரே மனிதர்
ஆவநிகர் தோழியரை நீங்கியே—யவர்
யாரொடும் பெருமகிழ்வு—வீங்கியே—பல
வாறுமேவியே நாணிலாமலேபேணி யேவர் பாணிகொள்ளுவர்
பாவையே புரிவர்பல—நீங்குமே—யதைக்
காணவன் பர்களினுயிர்—நீங்குமே. (மா)

மனிதரிற் சிலர் அவ்வாறு புரிகின்றனர். ஓர் விஷயத்
தை எவ்வளவு அதிகமாய் அனுபவித்தாலும் அப்பொருளி
னிடத்து மேன்மேலும் பெருகுகின்ற ஆசையைக் கொண்ட
லேகின்றனர். அத்தகையோர் ஜவ்வாதையும் பூசிக்கொள்வர்
சாணத்தையும் விரும்பி அணிவர்.”

வாய்மை=உண்மை மாழை=அழகு போது=புஷ்பம் பீடு=
பெருமை நாறிடு=தோன்றிடும் வாமம்=அழகு பேணி=மிகவும்
விரும்பி பாவை=பெண்.

சுந்தரங்கி:—“ஐயா! எதைக் கண்டு இவ்வாறு மிக்க வியப்
படைகின்றீர்? உமக்கு யாதாயினும் திரைகத்தில் பிணி
யுண்டோ?”

சூரசேனன்:—“சிறந்த அரசி! எனது சரீரம் சரியான
நிலைபாறிலே தானிருக்கின்றது! நண்பா!—புருஷோத்
தமா, என்னுடன் கூட வந்திருப்பவர் இந்நகரத்திற்குப்
புதியவர். தயவு செய்து அவர்களுக்குத் தேவையான
வறறைப் புரிவையேல் மெதத சௌகரிய மாயிருக்
கும்”

புருஷோத்தமன் —“ஐயா! யானும் அதன் பொருட்டுச்
செல்ல நினைத்தேன். அதற்குள் நீவி அதைத் தெரி
வித்தீர், இதோ செல்கிறேன்”

(புருஷோத்தமன் சென்று விடுதல்)

சுந்தரங்கி:—

(நந்தன் சரித்திரம்—கண்டாமணியாடுது)

(1) என்னோயினித் தாமத இன்னாவினைக் கூறிட
என்னோயினி வீங்கிடும்—தாங்கிடேனோர் கணம் (எ)

(2) கண்கள் நிகர் நேசனும்—காந்தன் மிகக்ஷமமோ
புண்ணிற் கொடுத்தியினைப் போடாது பேசுவீர் (எ)

(3) பன்னிப்பல சாற்றினீ ரின்னதெனயானதை
யுன்னவொரு சாதன—மோதிடாதே கினீர் (எ)

(இராகம்—கல்யாணி)

கலிங்கமாபதியிலெந்தன் கண்ணிகர் துணைவன் சாலச்
சலித்து மெய்யிளைத்து வாடிச் சார்வதா வருந்தினாலே
பலபல பகருகின்றீர் பதைக்கு தேயெனது நெஞ்ச
மலைத்திடா தினியுண்மை யறைகு வீரரிய நண்ப

நோய் = துன்பம்

அலைத்திடல் = வருத்தல் அறைகுவீர் = தெரிவிப்பீர்

ஐயா ! நண்பரே ! நீவீர் ஏதேதோ பன்னிப் பன்னி வசனிக்கின்றீர். அதன் விவரத்தையான் அறியக் கூட வில்லை. என்ன விசேஷம்.? உனது கண்களை நிகர்த்த மதிவதனன் கலிங்கதேசத்தில் செளக்கியமாயிருக்கின்றனா? அன்றி அவனுக்குயாதாயினும் பொல்லாங்குசம்பவித்ததா? தயவு செய்து எனது மனக்கவலையை மாற்றுவீர். அவனைப் பிரிந்ததனால் ஏற்கனவே புண்ணியிருக்கும் என் மனதிற்கு கோலிட்டது போலிருக்கின்றதே. தயைபுரிந்து இனியாயினும் தாமதமின்றி உண்மையைத் தெரிவிப்பீர்.

சூரசேனன்:—

(பஞ்சவர்ணக் கிளியே வாடி)

(பைரவி-நுபகம்)

பல்லவி.

மங்கையர்க் கரசியே நாரிமிக்க-மனது நொ
ந்தனை மெத்தவாடி

(ம)

அனுபல்லவி.

நங்கையே மதிவதனனுந்தனை-நீங்கியவ்விடம் வந்த முதலாய்ச்
சங்கையிற் பிணி கொண்டானில்லை-சார்வதா மகிழ் வெய்து

[கின்றனன்]

சரணம்.

மாதர்களும் நயக்கும் கோதையாளே-யுந்தன்-மனதின் தூய்மையை
[முற்றுங் கண்டேனன்றோ]

பேதையரே கற்பிலுறுதியுள்ளா-ருயிர்-பெயரினும் நேயரை

[மறப்பதுண்டோ.

பேதையேயுனதரிய தூய்மையிம்—மேதினியினிற்காணற்

[பாலதோ

தீதிலா கினைநோக்க வென்மனம் வேதனையால் வருந்தி வாடுதே (ம)

சிறந்த அரசியே ! மதிவதனன் இங்கிருந்து கலிங்க தேசம்வந்தபின் சுகமாகவே யிருக்கின்றனன். அவன் விசனித்திருந்ததை யான் ஒரு நாளும் கண்டதில்லை. ஓயாது குதூகலத்தைத் தரும் காரியங்களையே செய்து கொண்டு எப்பொழுதும் பெரும் சந்தோஷத்துடனே காலங்கழிக்கின்றனன். ஆகா ! மங்கையர்க்கரசி ! என்ன உனது தூய்மை என்ன உனது மாசிலாக்கற்பு ! அழகிலும், நற்குணத்திலும், கல்வியிலும், கற்பிலும், அன்பிலும் உன்னைப்போன்ற மாதர் இவ்வுலகத்திலேயே இலரெனயான் துணிந்து கூறுவேன். ஆகா ! உன்னைக்காண என்மனது வருந்திப் பதைபதைத்துப்பரிதபிக்கின்றதே ! முற்றும் பரிசுத்தமே உருவாய் வந்த உன்னைக்கண்டு பசுசாதாபபடாதவர் கற்களும் மரக்கட்டைகளுமேடன்றி ஆற்றிவுள்ள மனிதரன்று.”

சுந்தராங்கி :—

(இராகம்—செஞ்சுருட்டி)

ஏனையாநீவிரென்பா விரங்கியேவருந்துகின்றீர்
சோனையாய் வசனிக்கின்றீர் சொற்றிடத்துணிவுமற்றீர்
ஞனமதிருக்குமாயினுரைப்பதே யுதவியாகும்
யானதை விலக்கற்பால சாதனந்தேடல் நன்று.

ஐயா ! என்னைக்கண்டு நீவிா இவ்வாறு மனதிரங்கித் துன்புறுவதின் முகாந்திர மென்ன ? எனக்கு யாது தீமை சம்பளித்தது ? அன்றி என்னிடத்தில் யாது குறைபாடிருகின்றது ? நாம் எவ்விஷயத்திலும் அரை குறையாய் அறிந்து கொண்டு சந்தேகப்பட்டுக் கொண்டிருத்தல் பெருந்தீங்காய் முடியும். ஆதலின் யாதாவினுமோர் விஷயத்தில் சந்தேக முண்டாகு மேல், அதை உடனே அற விசாரித்து உண்மையை உணர்வது நன்று. அதற்குப் பரிகாரம் செய்யக்

சோனை = மழை. சொற்றிட = சொல்ல. ஊனம் = குற்றம்.

கூடானிட்டால் அது மமது குற்றமன்று. அது நிவர்த்திக்
கக்கூடியதா யிருக்குமேல் காலத்தில் தெரிந்து கொள்வதி
னால் அதை எளிதில் விலக்கலாமன்றோ. ஆதலின் தயை
புரிந்து உமது மனதிலிருப்பதைக் கூறுவீர்.

சூரசேனன்:—

(கல்யாணி—ரூபகம்.)

(தானன தன தானன தானன தன
தானன தன தானன)

பல்லவி

என்னென விரித்தோதுவே நேந்திழையாளே
என்மனமிக நோகுதே.

(எ)

அனுபல்லவி

துன்னலராயினும் பின்னொலிருந்தவரை
தூற்றுதலழகன்று தோகையேயானதை.

(எ)

சரணம்

மாலவன்மனைவியைப் போலப்போலியுமுந்தன்
சீலத்தைக் கண்டெந்தன் சிந்தைபொங்கியெழுவே
சாலப்பலவுரைததேனெனு முண்மைநவிலேன்
சாலியைவதைப்போரைச் சகநாதன்செகுப்பனே.

(எ)

(இரக்கத்தாடன்) ஐயோ ! சுந்தராங்கி ! எவ்வாறு
கூறுவேன், என்மன மெழவில்லையே. மகாலக்ஷ்மியேபோன்று
காணப்படும் உன்னை நோக்கவேயென்னை மறந்து என்மனது
பொங்கியெழ ஏதேதோ பற்பல சாற்றிவிட்டேன். எனினும்
உண்மையைத் தெரிவிப்பது பிசகு. பிறரில்லா விடத்தில்

துன்னலர் = பகைவர். மாலவன் = விஷ்ணு. நவிலல் = சொ
ல்லல். சாலி = அருந்தி வதைத்தல், செகுத்தல் = வருத்தல்.

அவரைப் பற்றித் துற்றுவது எனக்குத் தகாத காரியம். ஆகா ! அருந்ததிபோன்ற உன்னை வஞ்சித்தோரை சிசுநிக்க கடவுளிருக்க அதை யானெதற்குத் தெரிவிக்கக் கூடும். யான் சுருக்கமாய்த் தெரிவிக்கக் கூடிய தென்ன வெனில் ஓர் தெய்வம் தனக்கு அருகமாய் நினைத்திருந்த வஸ்துவில் நாய்கள் வாய் வைத்ததுபோல காரியம் முடிந்தது. இதை விரிவாய்த் தெரிவிக்க எனக்கு இஷ்டமில்லை.”

சுந்தராங்கி:—“ ஐயா ! எனது உயிர்த் துணைவனான மதிவதனனைப் பிரிந்ததினாலுண்டான ஓர் விதக் கவலையினாலேயே மனம் நொந்து வருந்திக் கிடக்குமென்னை ஓர் நாளும் நீங்காத புதியதோர் சஞ்சலத்திற்குள் ளாக்கினீர். எனக்கு ஏதோ துன்ப மிருப்பதாய்த் தெரிந்து கொண்டும் அதை இன்னதென அறிந்து கொள்ளா திருப்பதைப் போன்ற கொடிய மனோவேதனை வேறிருக்கின்றதோ ! ஓர்நவன் பாதிக் கிணரைத் தாண்டி யுள்ளே விழுந்தது மீளாவிபத்திற் காளானது போல, என்னை யாக்கிவிடமா. இது உமக்குத் தருமமன்று. பெரும்பாவம் சம்பவிக்கும். தயவு செய்து எனது மனோ சஞ்சலத்தை விலக்குமா றும் மைப் பெரிதும் வேண்டுகின்றேன்.

சூரசேனன்:—

(போவோம் வாரீர் சகிகான் பூங்காவனந்தன்னைநாடி)

- (1) கோதாய் மதிவதனன்சேதியை யெவ்வாறுரைப்பேன் மாதொருவன் மையலினால் பேதித்திருக்கின்றனன்
- (2) சூரியனை வென்றவுந்தன் ஜோதியினைக் கண்டவன்பின் சேருவனோ நாளும்புகைத் தீபத்தினைத் தாபத்துடன்

கோதாய் = பெண்ணே. தாபம் = வேட்கை.

- (3) ஐயோ யுந்தன்முகம் செய்யசந்தத் தாமரையாம்
மைதவமு கண்களெந்தன் மனதைக் கொள்ளை
[கொண்டனவே]
- (4) தூய்மையே யுருவாய்வந்ததோகை நின்னைக்கண்டபின்னர்
சேய்மைதனி லேகிடினும் தேய்வதபிமானமன்று
- (5) இத்தகைய யேந்திழையாமுத்தமியை யொருவிலொரு
நித்தம்பலபேர் மருவும் நீலியின்பாற் சேரலென்றோ.

இராகம் = ஆனந்தபாவி.

தடியிடைப் பெடையேதுப்பின் கொடியுனையடியேனில்லா
யடைதலைப்பெறுவேனாயின் நொடியிடைவிடாதுநின்னை
யடிதொழுதிடுவதன்றியகன்றிடல் செய்யேன் யாண்டு
மிடிபலையடியுமுந்தன் றொடர்பினை விடுக்தோர்மீதே.

ஐயோ ! நீ இவ்வளவு தூரம் வருந்திக் கேட்கின்றனை
யே! ஆகா! அதை யான் எவ்வாறு தெரிவிப்பேன்! அதைக்
கேட்டபின் உன் மனம் சகிக்குமோ? இத்தகையவஞ்சகர்
முகத்தில் இனி விழிப்பதே யில்லை யென உறுதி செய்து
கொள்வையே! ஆகா! என்ன உனது திரேக காந்தி' உனது
குணம் எத்தகைய இரமணியம். உனது வடி வழகு எத்த
கைய நேத்திரானந்தம். சந்திர பிம்பம்போல் குளிர்ச்சியை
யும், மனோல்லாசத்தையுருந்தரும் உனது தாமரை முகத்தைக்
கண்டோர் பிறமாதரை விருமபுவரோ! மதிவதனன் செய்த
காரியம் எனக்கு வெட்கமா யிருக்கின்றது. சூரியனது ஒளி
யை யனுபவித்தோர். நாளும் புகை சூழ்ந்த இருண்ட சூரிய

செய்ய = சிவந்த. சந்தம் = அழகு. தூய்மை = பரிசுத்தம்.
சேய்மை = தூரம். தேய்தல் = குறைதல். ஒருவி = நீங்கி.

தடியிடை = உடுக்குபோன்ற இடுப்பு. பெடையே = பெண்
அன்னம். துப்பு = பவனம். இல்லாய் = மனைவியாய். தொடர்பு =
சினேகம்.

நீபத்திலு ஆசை கொண்டதுபோலச் செய்தனனே. பரத்
தையா சனத்திக்குக் கணம் ஆயிரம் பொய்யுரைப்பர்.
அவர் மனமோ பரதோருதியின் நிறத்தைப்போல சூதா
த்திறிகோ புறையாறு. தினம் பலமை மகிழ்வித்து ஒவ்
வொருவனிடத்தும் நீயே என்று உயிரென்றும் உன்னை யல்
லாத மறைய புருடா எனக்கு தகையன் ரகோதரா முதலி
யோருக்குச் சமம் பென்றும் உன்னை ஓர் கணம், காணாவி
டில் விஷய சின்பெனென் றும் ஆணையிட்டுக் கூறவர். இவ்
வாறு கூறிக் கொண்டிருக்காரிலேயே, வீட்டின அறைக்
குள ஒளிதது வைத்திருக்கும் வெற்றுவன் நீது இவள்
மனது சென்றிருக்கும். இத்தகைய மாங்கை யொருவர்
உனக்கு விபோதியாய் வந்த விஷயமே என்மனதை வருத்
திப் பாகாய் உருக்குகின்றது.”

சுந்தரரங்கி.—(நகைத்து) “ஆ! மருவதனன் மாளவதேச
த்தை முறந்து விட்டனன் போலும்.”

சூரசேனன்:—

(இராகம்—நாட்டைக்குறிஞ்சி.)

கயல்விழிகண்ணீர் பெய்யக்கரைந்து நீ கலங்குகின்றாய்
கயவரின்செயலா மிரைதக்கழறிட விரும்பாவென்னை
நயந்தனை நவிலு மாறுரைந்து நீபலகாவேண்டி
நயவனித்தேய மன்றித்தன்னையும் மறந்தான் முற்றும்.

ஐயோ! சுந்தரரங்கி! உனதழகிய கண்களினின்று
கண்ணீர் ததுமபுகின்றதே! ஆகா! அழுவெண்டாம்.
பெண்மணி! கீழோர் செய்யததகுந்த இவ்விஷயத்தை உன்
னிர் முரைக்க மாள் இஷ்டப்படவேரில்லை. நீ என்னை வற்
புறுத்திய பலவாறு வேண்டியமைமரின் தெரிவிக்குமபடி

கரைந்து=அழுது கயவர்=கீழோர் கழறிட=சொல்ல நயந்
தனை=விரும்பினே நவில=சொல்ல நயவன்=நேசன்.

நேர்ந்தது. மதிவதனன் இத்தேசத்தை மாத்திரமன்று தன்னையும் முற்றும் மறந்தான். ”

சுந்தரரங்கி:—

(அரிச்சந்திரநாடகம்—அதிபதி அரிச்சந்திர)

யதுகுலகாம்போதி-ஆதிதாளம்

மதிவதனன்புநத திதுவென் மனசைமுற்றும்
வதைக்குதே யென்செய்குவேன் தெய்வமே தெய்வமே

[தெய்வமே

(1) பதியென வரித்துயான் சதமென நினைத்தனென்
விதியின்வலியென்றோ-புதுமை புதுமை யிதே.

(2) இதய மிரண்டாய்விண்டே யியம்பமொழியு மற்றேன்
அதிகமினிமேல்வீ ரறைதல் தேவையிலதே. (மதி)

(காதைக் கைகளால் முடிக்கொண்டு)

ஆகா ! எனது மதிவதனனும் இவ்வாறு செய்திருப்பதோ ! அவனையே எனது நாயகனை வரிதது அவனை எனக்கு முற்றும் சந்தமின நினைத்திருந்தேன். ஆகா ! அவ்வெண்ணம் மண்ணில் மடிந்ததே. எனது இருதயம் இரண்டாய் வெடிக்கும்போ லிருக்கின்றதே. வசனிக்கவும் ஒன்றையும் அறிந்தேனில்லையே. மேலும் அவன் செயல்களைப் பற்றி யறிய இஷ்டமில்லை. போகும், போகும். ”

சூரசேனன்:—

(இராகம் - மோகனம்.)

அரியவென் னுயிரையொத்த வரசினின்னிலைமை காண
யிரங்கியென் மனதுரைந்தே யிடும்பையைக் கொண்டதையோ
தரணியிலுயர்ந்தவேந்தன்மனை யுமிரட்டிப்பாக்குந்
திருவுடையரசிவாமச் சித்திர மொளிரும்பூவை

இடும்பை = துன்பம் திரு = செல்வம் வாமச்சித்திரம் = விசேஷித்த அழகு. ஒளிரும் = பிரகாசிக்கும்.

(இராகம் - தோடி)

உந்தனை விடுத்தோர்வேசை யுறவினைச்சாலப்பேணிச்
சந்தமவன்பாலேகிச் சரணெனத் தொடர்தலின்றிச்
சிந்தனை பிரிதிலில்லை யுந்தனத்துதவிக்கொண்டே
யுந்தனை வஞ்சிக்கின்ற விற்தையே விற்தையந்தோ

ஐயோ ! எனதாவியை யொத்த பெண்மணி ! உனது
பரிதாபகரமான நிலைமையைக்காணான் எனமன திரங்கி வருந்து
வருந்துகின்றது. இவ்வுலகத்திய எல்லா அரசரினும் மேலான
மன்னனையும் இரட்டிப்படிச் செல்வமுடையவனாகும் பெரு
மையைக் கொண்ட மண்டலீகனது புதலவியாபிநுந்தும்,
சிறந்த கட்டழகையும மனோவழகையும உடைய வளாயிருந்
தும் உன்னை அலட்சியம் செய்து விட்டு காசின பொருட்டு
ஆசைகாட்டி யாவரையும் மகிழ்விக்கும் இழிக பரததைப்
பின் மோகவலையிற் பட்டு சதா சாவதா அவன் பாதங்களில்
வீழ்ந்து கிடப்பது எத்தகைய அபசாரம். இவன் உனது
பொருளைச் செலவழித்துக் கொண்டே உனக்கு வருசகம்
புரிகின்றனவே ! ஆகா 'இது எத்தகைய விரகை !

(இராகம்-காண்டா)

காசினைக் கருதும் வேசைக் கழலினைப் பணியும் மோச
நீசனாக் குரியவாறே நீபழி தேடலின்றேற்
காசினியாளும் மன்னன் காதலியாதலில்லை
மாசிலா மரபில் வந்த மங்கையு மாதல் சங்கை

ஏ சுந்தரி! இவனது மோசத்திற்குத்தக்கவாறு நீ பழிக்
குப்பழிவாங்காவிடின், நீ அரசபுத்திரியுமன்று அரசர் குலத்
தினுதித்தவ னென்பதும் சந்தேகம்."

கழல்=பாதம். காசினி=உலகம். காதலி=பெ
குற்றம். மரபு=குலம். சங்கை=சந்தேகம்.

சுந்தரரங்கி:—

(இராகம்—ஆனந்த பைரவி)

செவிகளாலறிந்த போழ்தே சினமுடன் வெறுப்பைக்கொண்டு
நவையுள தெனவேதரி யெவரையும் வருத்தல் சாலப்
பவத்தொடு தவறாய் மாறும் பழிபெற மனதுகொள்ளேன்
நவின்றன சரதமேனும் நான்நீ தெவ்வாறு செய்வல்.

ஐயா ! எவ்விவாபத்தையும் செவிகளா லறிந்தவுடனே
உண்மை பென நம்பி ஆதன் பொருட்டுப் பிறாப்து கோபங்
கொண்டு அவரை வெறுத்தது துன்பம் புரிப நினைத்தல்
கெட்ட காரியமன்றோ? அவ்வாறு நினைத்தல் அனேக
மாய்க் தவறாயும் பாவமாயும் முடியுமே. நீவிர் கூறியது
உண்மையே யாழியுமா யான் எவ்வாறு பழிக்குப் பழி
வாங்க மனங் கொள்வேன்.

சூரசேனன்:—

(காமபோதிகாணம்—நீகே—தகுரா நீர-ஜாக்ஷா)

(இராகம் காமபோதி—தாளம்-ஜம்பை)

நீ-யே-ஹருகு-கிறும்-மாளே (நீ)

(1) தானிபத மபணி-தானிபத கமணி, தானிபத
ரிகணி-தானிபத-சபணி-தானிபத-மபத (நீ)

(2) ஒதுவது-பகவத-கீதை-தனை-விரும்பி-நாடுவது
குடக்கள்-ளாகநடப்-பவரைப் போலப்புரி
கின்றனன் (நீ)

(3) பேடு நினைப்—புனித—மாக விரகக் கநயந்
தேகிப்பிற மகளைப் பேணியுனை நினையாப்
பேதைதனை நினைநது (நீ)

(4) தீனனவ-னிலுயர்-யானேயுனை-மருவ
நீயுமருள்-புரியி-லாயுள்வரை-பிரிவ
தேதுயிது-சரதம். (நீ)

நவை = குற்றம். பவழ் = பாவம். நவின்றன = சொன்னவை.
சரதம் = நிச்சயம்.

(இராகம்—காண்டா)

அவனிலுமுயர்ந்தேனுண்ணை மணங்கிடுகக் கைமைபுள்ளே
னவனியில் வதியுமுற்று மகன்றிடேன் கணமுமநின்னை
யவலமதொருவி யென்பாலன்பினே நிறுவியேட்டி
னவனவண்புரிந்த தீதிற்கது நுவுதிலே கோதாய்.

எனதரிய பெண்மணி! சுந்தராங்கி! ஆகா! உன்
விஷயத்தில் மதிவதனன் புரிந்தது எவ்வாறு நுக்கின்ற
தெனில் “படிபயது பவதகனை நுபபது முடகன்”
என்றவாறு பிறருக குரதேசபப்தொன்றய தாய் செய்வ
தொன்றுமாய்நுபு நுகின்றவாறு நய உவப்துநுபபபபுந்
தல் கூடாதென விருமபிபசென்ற அவன நான் மாத்திரம
நினைத்தவாறு வேகையுட ன்லகது திரிபுறனனை.
யாநீனா எல்லா அமசதகிலும அவ்னக நயபுலும் மிக்க
மேமபட்டவன். உனது கரத்தகபபநறுதலு நுழ்ந்நும்
தகுநதவன் உனகன்பும ஆசையா என் மீதிநகதமாயின்,
ஆகா! யான் உன்னை விடுதேதோ நொடியும நிரிவதுன் டோ!
இத்தகைப வஞ்சகத்தைக் கனவிலும யான நினைபெனென்
பது தேற்றம். என்னை நீ காகலனாக நொளநதலே அவன்
அங்கு செய்ததற்குரிய பதில் ”

சுந்தராங்கி:—(கோபகதுடன்) “ஆகா! அபபடியா!
யாரடா! அங்கே! அடே! புநுஷோதகமா!”

குரசேனன்:—“அடி சுந்தராங்கி! கண்ணி! எனதநுகில்
வருவாய்! செந்தாமரை மலர்போனய மெல்லிய
உனது கரத்தை யீருது எனகது அபபஸ்த மளிப
பாய்.”

அவலம் = விசனம் யொருவி = நீங்கி. நிறுவி = வைத்து
அவண் = அங்கே. வதில் = பதில்

சுந்தராங்கி:—(கோபத்துடன்)

இராகம்—மோகனம்.

சுடுசுடுபெரிதுதிய சொற்களைக் கேட்டகாலைப்
படுபாலியிவனைத்தேடி நடுவதும் சுழலமீந்து
விடுவதுமென்றோ வந்தோயிவன் மதிவதனன்றனைக்
கொடும்விடமெனவே கூடிக்கெடுப்பதிற் தடையுமுண்டோ.

(அரிச்சக்திர நாடகம்—போம் போம் இதுவுங்கனமா.)

(இராகம் மோகனம்—தாளம்—ஆதி)

பல்லவி.

சிச்சி யெழுந்த நடரா-பெயரா விடிற்
சிறமிறு மசுததக் கசடா

அனுபல்லவி.

எச்சினை மொழிந்தது மினியனை யிகழ்ந்தது
மேளோ வெனவிருந்தேன யானே யதையறிந்தேன் (சீ)

சரணம்

கோனவன் சுதையெனும் நினைவினை மறந்தாய்
மானெனும் தேனெனும் மொழிபல வீந்தாய்
மானமதை விடுத்து மதியைத்துறந்து வந்து
நானும் நீயெனை மணவென மொழிந்தாய் (சீ)

(காதுகளிற் கையை வைத்துக் கொண்டு)

ஆகா ! கா ! கா ! இவனது மொழிகள் எத்தகைய காண்
கரோடாயிருக்கின்றது. இதுகாறும் இவனது வார்த்தை
களைக்கேட்ட எனது செவிகளைத் தீயாற் சுடினும் தகும்.
அடே ! படுபாவி ! என்முன்னிருக்காது உடனே அப்பாற்
சென்றுவிடு. நீ யோக்கியனாய் இருந்திருப்பாயேல் மதிவ
தனன் சங்கதியை எனது நலத்தின் பொருட்டுமாதிரம்

நெடிது = நெடியநேரம். நடுவதும் = சிநேகிப்பதும். விடம் =
விஷம்.

தெரிவித்திருப்பையே யன்றி அயலும் கருதி இத்தகைய கேவலமான கோககத்துடன் மொழிநிறுத்து மாட்டாய். உனக்கும் கொள்கை பெண்பதற்கும் எவ்வளவு சம்பந்த மில்லாம விருகுகின்றதோ அவ்வாறே சிலனை எனது மதிவ தனவுக்கும் நீகற்புகடும் தோஷத்துக்குமுடிபந்தமிருக்கும். யானோர் சிறந்த அரசனாய்த், நிர்பெண்பதை முற்றாமறந்து மிக்கத் துணியைக் கொண்டு என்னை ஓர் வேசைக்கும் தாழ் ந்தவனாய் மதித்து என்னிடம் வந்து இவ்வாறு பிதற்றுகின் றனையா? அடேபதிரே! உன்னையும் ஓர் துருமபையும் சம மாகவன்றோயான் மதிக்கின்றேன். உனது தேசத்திய அரச னது மகளிரை இவ்வாறு தான் தருதாயிற் காய்கரிகளைக் கொள்வதைப் போல மனநதிக்கு வேண்டியீர் போலும். அமே! இதை இப்பொழுதே எனது தருகைக்குத் தெரி வித்து துஷ்டனை உனது சிரத்தை வாங்கச் செய்கின்றேன் யாரடா அங்கே! சேவகர்கள்.”

(இராகம் — எதுகுல கம்போதி)

அகவல்

சூரசேனன்:—

மதிவதனப் பெயர்த் துதிபெறும் நண்பனே
நின்மதிப்பற்றபே— நிர்பமே யின்பமா
மரிய நின்னுணைவியி னகன்றிடா வறுகிக்
சூரியநற்றகை வினைக் கொண்டனை குறைவற
இருவருக் கிருவரே யிணைசொலத் தகியவர்
கசடிலாநற் குணம் கபடிலா நன்மையும்
வசையிலா மேன்மையு மிசைதரு மொழக்கமு
மென்னெனப்புகலு வேனிவர் பெரும்பேற்றினை
வாடாத மகிழ்வுடன் நீழி வாழ்குவீ
ரன்னையே நிகரிலா வரசியே தயைபுரிந்
தென்னையே பொறையுடன் மன்னிப்பதுன் கடன்
மாறாத வன்புநின் மனதிலு ளதோவெனத்

தேருவா னிவ்வாறு கூறினே னேகியான்
நிகழ்ந்ததை மொழிந்தவனை மகிழ்வுட னிதுத்துவே
னவனையிவ்வ வனியிலொப்ப வருமிககவரு
மெவரு மிலரென்பதே யென்மனத்துறுகாண்.

ஆகா ! எனது பிரமணை நண்பா ! மதிவதனா ! உனது பாக்கியமே பாக்கியம் ! இவ்வரசினைப்பற்றி நீகொண்ட உறுதிக்குத் தகையவையே இவ்வாறே உன்னை நன்குமதித்திருக்கின்றனள். முற்றும் நற்குணமே யுருவாய் வந்த நிவந்தகுநதகுநத மனையாடடிபே இவள் உருகலிருவரையும் மணத்தகுநத நீங்கலே ஒருவருநகருநவா தகுநதயோக்கியபடைநாட்டையவரன்றி இவவுலகத்திலு பிறிதில்லை. எனதன்னையே, சுந்தரரங்கி ! சிறந்த அரகியே ! அவனிடத்திலு எப்பொழுதும் மாறாத வாய்மையை நீ கொண்டுநகருநவனை யோ வென்பதைச்சோதிக்குமாறே யான் இவ்வாறு வானிடத்தேன. என்மீது கொண்ட கோபத்தைத் தயையுரிந்து கூறித்தருளுவார். யான உடனே அவனிடத்திலுமுடையென்று நிகழ்த்தவழ்ந்த உரைத்து அவனை இன்னமே அதிகமன்பிடுகின்றேன். ஐயோ ! அவனது பரிசுத்தமும் புண்ணுடன் உரைப்பாநிலைவரை விரைப்படுத்தும் நல்லொழுங்குமும் புல்லா பாலதன்னு. அந்நகரத்திலுள்ளோர் யாவரும் இவ்வினத நமது உயிராய் மதித்து இவனை யோ கணமும விடுத்தாப் பிழிகின்றா ரில்லை.”

சுந்தரரங்கி:—(நோபம் சிறிது தணிய) “ஆகா அப்படியா?”
சுரசேனன். (இராசம்—செஞ்சுருட்டி.)

பொன்னுலகத்தில் நின்று பொலிவுடனிழிந்த தெய்வ
மென்னவேயெமது நாப்பண்ணிசையுடன் வசிக்கின்றானால்
மன்னவர் பணியும் வெந்தனுன்னதப் புதல்வியாளே
யின்னலையகற்றி யுந்தன் சினத்தினை யொழிப்பாயன்னை.

பொன்னுலகம் = தேவலோகம். இழிந்த = இறங்கிய, நாப்பண் = மத்தியில் இசை = கீர்த்தி.

யாவரினும் சிறந்த அரசி ! மாசில்லாமணிபோ ! மதவத
 னன் எங்கள் மத்தியில் தெய்வ லோகத்திலிருந்திருங்கிய
 லோர் தேவனென்ன வெகு சிறப்பாய் விளங்குகின்றான்.
 அவன் தெய்வாமசமாய் உதித்தவனுய்து தோன்றுகின்
 றானே யன்றி மாஸிடலுயக காணப்பட வில்லை. அவனிடத
 திலுள்ள ஆழ்த அன்பின் தூண்டலினால் யான் இவ்வாறு
 சோதனை செய்து பாத்தேன் கடவுள் மறவரைப்
 படைத்திருப்பதைப் போல வன்றி உன்னை ஓர் சிறிய மாசு
 மின்றிப் படைத்திருப்பதைக் கண்டு பேராசனாகக் கொண்
 டேன் தயையுடைய உனது மீட்பத்தை மாறா மன்னித்
 தருளுவார். யாவரினும் 'மேயப்பட அரசியே !

சுந்தரரங்கி:—(சுரேசனோடே) “ஆபரணம் ! மெத்த
 சாக்தோஷம். இவ்வாண்மையில் உமக்குத் தேவை
 யானவற்றை மதவதகுபாரா யிருக்கின்றோன். இங்கு
 ன் ன பரிபரிவோரின் வரையும் உமக்கே—த்தின் வாறு
 வல்லாம்.”

சுரேசனன்:—“மெத்த உன்று அமமை ! யான் உன்னிடத
 தில் சிறிய விஷயமொன்றிலோ உதவி வேண்ட
 மறந்து விட்டேன். விஷயம் சிறிதாயினும் அது மிக்க
 அவசியமானது. அதில் உனது துணைவனும் யானும்,
 மறந்து சிலரும சம்பந்தப் பட்டிருக்கின்றனம்.”

சுந்தரரங்கி:—“ஐயோ ! அத்தகைய விஷயம் யாது ? தயை
 புரிந்து தெரிவியும்.”

சுரேசனன்:—“உனது பிரிய நண்பனும் நான்கள் சிலரும்
 ஒன்று கூடிக்கலங்கதேசத் தரசனுக்கு ஓர் சிறந்த
 போர்க்கவசம் செய்து காணிக்கையாகத்தர நினைத்
 திருக்கின்றனம். அதைக் குதல தேசத்திலிருக்கு

மோர் சிறந்த கம்மியனாற் செய்வித்து அதை யோர் பெரும் பெட்டியில் வைத்து வாங்கிக் கொணர்ந்திருக்கின்றேன். அது மிகவும் அபூர்வமாய்ச் செய்யப் பெற்று, சிறந்த வைரம் பச்சை முகவிய இரத்தினங்கள் ஏராளமாய்ப் பதிக்கப்பெற்றுப் பலகோடி திரவியம் விலை மதிப்புள்ளதா யிருக்கின்றது. இந்நகரத்திற்கு யான் புதியவனாதலின் இவ்விரவில் நாங்கனிதாங்கி யிருக்கும் விபிதியில் அதை வைத்திருக்க அஞ்சுகின்றேன். அதை இன்றிரவு மாத்திரம் தபை புரிந்து பாதுகாத்துத் திரும்பக் கொடுப்பையேல் பேருபகாரமாகும்.”

சுந்தரரங்கி:—“ அதற்கு ஆசைப்பனை யென்ன ! அவ்வாறே செய்கின்றேன். எனது துணைவன் அதிற் சம்மந்தப்பட்டிருக்கின்றமையால் அதை மெத்த ஜாக்கிரதையாய் எனது சயன அந்தப்புரத்தினுள் வைத்துப் பாதுகாத்து உம்மிடம் ஒப்பி விக்கின்றேன்.”

சூரசேனன்:—“ அம்மா ! அவ்வுதவி செய்காற் போதும். அப்பெரும்பெட்டியை எனது ஆட்களின் மூலமாய் இன்றிரவு இங்கு அனுப்புகின்றேன். நாளைக் காலை யில் யான் கலிங்கத்திற்குச் சென்று விடவேண்டும்.

சுந்தரரங்கி:—(அன்புடன்) “ ஆகா ! நாளைக்கே போய்விட வேண்டுமோவென்ன ? இன்னம் இரண்டொரு நாட்க ளிருந்துவிட்டுச் செல்ல லாகாதோ ? ”

சூரசேனன்:—“ நாளைக்கே போகவேண்டும். எனது பிரயாணம் நீடிக்குமாயின், யான் வாக்களித்ததற்குப் பழுதுண்டாம். குந்தலதேசத்தி னின்று நின்னைக்காணும் அவானினாலேயே இவ்வளவு தூரம் யான் வந்தேன்.”

சுந்தராங்கி:—“ உமது சிரமத்திற்கு மெத்த நன்றி பாராட்டு
கின்றேன். எனினும் காலையிற் போவதில்லை. ”

சூரசேனன்:—(இறங்கியவாறு) “ அரசி! இல்லை யில்லை.
யான் காலையிலேயே செல்லவேண்டும். இவ்வாறு
யான் அவசரமாய் செல்வதாய் நீ மனவருத்தம்
கொள்ளக்கூடாது. இன்னம் இரண்டு நாட்களில் இக்
காணிக்கையை அரசனுக் கியவேண்டியதினம் நிச்சயிக்
கப்பட்ட தாகையால் நான் காலையிற் புறப்பட்டாலன்றி
குறித்த தினத்தில் யான் அவ்விடத்திலிருந்து லாகாது.
ஆதலின் மதிவதனனுக்கு யாதாயினும் கீதம சமா
சார மெழுதுவதாயின் தபை செய்து இன்றிரவே
எழுதி வைத்து விடுவாய்.”

சுந்தராங்கி:—“ அப்படியானால் எழுதிவைக்கின்றேன். உமது
பெட்டியை நீர் கூறியவாறே இங்கு அனுப்பிடலாம்.
வெகு பத்திரமாய் காப்பாற்றி உமதுவசம் ஒப்புவிக்க
கின்றேன், மெத்த சந்தோஷம். ”

சூரசேனன்:—“ சென்று வருகின்றேன், பெண்மணி ”

(சூரசேனன் சென்று விடுதல்)

2 வது அங்கம்

1-வது சீன்-மாவ வ தேசத்தாரன்
மனையிலோர் அறை.

ஜெயபாலன் மம அவன் தோழர்கள் அனுமந்தன்
கருணாகரன் என்போரும் சம்பாஷித்தல்.

ஜெயபாலன்:—“தோழர்கள் ! என்ன எனது அகிரஷ்டம் !
இன்று துரையலாய் யான் கோரிய ஜாகிகள் என்னி
டதில் வந்தடையின நாயுயவுன் பந்தபம் ஜெயித்
தேன். அருகிலிருந்த கந்தாடி வேரை மகனொருவன்
யான் பிரமாணம் புரிந்தேன் என்றும் அரச வம்சத்தி
லுதிதேகோ சகசியம் செய்தல் கூடாடுகின்றும் கூறி
அப்பந்தயப் பந்தத்தை அவன் எடுத்துக் கொண்
டனன்.”

அனுமந்தன்:—“ அவனுக்கு அதற்காக ஒன்றும கிடைக்க
வில்லையா ?”

கருணாகரன்:—“ நாயுயவுன் கிடைத்த தன்றே அது
போதாதோ ?”

அனுமந்தன்:—“ இல்லையிலலை. நமது எஜமானன் அவ
னது சன்னங்களில் ஒன்றுங் கொடுக்க வில்லையோ
வென்றேன்.

ஜெயபாலன்:—“ ஆமாம். கொடுக்க முயன்றேன். அதற்
குள் அவன் எனக்கேசு சில கொடுத்து விட்டனன்.
உடனேகோபித் துக்கொண்டு எழுநதுவந்துவிட்டேன்.
அரச வம்சத்திலுதித்தோரே பிரமாணம் புரியச்
சித்தங் கொள்வாரேல் அருகிலிருப்பவர் அதைப்பற்றி
எதற்காக ஆகேஷிக்க வேண்டும். பிரமாணத்தை

அவர்களிடத்திலிருந்து யான் கடன் வாங்கினேனா ? அதனால் அவர்களுக்கு நஷ்டமோ வென்ன ?”

கருணாகரன்:—“ அப்படியாயின் இன்றைக்கு உங்களுக்குப் பெருத்த இலாபம் கிடைத்தது போலும், ஆகா ! மெத்த சந்தோஷம்.”

ஜெயபாலன்:—“ பெருத்த அதிர்ஷ்டமே. யான் சூதாட ஆரம்பித்த இத்தனை வருஷங்களாய் தினந்தினம் எத்தனையோ ஆபிரம் பவுன்களைக் கொடுத்தறிவேனே யன்றி வாங்கியறிவேன். இன்றைக்குத்தான் நூறு பவுன் ஜெயித்தேன். ஜெயித்தேனென்றபெயர் கிடைத்தாற் போலுமானதாதலினால் பவுன்களையெல்லாவன் கொண்டு போனதினால் விசனமில்லை.”

கருணாகரன்:—“ ஆமாம் மகாப பிரபு ! இக்கவி காலத்தில் நீங்களே கர்ண மகாராஜனை இசுருத மகா சபையார் சொல்லி புங்களைப் பல்வாறு புகழுகின்றனர். இது வரையில் தினம் பெருத்த பொருளை யீரது வந்தது போலவே இனியும் கடைசி வரையில் கொடுத்து வருவதே தங்கள் உதாரததற் கழகு. யாவரும் உங்களை எப்பொழுதும் அவ்வாறே புகழவர். நீங்கள் ஏழைகளுக்கிவ்வாறீந்து உதவாவிடில், நூற்றுக் கணக்கான சூதர்களும், அவர்களை நம்பிக் கள்ளு சாராயம் முதலிய கடைகளை இரவு முழுநூறு திறந்து வைத்த வண்ணங் காத்திருக்கும் ஏழைகளுக்கும் யார் கொடுத்துக் காப்பாற்றப் போகின்றனர். உங்களது ஈகையே ஈகை, அதை நிறுத்த ஒருபோதும் மனங் கொள்ளாதீர் மகாப பிரபு ! ”

ஜெயபாலன்:—(சந்தோஷத்துடன்) “ அப்படியா ! என்னப் புகழுகின்றார்களா ? மெத்த திருப்தி. யான்

அங்கு செல்லாவிடின் பகலில் எனக்குப் பொழுது எவ்வாறு கழியும். மிக்கக் கஷ்டமாயன்றோ முடியும்.”

கருணாகரன்:—“சூதாடுதற்குப் பகற் பொழுது போதாமல் இரவிற்கூட கடன் வாங்கி விடுகின்றீர்களென்று உங்கள் பிராண சுநதரி ஜெகன்மோகினி என்னிடம் அடிக்கடி தெரிவிக்கின்றனள்.”

ஜோபாலன்:—“ஆமாம். இனி அவ்வாறு செய்யாமலிருக்க முயலுகின்றேன். தாசி ஜெகன்மோகினி என்னிடத்தில் எவ்வளவு வாஞ்சையை வைத்திருக்கின்றனள். அவள் என்னையே உயிராய் மதிக்கின்றனள். யான் இரவிற்கு சிறிது தாமதித்து அவள் மானிகைக்குச் செல்வேனாயின், அவள் என் மீது பெருத்த கோபங்கொள்கின்றனள். வாசற் கதவையும் நெடிய நேரம் திறக்காமலிருந்து தனது அன்பினாலுண்டான கோபத்தைப் புலப்படுத்துகின்றனள்.”

அனுமந்தன்:—“ஆமாம். மகாப் பிரபு! அவள் உங்களைத் தனது உயிராய் மதித்திருக்கின்றனள். ஆதலின் அவள் உங்களைக் காணாது எவ்வாறு பொருப்பன். நீங்கள் அவ்விதம் புரிவது தகுதியன்று.”

கருணாகரன்:—“அது உண்மையென யானுங் கேழ்விப்பட்டேன். அவள் வீட்டிற்கு அடுத்த வீட்டிலிருக்கின்ற அதிருபன் என்னும் புருஷன் அதைத் தான் நேரிற் கண்டதாய் உறுதி கூறினன். இரவுகளில் நீங்கள் நெடிய நேரங்கழித்து அவள் வீட்டிற்கு வருவதாயும் அது வரையில் அதிருபன் உள்ளே யிருந்து அவளுடன் சூதாடிக் கொண்டிருப்பதாயும், நீங்கள் முதலி

மலைய வநதுஷ்டாமல் அவர்கள் சந்தோஷமாய் ஆடிக்கொண்டிருக்கையில் வருவதால், அவர் உங்கள் மீது கோபங்கொண்டு கதவைத்திறக்காமல் வெளியிலேயே நெடிய நேரம் நிறுத்திவைப்பது உண்மை யென்றும் அவன் தெரிவித்தான்.”

ஜெயபாலன்:—(சந்தோஷத்துடன்) “பார்த்தீர்களா! யான் சொன்னது உண்மையாய் முடிந்ததல்லவா! அவளது அன்பே அன்பு! என்னிடத்தில் எவ்வளவு மரிபாதையைப் பாராட்டுகின்றனர் பார்த்தீர்களா? அதிலுடனே தான் முதலாவதாய் யான் அறியவாறு அவனை என் கண்ணிற்படாத வண்ணம் தினம் அனுப்பி விடுகின்றனே! ஆகா கா! என்ன மரியாதை! யான் இதுவரையில் சிறந்த வேலைகள் யாவரிலும் இவளை யொத்த நற்குண முள்ளோரைக் கண்டதேயில்லை.”

கருணாகரன்:—“மகாப்பிரபு! நீங்கள் உண்மையையே பன்றி வேறொன்றையுந் தெரிவிப்பதுண்டோ? ஒரு போது மில்லை. அவர் ஆழந்த அன்பைக் கொண்டிருந்தவிடமுண்டு தினந்தினம் விலையுயர்ந்த பல புதிய புதிய ஆடைபாபரணங்களை யணிந்து கொண்டு உங்களுக்கு முன் அழகாய்த் தோன்றுமாறு, அவற்றைக் கொண்டு வந்து கொடுக்கும்படி வேண்டுகின்றனர். இன்று அவர் எவ்விதமான நகைகளை யணியப்போகின்றனர்.”

ஜெயபாலன்:—(விசனத்துடன்) “ஆகா! தோழர்களே! அதே எனக்குப் பெருந்த விசனமாயிருக்கின்றது. யான் இதுவரையில் எனது உடன் பிறந்தவளான சரசாங்கியின் பெட்டிகளிலிருந்த நகைகளை வாரிவாரிக்

கொணர்ந்து கொடுத்துக் கொண்டிருந்தேன். அதனால் இது வரையில் அனேகம் பெட்டிகள் காலியாய் விட்டன. இதைப்பறிந்த மகாராணி அவற்றை இப்பொழுது தனது அந்தப் புரத்தில் வைத்துப் பூடி விட்டாள். இன்றைக்குக் கொடுக்க வழியில்லாது தத்தளிக்கின்றேன். நண்பர்களா என்செய்வேன் ? ”

அனுமந்தன்:—“ அப்படியாயின் இன்றைக்கு ஜெகன்மோகினி வீட்டிற்குப் போகாமலிருக்க வேண்டுமா ? ”

கருணாகரன்:—“ உங்கள் பிராணகாந்தையான சுந்தரரங்கியின் அந்தப் புரத்திற் பல நகைப் பெட்டிகள் கிடக்கின்றன. அவற்றிலொன்றை எடுத்து வருது விடுங்கள். மகாப் பிரபு ! ”

ஜெயபாலன்:—“ ஆமாம். கருணாகர ! நீ கூறியது சமயோசிதமான தந்திரம். உனது புத்தி கூர்மையை என்னைப் புகழுவேன். இன்று அவ்வாறே செய்கின்றேன். யான் ஓர் நாள் ஜெகன்மோகினி வீட்டிற்குச் செல்லாவிடின் அவள் என் மீது சீற்றங் கொண்டு சுந்தரரங்கியிடத்தில் வந்து உன்மையை முற்றும் தெரிவித்து விடுவதாய் கூறுகின்றனள். என்மீது கொண்ட ஆழ்ந்த அன்பினால் அவள் என்னைப் பயமுறுத்தியேனும் வரவழைத்துக் கொள்ளுகின்றனள். ”

கருணாகரன்:—“ அதற்குத் தடையென்ன ! எனினும் நீங்கள் நகைப் பெட்டியுடன் போதலை நன்று. இல்லையாயின் அவளது கோபம் தணியாது. ”

அனுமந்தன்:—“ மகாப் பிரபு ! சுந்தரரங்கியின் அந்தப் புரத்திற்கு யாரோ ஒருவன் புதிதாய் வந்திருக்கின்றனனே அதை அறியீர்களா ? ”

ஜெயபாலன்:—“ஆகா! அவன் யாவன்? எனக்குத் தெரியாதே!”

கருணாகரன்:—“அவன் கவிங்க தேசத்தானும், மதிவதனனது நண்பனென யாவரும் நினைக்கின்றனர்.”

ஜெயபாலன்:—“மதிவதனன் ஸ்ரீ தூதர்தன் இவனும் அவனுக்குத் தோழனாயிருப்பன். அவன் வந்ததைப் பற்றி யார் உங்களுக்குத் தெரிவித்தது?”

கருணாகரன்:—“உங்கள் சேவகரி ஸ்ரீருவனே புகன்றான்.”

ஜெயபாலன்:—“அப்படியா! மெத்த உன்று. நான் சென்று அவனைப் பாப்பது எனது நெளரவத்திற்குக் குறைவாகுமோ?”

கருணாகரன்:—“உங்களிடத்தில் அநெளரதை யிருநதாலன் றோ அதை விடுத்தது இனி நீங்கள் நெளரதையைச் சம்பாதிக்க வேண்டும். ஆதலின் உங்களுக்குக் நெளரதையே தேவையிலது. சென்று பாக்கலாம்.”

ஜெயபாலன்:—“அவனைப் பாப்பவனைப் போலச் சென்று அவனது நகைப் பெட்டிகளி லொன்றை எடுத்துக் கொண்டு வருது விடுகின்றேன். நீங்கள் இவ்விடத்தில் இருங்கள்.”

(ஜெயபாலன் சென்று விடுதல்)

கருணாகரன்:—“ஆகா! பேயினும் மிகக் வலியினைபும், நரியினும் அதிகமான கபட தந்திரங்களைபுங் கொண்ட இவனது தங்கைக்கு முன்னர் இவர்களின் தாய் இததகைய மருஷத்தைப் புதல்வனாய்ப் பெற்றது பெரும் விநோதமே! அவனோதனது நிறந்த சாமர்த்தியத்தினால் மற்ற யாவரையும் தனக்குக் கீழ் அடக்கி யாளு

கின்றனள். இவன் எட்டும் இரண்டும் பத்தென்பதை யறியாத மூடர் சிரோன்மணியாய்ப் பிரகாசிக்கின்ற னன். ஐயோ! தெய்வாம்சத்துடனுதித்த சுந்தராங்கி! உனது கதையும் இப்படி யாயிற்றே! தனது இளம் மனையாடடியின் மையவி லாழ்ந்த பேதையான அரசனா ல் உனக்கு எத்தகைய துன்பம் சம்பவித்தது! உனது மனதைக் கவராத சீலனாகிய மதிவதனனது மலத்திற்கும் ஒப்பிலாத இவனை மணக்க நீ மனங் கொள்ளா திருப்பது தெய்வ கடாக்ஷமே. கடவுள் கடைசி வரையில் இவ்வாறே உன் மனதை உறுதிப்படுத்தி உனது அன்பினையும் இப்பெரும இராசசியத்தையும் உனக் களிப்பானாக!”

(தோழரும் சென்று விடுதல்)

(2-வது சீன்—சுந்தராங்கியின் சயனவறை—

ஓர் புறத்தில் சூரசேனனால் அனுப்பட்ட பெட்டி வைக்கப்பட்டிருத்தல்.)

சுந்தராங்கி தனது சப்பிரமஞ்சத்தில் சாய்ந்து கொண்டிருத்தல்.

சுந்தராங்கி :—

(புரோவ சமய மீதே ராமையா)

பல்லவி.

ஆவி யென்னையே நீங்கி யகலுதே

அனுபல்லவி.

பாவி யெந்த னுயிர்—பதரித் தள்ளாமுதே

மேவுவது முண்டோ வெந்தன் தொல்லை நிலை (ஆ)

சரணம்.

நாட்களும் பலவே—நடந்த விரைந்து

வேட்கை யென்னும் பிணி—வெதுப்புதே யுடலை

மாட்சியை யுடையான் மதிவதனனது

மீட்சி யென்றோ வென்ன வேங்குதே யென் மனம் (ஆ)

யாரங்கே ! அடி பத்மாவதி ! ”

பத்மாவதி :— “அம்மா ! இதை வந்தேன் ”

சுந்தரங்கி :— “இப்பொழுது நேரமென்ன ? ”

பத்மாவதி :— “அனேகமாய் நடு சிசியாயிற்று. அரகியே.”

சுந்தரங்கி :—நான் இந்த மூன்று மணி நேரங்களாய் இப்புஸ்தகத்தைப் படித்துக் கொண்டிருப்பதினால், கண்கள் நோக வாரம்பிக்கின்றன. நிதந்திரையும் என் மீது தன் வலையை வீசி விட்டது, கண்ணிமைகள் தாமே மூடிக்கொள்ள வாரம்பிக்கின்றன யான சயனித்துக் கொள்ளுகின்றேன். இப்புஸ்தகத்தில் யான் படித்து நிறுத்திய விடத்திற்கோர் அடையாளம் வைப்பாய், ஓர் விளக்கைத் தவிர மற்றவற்றை அவித்து விட்டு நீயும் சயனித்துக்கொள். விடியற்காலே 5 மணிக்கு விழித்துக் கொள்வையரையில் தயவு செய்து என்னை எழுப்புவாய்.”

பத்மாவதி :—உத்தராவின் வாழை செப்கின்றேன் அம்மா.”

(பத்மாவதி எவப்படவாறு புரிந்து விட்டு)

ஓர் புறத்தில் நிதந்திரை செப்கல்)

சுந்தரங்கி :—(சபரிமஞ்சதில் சயனித்துக் கொள்ளு முன் கடவுளைத் திபானித்தல்)

(காம்போதி)

“இன்னமுது கனிபாகு கற்கண்டு சீனி தே

னென ருசித்திட வலிய வந்

தின்பங் கொடுத்த நினையெந் நேரநின் னன்ப

ரிடையரு துருகி நாடி

யுன்னிய கருத்தவிழ வுரைகுழறி யுடலெவ்வு

மோய்ந் தயர்ந்த வசமாகி

யுணர்வரிய பேரின் பவனுபுதி யுணர்விலே
 யுணர்வார்க னுள்ளபடி காண்
 கன்னிகை யொருத்தி சிற்றின்பம் வேம்பென்னினுங்
 கைக கொள்வள் பகருவத்திற்
 கனாவ னருள்பெற்றிற் முனே சொன்னவா நென்னெனக்
 உருதி நகையாவ ளாழபோற்
 சொன்னபடி கேட்குமிப் பேதைக்கு நின்கருணை
 தோற்றிற் சுகாரம்ப மாஞ்
 சுத்தநிர்க் குணமான பரதெய்வமே பரஞ்
 சோதியே சுக வாரியே ”

(சுந்தரங்கி படுததுக கொண்டு நித்திரை செய்தல்)

கொஞ்ச நேரத்திற்குப்பின், பெட்டிக்குள் ளிருந்த
 சூரசேனன் அதைத் திராடிக் கொண்டு வெளியே வருதல்.
 சூரசேனன்:—(பிரமித்து) “ஆகா! என்ன! இவளது காந்தி!

(நந்தன்சரி ததிரம்—இது தானே தில்லைத்தலம்)

பல்லவி.

இவள் தானே-பஞ்சபாணன்

இங்கித நாயகி ரதி.

(இ)

சரணங்கள்.

- (1) பவளக் கொடியோ யிவள் பஞ்சணையினும் மிக்கத்
 தவள நிறமுடையாள் தாதப்பதுமையோ. (இ)
- (2) பாற்கடலதனிலே—பதுமென்றே தவழ்
 வேற்கண்ணியி னைக்கண்டு மிகமனஞ் சலிக்குதே
- (3) அவனிதனிலேயுள்ள-சுவை முழுது மொன்றாய்
 தவமியற்றியதா-லவனாருவாயிற்றே. (இ)

ஆகா! என்ன இவளது கட்டழகு! இவள் இப்பூ
 லோகத்து மனிதருக்கே அருகவாகாள். இவளைக் கடவுளே
 தவளம்=வெணமை. பதுமம்=தாமரை மலர். வேற்கண்
 ணி=வேல போன்ற கண்ணையுடையவள்.

பணியக் கூடிய வழகைக் கொண்டிருக்கின்றான் இன்னம்
சிறிது நெருங்கி வந்து சேர்த்துவிட வேண்டியோ! என்ன
எழில்!!

(இராமம்—காண்டா)

எவ்வனமுரைப் பேணிநத மருகியின் வடிவாகண்ணை
பங்கயமலரோ செய்யபலழகுமோ மருப்போ மாழைத்
தங்கமோ யினிமையா வந்ததெதிடு கணியோதேனோ
பங்கமி லமுதோபாகோ பரமனும் பணிபும பாவை.

ஆகா! என்ன காங்கி! இவ்வொழுந்தி மருகத குழ
தமோ! கெவரின் அழகுமோ! இவ்வொழுந்தி மருகதில்
இவ்வொழுந்தி லேயே எவ்வொழுந்தி மருகதில்
கின்றான் இவை பாவும் பிழைபிழை பாவும் பிழை
இவ்வொழுந்தி மருகதில் இவ்வொழுந்தி மருகதில்
யுழை மருகதில்! இவ்வொழுந்தி மருகதில்
யாகில் எனது இவ்வொழுந்தி மருகதில்
மங்கை! மருகதில் இவ்வொழுந்தி மருகதில்
யுழை ஆடவராய்க் கொண் டவராய்க் கொண்
றார். ஆகா! இவ்வொழுந்தி மருகதில்
தப்புமருகதில் மருகதில் மருகதில்
விளக்கிவிடுகிறாயா இவ்வொழுந்தி மருகதில்
பிரகாசிக்கின்றதே!

(காவடி சசிரதா—என்னப நான் பெற்ற மங்கை.)

இங்கித வுர்வசுமாதோ ரதிமாதோ பிர்மன் துதோ மிது
கொங்கிதழ் பங்கயப்—போதோ—யிவ
ளிடையிற்றிட நடைதெற்றிட தொடையத்பல மிடைபட்டன
வந்திழை யாளிவள்-தேனோ—கவி
னேந்திய காண்மிகு—மாணோ.

பங்கயம் = தாமரை. செய்ய = சிவந்த. மருப்பு = தந்தம்.
மாழை = அழகிய. பங்கம் = குற்றம்.

- (2) பூரணசந்திரன் என்ன முகம் மின்ன ஜடைப்பின்ன-லொடு
கோதையும் நாகமாய்ததுன்ன—வது
குளிர்மாமகி தன்னமேவியே வளைகேதுவி னுருவேயெனக்
கோதையின் சுந்தர-வசனம்-தோன்றக்
கண்டிட விஞ்சுதே-விதனம்.

ஆகா ! இவ்வா முகம் பூர்ணசந்திர பரிமடமோ ! சந்திரகிர
கணம் பூமியிலேது ? இவ்வா தலைமயிரும அதிநின்று விசால
மாய்ப் பின்னி விடப்படடிநதகும் பின்னலும் படத்தை
விரித்துக் கொண்டு மேலு இச்சந்திரனை விழுங்குவது
போலத் தோன்றுகின்றதே ! சே ! இதென்ன பேதமை !
யான் இவ்வாறு மிரமித்து நிற்பேனாயின் இவ்வாறு அழகை
முற்றுங் கடைநுபவிகை ஓர் யுகமும் போதாது. ஆதலின்
யான் வந்த காரியத்தைக் கவனிக்கின்றேன், இவ்வாறு சயன
அழையிலுள்ள பொருட்கள் இன்னின்ன வென்பதை எழு
திக கொள்ளுகின்றேன். இன்ன படங்களை மாட்டப்பட்
டிருக்கின்றன வென்றும் இன்ன விடத்தில் பலகணிகள்,
நிலைக கண்ணாடிகள், சபிரபஞ்சம், முதலிய இருக்கின்ற
வென்றும், அவ்வா சயனத்திருக்கப் பெற்ற களிமம் எவ்வா
றிருக்கின்ற தென்பதையும், எவ்வாறு அலங்கரிக்கப் பெற்றி
ருக்கின்ற தென்பதையும் இவற்றைப் போன்ற மற்ற விவ
ரங்களையும் தெரிந்து கொள்ளுகின்றேன். அடிக்கடி மாறக்
கூடிய இவ்வசையும் பொருட்களை ஆயிரக்கணக்கில் அறிந்து
கொள்வதிலும் அவள் உடம்பில் இரகசியமான இடங்களில்,
இயற்கையில் பாதுகாப்பிலும் அடையாளங்கள், அல்லது மச்
சம் முதலிய ஒன்றிருத்தலேக் காணினும் அது போதுமான
சாட்சியாம். அடி ! நித்திராதேவியே ! இவ்வமயத்தில்
என் பக்கத்திலிருந்து உதவி புரிவாய். யான் அவளை
யணுகி உற்று நோக்கிவிட்டுச் செல்லும் வரை நீ அவளை
நன்றாய்ப் பற்றிக்கொள்வாய். ஆகா ! இவள் கை விரலி

விருக்கும் இம் மோதிரத்தையும் எடுத்துக் கொள்ளுகின்
றேன். விழித்துக் கொண்டால் என் செய்வது? கை
தலையீணையின் மீது தனியாய்க் கிடக்கின்றது. கையில்
படாமல் மோதிரத்தை மெதுவாய் இழுத்துப் பார்க்கின்
றேன். இலேசில் நழுவி விடுமாயின் எடுத்துக் கொள்ளு
கின்றேன். ஆகா! தொடுவதற்குள் வந்து விட்டதே!
இதுவும் எனது பாக்கியந்தான். இதைக் காட்டுவேனாயின்
இவளது பிராண காந்தனான மதிவதனனுக்குப் பைத்தியம்
பிடித்தற்குத் தடைபெணை? ஆகா! இவளது மார்பில்
ஓர் சிறிய மசமிருக்கின்றதே! இம்மசத்தின் அழகே
அழகு!! நியோநம் கல்லோருக்குக் கிடையிலிருப்பரேல்
நன்கு பொலிவரென்பதை இப்பொழுதே யான் பிரத்தியக்ஷ
மாய் அறிந்தேன். இவ்வடையாளம் ஒன்றே போதும்,
இதை அவனிடத்தில் உரைப்பேனாயின் யான் இவளது
கற்பைக் களங்கப்படுத்தி விட்டதாகவே உறுதியாய் நிச்ச
யிப்பன். இதை நான் எழுதுக கொள்வானேன்? இது
என்றும் அழியாவாறு என் மனதிற்பதிந்து விட்டது.
இவள் நெடியநேரம் இப்புஸ்தகத்தைப் படித்துக்கொண்
டிருந்தாள் போலும் ஆகா! இது நான் சரிதமன்றோ?
அன்னம் வஸ்திரத்தை யபகரித்துச் சென்ற விடமாய்க்
தோன்றுகின்றது.—போதும் போதும். எனக்குத் தேவை
யானதிற்கு அகிகமாய்ச் சாக்ஷிகள் சம்பாதித்து விட்டேன்,
நேரமாகின்றது. யான் பெட்டிக்குட் சென்று மூடிக்கொள்
ளும் விசையை அழுத்துகின்றேன். ஐயோ! பயம் என்னை
வ்வாறு நடுக்குவிக்கின்றது! இலக்ஷ்மீ போன்ற இப்
புண்ணியவதியின் சுவர்க்கத்தை யொத்த இனிய அந்தப்
புரத்தி விருப்பினும் நரகவேதனை இப் பெட்டிக்குள்ளே
தானிருக்கின்றது. உள்ளே செல்லுகின்றேன்”

(பெட்டிக்குள் சென்று திரும்ப மறைந்துகொள்ளுதல்)

3-வது சீன்—சுந்தராங்கி சயன—
அந்தப் புரவாசலிலுள்ளதோர் மண்டபம்.

ஜெயபாலன்; அனுமந்தன், குணசேகரன்
மூவரின் சமபாஷண.

அனுமந்தன்:—“நேற்றிரவு ஜெகன்மோகினி என்ன அவ
தார மெடுத்தாளா.”

குணசேகரன்:—“ராமது எஜமானனது வாடிய வதனத்தை
நோக்க அவள் நரநிம்மாவதாரமே எடுத்துருப்பாளெ
பைபுலப்படுகின்றது. எனிலும், உண்மையை யான
றிந்தேனில்லை. என் யுகிதாச்சொன்னது குறைவாய்க்
கூறியதாய் ஏற்படாணும் ஏற்படலாம். ஏனெனில்
அதற்குமேலும் யாதாயினும் நடந்திருக்கலாம். அதை
நமது எஜமானரே தெரிவிக்க வேண்டும்.”

ஜெயபாலன்:—“‘ஐயோ’ நண்பர்கள்! அதை என் னெனத்
தெரிவிப்பேன். நிறையதினம் சுந்தராங்கியின் அந்
தப்புரத்திலுள்ள நகைப் பெட்டியை எடுக்க எவ்வாறு
முயன்றும் சரிப்படாது போயிற்று. அப்படுபாவி பத்
மாவதி நாயபபோல அவளுடைய அந்தப்புரத்தை
விடுத்தகலாறுருதனா. அதனால் ஒன்றும் எடுக்க
முடியாமற் போயிற்று. என் செய்வேன்! “இன்றிரவு
நகைகள் கொண்டு வரச் சரிபடவில்லை. ஆதலின் நேற்
றுக் கொடுத்த நகைகளை யே இன்று அணிந்து கொள்”
என யான் ஷர் சேவகன் மூலமாய் ஜெகன்மோகினிக்
குத் தெரிவித்தேன். அவள் தனக்குடம்பு அசௌக்
கியமா யிருப்பதாயும் இரவில் வரவேண்டா மென்றும்
நாயபதினம் வரலாமென்றும் பதில் சொல்லியனுப்பி
னாள். எனது உயிரைப் போன்ற அவளது திரேகம்

அசௌக்கியமா யிருக்கையில் நான் அவளுக்கு அருகிலிருந்து அவளுக்குத் தேவையான உபசரண புரிவதே உததம மென நினைத்து யான் வழக்கம போல அவள் இல்லத்திற்குச் சென்றேன். நேற்றிரவு வழக்கத்திற்கு விரோதமாய் மிக இநட்டா யிருந்தது. ஆகா! அவள் வீட்டு வாயிற்கதவை யான எவ்வித மிடித்தும் அவள் கதவைக்கிறக்கவே யில்லை. அவளது திரேக அசௌக்கியத்தினால் எழுந்து வந்து திறக்க முடிய வில்லை போலிருக்கின்றது. யான் நுதிசி வரையில் இடித்தும் பபன்படவில்லை அதன் மேல் அரண்மனைக்குத் திருமரி மெ நினைத்தேன். சேவகர் அரண்மனை வாயிற் கதவைத் திறவாராதவின், திருமபிச் செல்ல முடியவில்லை அவர் வீட்டுக் திண்ணையில் மருதம முதலியவை ஒன்று பின்னிச் சபணித்திருந்தேன். இரவு முழுதும் நித்திரையே விடையாது.

சுருணாகரன்:—“மகாபதிரபு! இன்று காலை யில் யான் ஓர் விசேஷம் கேள்விப்பட்டேன்.”

ஜெயபாலன்:—(முகம்மாறி) “என்ன விசேஷம்?”

சுருணாகரன்:—“விசேஷம் ஒன்று யில்லை. லோகது சுற்றி வரும் பாராக்காரர்களால் இதைப்பற்றிக் கேள்விப்பட்டேன்”.

ஜெயபாலன்:—(முற்றும் முகம் மாறிக் கோபத்துடன்) “அந்தப் போக்கிரிகள் சொல்லுவது சுததப்பொய்.”

சுருணாகரன்:—“யான் தெரிவிப்பதற்குள் அது இன்னதென்பதை எப்படி அறிந்தீர்கள்.”

ஜெயபாலன்:—(தடுமாறிய குரலுடன்) “இல்லையெல்லாம், அவர்கள் போக்கிரிகளா யிருக்கலா மென நினைத்தேன்.

ஆதலின் அவர்கள் சொன்னது பொய்யா யிருக்க வேண்டு மென்பது எனது எண்ணம். எனினும் அதை இன்ன தென அறியேன். அவர்கள் என்ன சொன்னார்கள்?”

கருணாகரன்:—“ அவர்கள் லோந்து சுற்றிவரும் போது, ஜெகன் மோகினியின் வீட்டுத் திண்ணை முலையில் யாரோ திருடன் மறைந்து கொண்டிருந்ததாயும் அவனையவர் பிடித்து யாரெனவினாவ அவன் ஒன்றும் பதிக் சொல்லவில்லையாம். அவர்கள் உடனே சந்தேகித்துத் தமது குட்டைத் தடி களினால் அவனை நன்றாய் மொத்தி டாணுவிற்கு இழுத்துக்கொண்டு போனபின் அங்கிருந்த வெளிச்சத்தினால் பார்க்க அவன் எங்கள் எஜமானராய் மாறிவிட்டனனாம். ஆகா ! அந்த அயோக்கியப் பேதைகள் பொய் சொல்லி யிருக்கலாமெனவுந் தோன்றுகின்றது.”

ஜெயபாலன்:—(வெட்கித் தலைகுனிந்து) “ஆமாம் அவர்கள் என்னை அதிகமாய் அடிக்கவில்லை. என்னைப் பிடித்துக் கொண்டவுடன் யான் இன்னொனைத் தெரிவித் தேன். உடனே என்னை விட்டு விட்டுப்போயினர்”

கருணாகரன்:—“ நீங்கள் நித்திரை செய்ய இடமில்லாது வருந்துகின்றீர்களென நினைத்து அவர்கள் உங்களை அதன் பின்னர் டாணுவிலாவது சயனித்துக் கொள்ளுமாறு அழைத்துப் போயிருக்கலாம்.”

ஜெயபாலன்:—“ஆமாம் ! குணசேகரா ! டாணுவிலிருந்த தோர் பாய் தலையணை முதலியவற்றைக் கொடுத்தனர். விடியற்காலையில் எழுந்து பாருமறியாவாறு எனது அந்தப்புரத்திற்கு வந்து சயனித்துக் கொண்டேன். உடனே பொழுது விடிந்துவிட்டது.—இந்த அறிவில்

லாத பேதை சுந்தராங்கியை யான் மணக்க விரும்புவதின் காரணமென்ன அறிந்தீரா? தினமும் சூதாடுதற்கும், ஐக்கன் லோகனிக் குக் கொடுத்தற்கும் தேவை யான பொருளையும் நகைகளையும் அவளிடத்திலிருந்து பெறலாமெனும் நோக்கத்துடனே தான். அதன் பொருட்டுத்தான் யான் இவ்வளவு பாடுபடுகின்றேன். அதிகாலையில் அவளுடைய அந்தப்புரத்தின் வாயிலில் வந்து இனிய வாத்தியங்களுடன் சங்கீதம் பாடி அவளைத் தூயில் நீக்கின் அவள் மனதிரங்குமெனக் கேழ்விப்பட்டு அவ்வாறு செய்துவருகின்றேன். அதினாலே தான் எனது பரிக்கையை விட்டுவர மனமற்றவனாயிருந்தும் அதிகாலையில் எழுந்துவந்தேன்.”

அனுமந்தன்—“ஆகா! இப்பொழுது அனேகமாய்ப் பல லாய் விட்டதே, மகாப்பிரபு! சுந்தராங்கி இன்னம் எழுந்திராதிருப்பனோ வென்ன!”

ஜெயபாலன்—“ஏன் இன்னமிந்தப் பாடகர்கள் வரவில்லை?”
(ஒர்புறத்திலிருந்து பாடகர்கள் வாத்தியங்களுடன் வருதல்).

பாடகர்—“மகாப்பிரபு! நாங்கள் காலையிலிருந்து நெடிய நேரமாய் உங்கள் வரவை எதிர்பார்த்தவண்ணம் இங்கேயே இருக்கின்றோம்.”

ஜெயபாலன்—“மெத்த சந்தோஷம்.” எங்கே! ஆரம்பம் செய்யுங்கள் பார்க்கலாய். வாத்தியத்தினைத்தடவும் சாமர்த்தியத்தினாலும், வாய்ப்பாட்டின் இனிமையினாலும், அவள் மனதைக் கவரவேண்டும். அப்பாட்டிலடங்கிய சொற்களும் பொருளும் மிக்கச் சுவையுள்ளனவாயிருத்தல் வேண்டும்.”

பாடகர்—(பாடுதல்)

(இராகம்-பிலஹரி)

ஆதவ னுதித்தன னலைகடல் விலகின
 னட ரிரு ளகன்றது சுடரொளி விரிந்தது
 போதுகள் நகைத்துமே மதுவினை யுகுத்தன
 பொதுளிய பரிமளந் தூவின மாருதம்,
 கீதமெழுந்தது யாழ்முடிவோ டிமிழ்
 கின்னர முதலிய சொரிந்தனவமுத
 மோகிம மாடின வொலித்தன குயிலினம்
 சுந்தரத தெரிவையே துயிலெழல் புரிவாய்.

‘ஜெயபாலன்—“மேஷ்! மேஷ்! ப்லே! இப்பாடலால் அவள்
 மனதுளகுமேல், அப்பப்பா முதுதான் இது இனிமை
 யுடையதென்று நினைப்பேன். இல்லையேல் உமது வாத்
 தியங்கரின் தந்தி முதலியவற்றை அறுதது ஆற்றிற்
 போடுங்கள். உங்களு குரலையும் கழுதைக் குரலாய்
 மதிப்பேன் செல்லலாம்.”

(பாடகர் சென்றுவிடுதல்)

(அரசனும் சரசாங்கியும் வருதல்)

அனுமந்தன்—“மகாபுரிபு! அதோ நமது வேந்தனும் மகா
 ராணியாரும் வருகின்றனர்.”

பிரதாபசிம்மன்—“ஜெயபாலா! குமுதகாய்! யான் கூறிய
 வாறு செய்துகொண் டிருக்கின்றனையோ? மெத்த சந்
 தோஷம்! இன்னம் எனது புத்திரி பிடிவாதத்துட
 னிருக்கின்றனளோ? அவள் இன்னம் வெளியில வர
 வில்லையோ?”

ஆதவன்=சூரியன் போதுகள்=புஷ்பங்கள் உகுத்தன=
 சொரிந்தன பொதுளிய=நெருங்கிய யாழ்=வீணை முழவு=மத்த
 ளம் இமிழ்=இனிமை ஒதிமம்=அன்னம்.

ஜெயபாலன்—“ யான் சங்கீதப் பிரயோகம் செய்தும் அவன் சிறிதும் கவனித்ததாகப் புலப்படவில்லை.”

பிரதாபசிம்மன்—“ அப்படியா ! அவளுடைய தோழனாகிய அவ்வேழை சமீபத்தில் நகரத்தைவிடுத்துச் சென்றது இன்னம் இவளை வருகதுகின்றது போலும். அவளை இன்னம் மறக்கவில்லை. சிறிதுகாலம் செல்லச் செல்ல அவன் நினைவு இவள் மனதைவிட்டுப் படிப்படியாய் ஒழியும். அதன் பின்னர் இவள் உனக்கே உரியவள்.”

சரசாங்கி—“ எனதரிய சகோதரா ! நமது அதிபர் உன் விஷயத்திற் புரியும் உதவி எல்லையற்றது. அதற்கு உனது ஆயுட்காலம் முற்றும் நீ நன்றிபாராட்டற்குரிய வன். தனது செலவி உன்னை விருமபுதற்குரிய பல சாதனங்களையும் புரிந்து வருகின்றனர். நீ சுந்தரரங்கி யிடத்தில் முரட்டுதனமாய் நடந்துகொள்ளாமல் மிக்க மரியாதையைப் புலப்படுத்தி அவளுடைய மனப்போக் கிற்கியய சமயோசிதமாய் நடந்துகொள்வாய். அவ ளிடத்தில் நீ செய்யும் மரியாதை உபசரணை முதலிய வற்றை இயற்கையாய்ச் செய்வதைப்போலத் தோற்று விபாய். வேணுமென்று நவிரது செய்வதாய்ப் புலப் படுத்தல கூடாது. அவள் யாது பணிக்கின்றனளோ அதைச் செய்யத் தவறாதே. உன்னை அவள் மணக் காகிருக்க நினைத்துவிடும்படி நீ இடங்கொடுப்பையேல் நீ பெரும் பேதையே.”

ஜெயபாலன்—“ பேதையா ? அப்படியில்லை.”

(ஓர் சேவகன் வருதல்)

சேவகன்—(பணிந்து) “ இராஜாதிராஜனே ! கவிங்கதேசத் திலிருந்து துதுவர் வருகிருக்கின்றனர். அவர்களிற்

பராக்கிரமபாகு வென்பவன் முக்கியஸ்தன்.”

பிரதாபசிம்மன்—“ஆகா ! பராக்கிரமபாகுவா ! அவன் மிக்க யோக்கியன், எனினும் இப்பொழுது வந்திருப்பது நமக்கு விரோதமான விஷயமாயிருக்கலாம். அது அவனுடைய குற்றமன்று. அவனை அனுப்பினவனது மேம்பாட்டிற்குரிய இவனுக்கு யான் உபசரணையுரிய வேண்டியதவசியம். நிறக ; இவன் இதற்குமுன்னர் என் விஷயத்திற் காட்டியிருக்கும் அபிமானத்தை யுத்தேசிக்க, இவனுக்கு உபசரணை செய்ய யான் கடமைப் பட்டிருக்கின்றேன்.—அடே ! குழந்தாய் ! ஜெய பாலா ! நீ உன்னுந் நாயகியைக் கண்டு உனது அன்பைப் புலப்படுத்திவிட்டு எங்களிடம் வரவேண்டும். இக்கலிங் கத்தாளிடம் யான் உன்னை அனுப்பவேண்டும்?—பிரிய சுந்தரி ! சரசாங்கி, நாம் செல்வோம் வருவாய்.”

(ஜெயபாலனைத்தவிர மற்றவர் யாவரும் சென்றுவிடுதல்).

ஜெயபாலன்—(தனக்குள்) “இவள் விழித்துக்கொண்டிருப்பாளாயின் யான் அவளுடன் உரையாடுகின்றேன். இல்லையேல் அவள் சுகமாய் நிதந்திரை செய்யட்டும். நான் எழுப்புவதில்லை—அடி ! பத்மாவதி ! அடி ! பத்மாவதி ! (கதவைத் தட்டுதல்) இவளிடத்தில் அநேகம் தாதுய ரிருக்கின்றனர். ஒருவளாயினும் கதவைத் திறந்தா னில்லையே ! ஆகா ! அவர்களில் ஒருவளை யாதாயினும் இலஞ்சம் கொடுத்தாயினும் என் வசப்படுத்திக் கொள்ளலாமென நினைக்கின்றேன். பணம் எக்காரி யத்தையும் முடிக்குமன்றோ, அதனால் எச்செயல்தான் பலியாது !

(இராகம்—தோடி)

“ திருமகள்கடா க்ஷமுண் டானு வெவர்க்குஞ்
 சிறப்புண்டு கணதை யுண்டு
 சென்றவழி யெல்லாம் பெரும்பாதையாய்விடுஞ்
 செல்லாத வார்த்தை செல்லும்
 பொருளொரு தரும்புமரி யாதையாஞ் செல்வமோ
 புகல் பெருக்காறு போலாம்
 புவியின் முன் கண்டுமதியாதபேர் பழகினவர்
 போலவே நேசமாவார்
 பெருமையொடு சாதியிலுயர்ச்சி தருமனுதினம்
 பேரும் பிரதிஷ்டையுண்டாம்
 பிரியமொடு பகையாளி கூடவுறவாடுவான்
 பேசினிற் பிழைவராது
 வருமென நினைத்த பொருள் கைகூடிவருமதிக
 வல்லமைகண் மிகவுமுண்டாம்
 மயிலேறி விளையாடு குகனேபுல் வயனீடு
 மலைமேவு குமரேசனே.”

என்று பொருளினுற் கிடைத்தற்பால வற்றைத்தெரிவிக்
 கின்றன ரன்றோ. பணம் எதையும் செய்யும், எதையும்
 வெல்லும், எதையும் அழிக்கும். அது கொலை புரிந்தோ
 னைத் தப்பிக்கும். குற்றமற்றவனைத் தூக்கில் மாட்டுவிக்கும்.
 அகனாலாகாத காரியமுண்டோ ! இதகாதியரி லொருவனை
 எனக்குப் பதிலாய் வக்கிலாய் நியமித்தது விடுகின்றேன்.
 ஏனெனில் எனது விவாதத்தையானே நன்றாய்நிந்தேனில்லை
 அடி பத்மாவதி !”

(திரும்பக் கதவிடித்தல்)

பத்மாவதி:—“யாரங்கே”

ஜெயபாலன்:—“நான்தான்”

பத்மாவதி:—“நான்” என்ற அநாத அகங்காரப் பேய் இன்ன
 தென புலப்படே

ஜெயபாலன்:—“அடி பத்மாவதி ! என்னை யறிந்தாய் இல்லை யா ? உயர்ந்த அந்தஸ்துடைய என்னை இவ்வாறு நீ தடை செய்து அவமானமாய் மொழிகின்றனையா உடனே சுதவைத்திற.”

பத்மாவதி:—“என்னை” என்னும் மொழி ஓர் ஆணையும் சுட்டும், பெண்ணையும் குறிக்கும், அலியையும் சுட்டும், மிருகங்கள் சம்பாஷிக்குமாயின் ஓர் நாயையும் குறிக்கும். அவ்வார்த்தை இங்கு யாறைக்குறிக்கின்றதென்பதே எனது சந்தேகம். நீர் உயர்ந்த அந்தஸ்துடையவராயிருப்பின், தாழ்ந்த அநகஸ்திலிருக்கும் என்னிடத்தில் என்னை காரிய மிருக்கின்றது. போகலாம்.”

ஜெயபாலன்:—(கெஞ்சியவாறு) அடி பத்மாவதி ! யான் உனது நாயகியின் பிரிய காரதனல்லவா ! என்னை யறியவில்லை யா ?”

பத்மாவதி:—“நீ பெரும் புளுகனைன்ப தொன்றையே யறிந்தேனன்றி உண்மையில் யாவனென்பதை யான் அறியக்கூடவில்லை.”

ஜெயபாலன்:—“ஆகா ! புளுகனா ?”

பத்மாவதி:—“எனது அரசி சுந்தராங்கிக்கு இன்னம் கலியாணமாக வில்லை. அங்ஙன மிருக்க, அவளுக்கு நாயகனேது ? நிற்க, அவளாற் கணவனென வரிக்கப் பட்டவரும், இந்நகரத்திற்கு நெடிய தூரத்திலிருக்கின்றனர். ஆகலின் நீ சொல்லுவது முற்றும்பொய்.”

ஜெயபாலன்:—“அடி பத்மாவதி ஏன் வீண் விவாதம் புரிக்கின்றனா ? யான் ஜெயபாலன் என்றோ ? அடி உனக்கு வேண்டிய பொருள் இனாமளிக்கின்றேன் கையசெய்து எனக்குத் தேவைபானதைச் செய்வாய்.”

பத்மாவதி:—“ஆகா அப்படியா ! நீங்களா ! உங்களுக்கு என்ன தேவை ?”

ஜேயபாலன்:—“உனது நாயகியே தேவை.”

பத்மாவதி:—“எனது நாய் உங்களுக் கெதற்காக ? அது எனது வீட்டிலன்றோ இருக்கின்றது. அது உம்மைக் கடித்து விடுமே.”

ஜேயபாலன்:—(கோபத்துடன்) “அடி, நிர்மூடி ! என்ன என்னுடன் பரிகாசம் புரிகின்றனை ? (அதட்டிய குரலில்) கதவைத்திறக்கின்றனையா ? இல்லையா ? (சப்தத்தைக் கேட்ட சுந்தரங்கி கதவண்டை வருதல்)

சுந்தரங்கி:—“யாரடி அது கதவைத்திறந்து விடு.”

(பத்மாவதி கதவைத்திறத்தல்)

ஜேயபாலன்:—

இராகம்-ஆனந்த பைரவி.

கண்மணி சுந்தரங்கி கயல்விழிப்பார்வை பாய்ந்து
புண்ணெனத்துளைத்த நெஞ்சைப் புகலிடம் பிறிதுமற்றேன்
மண்ணினில் நின்னையொத்த மங்கையருளரோ சோமன்
தண்ணளிவதனந் தோற்றத்தையயினையற்றா யென்றோ.

எனதுயிரை யொத்த ஏந்திழாய் ! அடி சுந்தரங்கி !
இன்னம் உன் மனதினக வில்லையா ! யான் எவ்வாறு கெஞ்
சியும் உனக்கு என் மீதிர்க்க முண்டாக வில்லையோ ! உன்
மனதென்ன கல்லோ ! ஆகா ! உனது முகம் சந்திர பிம்ப
மென்ன மிக்க குளிர்ச்சியையும் அன்பையும் புலப்படுத்து
கின்ற தாயினும் உன் மனது மாத்திரம் சிறிதும் ஈரமற்றுக்
கொடியதாயிருத்தல் எத்தகைய வீந்தை ! என்னை மணப்பை
யேல் நாமிருவரும் இரதையும் மன்மதனு மென்னக் காலங்
கழிக்கலாமே. உனது கனிவாயால் ஓர் இனியமொழி யுரை
ப்பையேற் போதுமடி, அடி கட்டழகி.”

சுந்தரரங்கி:—

(இராகம்-மோகனம்)

வதேது யின்னமென்னை விடுத்தனையிலையோ மாந்தார்
மாதரின் காதல்கொண்டு மதியிழந்தலை தலுண்டோ
திதிது மணக்கவென்னைச்சிந்தனை புரிந்துஞற்ற
லேதமுந்துன்பமின்றிப் பிறிதொரு நலமீயும்மோ.

ஆகா ! ஜெயபாலா ! இன்னமும் இப்பைத்தியத்தை
விட்டனை யில்லைபோலும் ! ஐயோ ! இவ்வாறு பெண்களின்
மோகத்தைக் கொண்டு அலைபவர் பெருந்தூர்த்தரன்றோ.
இதென்ன விரிதை ! உன்னைப்போல எவரேனும் மானத்தை
விடுத்துக் காமாதுரராய் அலைவரோ ! என்னை மணக்கலா
மென்று மனப்பால் குடித்துக்கொண்டு அதன் பொருட்டு
மேன்மேலும் முயலலினால் உனக்குத் துன்பமும் சிரமமு
மின்றி வேறொரு பிரதி பலனும் கிடைக்காது. உன்னை
மணப்பதற்குச் சிறிதும் எனக்கு மனமில்லது.”

ஜெயபாலன்:—“உனக்கு எவ்வாறு மனமில்லா திருப்பினும்
யான் உன்னையே மணக்க விருப்பங்கொண்டுள்ளேனென்
பது சத்தியம். நீ எப்படியாயினும் என்மீது பிரியத்தை
உண்டாக்கிக் கொள்ளவேண்டும்.

சுந்தரரங்கி:—“நீ என்மீது காதல்கொண்டிருப்பதாய்ச் சாதா
ரணமாய்ச் சொன்ன போதிலும் அதைபான் முற்றும்
உண்மையென நம்பக்கூடியவன். அதைப் பிரமாண
பூர்வமாய் நீ உறுதியாய்க் கூறுவதினால் யாதொரு
வித்தியாசமுமில்லை. நீ இவ்வாறு உறுதி புகன்றதின்
முடிவும் யான் உன்னை முற்றும் மதிக்கவில்லை யென்
பதே யென நீ அறிந்து கொள்ளவேண்டியதே யன்றி
வேறில்லது.”

உஞற்றல் = பிரயாசைப்படுதல், ஏதம் = விசனம்.

ஜெயபாலன்:—“நீ இவ்வாறு கூறுவது சரியன்று.”

சுந்தராங்கி:—“நான்பதில் மொழியாதிருப்பின் உனது விருப்பத்திற் கிணங்கி விட்டதாய் நினைப்பாயென வெண்ணி விடையீந்தேன். அவ்வாறு நீ நினைபாதிருப்பாயென அறிந்திருப்பேனாயின் விடையேயீந்திரேன். ஜெயபாலா ! என்னை அனாவசியமாய் வருத்தி உபத்திரவிப்பதற் பயனிலது. தயைபுரிந்து எனது நினைவை முற்றும் விட்டுவிடுமாறு வேண்டுகின்றேன். இல்லையேல் நீ என்னிடத்தில் எவ்வளவு அன்பையும் மரியாதையையும் புலப்படுத்தினும் அதற்குப் பதிலாய் உன்னை முறறும் அவமானமே செய்வேன். உன்னைப்போன்ற கற்றவர்கள் தமது மனதைத் தம் வசப்படுத்தவேண்டாமோ !”

ஜெயபாலன்:—“ஆகா ! உன்னைவிடுத்துச் செல்லவா ? இவ்வாறு பைத்தியத்தில் உன்னை விடுத்திடுச் செல்லுதல் எனக்குப் பெரும் பாவமன்றோ. உன்னை விடுத்துப் போகேன்.”

சுந்தராங்கி:—“ஆனால் மூடர்கள் பைத்தியக் காரராகார்.”

ஜெயபாலன்:—“அப்படியானால் என்னை மூடனென்கின்றனையோ ?”

சுந்தராங்கி:—“யான் பைத்தியங் கொண்டவளாதலின் உன்னைமூடனென்றே மதித்தேன். இன்னம் சில நிமிஷங்கள் செல்லுமாயின் எனக்குப் பைத்திய மில்லைபென்பதை நீயே யறிவாய். நீ இவ்வாறு தாறுமாறாய்ப் பிதற்றுவையின் யான் இனிஎனது பெண்தன்மையை மறக்க நேருமோ வென்கினைத்து விசனிக்கின்றேன். என்மனதிலுள்ளதையான்உன்னிலும் நன்றாய் அறிவேனல்லவோ ? நான் உன்னைச் சிறிதும் இலக்ஷியம் செய்

தேனில்லை. ஏதடா இவள் இவ்வளவு தாகூண்ய மின்றி உரையாடு கின்றனளே யென நினைப்பதற்குரிய மொழிகளைக் கூற நேரிடுகின்றது. ‘உன்னிடத்தில் எனக்கு முற்றும் வெறுப்பேயன்றி விருப்பமேயிலது. இதையானே தெரிவித்துக் கொள்வதிலும் எனது நடவடிக்கைகளிலிருந்து நீயே அறிந்து கொண்டிருக்க வேண்டியதன்றோ.”

ஜெயபாலன்:—“ நீ இவ்வாறு கூறுவது உனது ‘தந்தையின் கட்டளைக்கு முற்றுங் கீழ்ப்படியாக் குற்றமாமன்றோ. ஆகா! கேவலம் தாழ்ந்தவனொருவனை மணப்பதாய் வரித்து விட்டனையென்று அதையே பாராட்டிப் பேசுகின்றனை. அவனோர் பரமதரித்திரன். அவன் அரண்மனையிலுள்ளோர் உண்டு மிஞ்சிய எச்சிலைத் தின்று வயிறு வளர்த்து உயர்ந்தவனன்றோ. அவனை மணக்க நினைத்தது பலிக்குமோ? நீயும் கேவலமோர் ஏழையாயிருந்தால் அது உறுதிதான். இத்தேசமானும் அரசனே உத்திரவளித்திருக்க, இவ்வேற்பாடு இன்னம் நிற்கின்றதாமோ! ஐயோ! கேவலம் அடிமையினும் கீழ்ப்பட்ட யாசகனை மணப்பதினால் இவ்விராஜாங்கத்தின் கௌரவத்தைக்கு எவ்வளவு ஈனம் வந்து சம்பவிக்கும்.”

சுந்தராங்கி:—

(இராகம்—காண்டா)

கசடனேபதரேசுதக் கள்வனேமடையா தூர்த்தா
வசையிலாவெனதுதோழனச் சுவமலம்பித்தேய்த்து
விசித்திடவருகனோ நீ வெள்ளியமதியைக்கொண்டாய்
விசையினிலிவிடம்நீங்கி யேகலேயுரியதாகும்.

வசை = குற்றம் அச்சவம் = குதிரை விசித்திட = கட்ட வெள்ளியமதி = அற்புத்தி.

அடே ! துன்மார்க்கா ! நீ எவனுயிருந்தாலென்ன. எனது மதிவதனனுடைய குதிரையைத் தேய்த்துக் கட்டிம் வேலைக்காரனாயிருத்தற்கும் நீ அருகனன்று. உனது யோக்கியதைக்குரிய நிலைமையாது தெரியுமோ ? அவன் அரசாரும் தேசத்திலுள்ள கொலையாளிக்குக் கீழ்வேலைக்காரனாய் நீ ஆவதே இவனுக்கும் இத்தகைய உயர்ந்த நிலைமைகிடைத்ததாவெனக்கண்டோர் உன்மீது பொறமைகொண்டு அதன் பொருட்டு உன்னை விரோதிக்கக் கூடியதுமான விசேஷித்த பதவி.”

ஜெயபாலன்:—(பெருமூச்சு விடுத்துக்கொண்டு) “ஐயோ ! அவன் நாசமடையானே !”

சுந்தராங்கி:—“அடே ! நீ அவனுடைய பெயரைச் சொல்வதைத் தவிர அவனுக்கு வேறு யாதொரு பொல்லாங்கும் சம்பவியாது. உனது சிரசிலுள்ள மோதிரமங்கனின் இலக்கம் எத்தனையோ அத்தனை மனிதர் உன்னுடைய யோக்கியதைக் கொண்டவர் ஒன்றாய்ச்சேர்க்கப்பட்டாலும், அவனது பாதத்தில் ஒட்டியதோர் தூளிக்கு மொப்பாகார்.—அடே புருஷோத்தம !”

(புருஷோத்தமன் வருதல்.)

“நல்ல சமயத்தில் வந்தனை ! எனது சயன அறைக்கு விரைந்தோடி அங்கிருக்கும் தாதியை அழைத்து எனது மோதிரமொன்று மஞ்சத்திற் கிடக்கும். அதைத்தேடிப் பார்த்துக்கொண்டு வருவாய். அது நழுவி விழுந்து விட்டது போலிருக்கிறது. அதற்குப் பதிலாய் இவ்வலகமே கிடைப்பினும் யான்பின்னதைவேண்டேன். அது மதிவதனனார் கொடுக்கப்பட்ட மோதிரம். காலையிலெழுந்த போது அதை விரலிற் கண்டதாக நினைப்பில்லை: நேற்றிரவு அதைக் கண்டது நிச்சயமாய் ஞாபகமிருக்கின்றது.”

புருஷோத்தமன்:—“அது காணாமற் போயிராது. மஞ்சத் தின்மீது நழுவி விழுந்து கிடக்கலாம்.”

சுந்தரரங்கி:—“நானும் அப்படியே நினைக்கின்றேன். சென்று பார்த்துவா.”

(புருஷோத்தமன் சென்று விடுதல்)

ஜெயபாலன்:—(கோபத்துடன்) “ஆகா! என்னை அவனு டைய பாததூளியாகவா மதித்தனை! ஆகா!”

சுந்தரரங்கி:—“அடே நிர் மூடா! உனது கோபமும் பய முறுத்தலும் என்னை என்ன செய்யும்.”

ஜெயபாலன்:—(கடிதுடித்து) “ஆகா! என்னை நீ இவ்வாறு தூஷிக்கத் துணிந்தனையா! அவனது பாததூளியா!”

சுந்தரரங்கி:—(அழுத்தமாய்) “ஆமாம். யான் அவ்வாறு சொன்ன துண்மையே. நீ செய்வதை உடனே போய்ச் செய்து கொள்ளலாம்.”

ஜெயபாலன்:—“இதை உனது தந்தை யிடத்தில் தெரிவிக்கின்றேன்.”

சுந்தரரங்கி:—“உனது தாயிடத்திலும் கூடத் தெரிவிக்கலாம். அவள் மிக்க நற்குணமுடையாள். ஆதலின் அவள் என்மீது முற்றும் விரோதமான எண்ணங்களைக் கொள்வதற் றடையிலது. என்மீது நீ எவ்வளவு அதிக மாய் அதிருப்தியடையக் கூடுமோ அவ்வளவும் அடையலாம்.”

(சுந்தரரங்கி தனது அந்தப்புரத்திற்குள் சென்று விடுதல்)

ஜெயபாலன்:—“ஆகா! அவனது பாத தூளியா! நல்லது! இதற்குத் தக்கபடி செய்விக்கின்றேன்.”

(ஜெயபாலன் செல்லுதல்)

4 வது ஸீன்—கலிங்கதேசம்.

பலராமன் மாளிகை. 1

(பலராமனும்—மதிவதனனும் சம்பாஷித்தல்)

மதிவதனன்:—“ நீவிர் அழைப்பற்றிச் சிறிதும் சந்தேகிக்க வேண்டியதில்லை. அவளுடைய மனோவுறுதிக்கு ஒரு போதும் குறைவுண்டாகாதென்பது நிச்சயம். ஆகா! அவள் என்மீது கொண்ட பிரியம் அரசனுக்கு மாத்திர மிருக்குமாயின் எனது பாக்கியத்தை என்னெனச் சொல்வேன் ! ”

பலராமன்:—“ அரசனை உன் வசப்படுத்த என்ன செய்யலா மென உத்தேசிக்கின்றனை ? ”

மதிவதனன்:—“ ஒன்றும் செய்ய நினைக்கவில்லை. யான் பொறுமையுடன் இத்துன்ப காலத்தைக் கழித்து நற் காலத்தை எதிர் நோக்கி யிருக்கவேண்டியதே யன்றி வேறிலது. எனதெண்ணம் பலியாமற் போமாயின் யான் உமது பல நன்மைகளையும் பெற்ற கடன்காரனாய் இறக்கவேண்டியதே. ”

பலராமன்:—“ யான் உனக்குச் செய்பவைகளினும் உனது நற்குணமும், சினேகமும் எவ்வளவு விசேஷித்தவை. ஆதலின் பின்னவையே அரியவையன்றி முன்னது ஓர் பொருட்டன்று—நிற்க, இக்கலிங்கதேசத்தரசன் அதிவீரனைப்பற்றி உனதரசன் கேழ்விப்பட்டிருப் பான். பராக்கிரமபாகு மிக்க சாமர்த்திய முடையான். தனது காரியத்தை நன்றாய் நிறைவேற்றுவான். உன தரசன் கொடுக்கவேண்டிய கப்பங்களை இன்னமும் பாக்கியாய் வைத்துக் கொள்ளானென நினைக்கின்றேன். ஏனெனில் இக்கலிங்கதேசத்தின் சேனைகளுடைய

பாக்கிரமத்தை அவனறியாதவனன்று. இவர்களா லடைந்த புண்ணையும், விசனத்தையும் இன்னம் அவன் மறந்திரானெனத் தீதான்றுகின்றது. ”

மதிவதனன்:—“ யான் அவ்வாறு நினைக்கவில்லை. இருவர் சேனைகளின் சங்கியை, பலாபலம், தாரதம்மியம், முதலியவற்றைப் பற்றிய விவரங்களையானறியேனாயினும், இதனால் பெரும் போரே உண்டாகுமென நினைக்கின்றேன். நடுவழியில் நிறுத்தப் பட்டிருக்கும் கலிங்கதேசத்துச் சேனைகள் மாளவ தேசத்திற்குச் சென்று விட்டதாய் நீவிர் விரைவிற் கேழ்விப்படுவீர், மாளவதேசத்தினர், இக்கலிங்கத்தைப் பற்றிச் சிறிதும் அஞ்சுவதாய்த் தோன்றவில்லையாதலின் ஓர் சிறிய காசம் இவர் பெறுவதில்லை. மாளவதேசத்திய சேனைகள் இப்பொழுது மிக்கத் தைரியத்தையுடைய வையாயும் நன்றாய்த் தேர்ச்சி பெற்றவையாயு மிருக்கின்றன. அவருடைய செளரியம் விரைவில் வெளியாகும் ”

(சூரசேனன் வருதல்)

பலராமன்:—“ அதோ ! சூரசேனன் வந்தனன் ! ”

மதிவதனன்:—“ ஆகா ! காற்றினைவாகனமாய்க் கொண்டு வந்தீர்போலும் ! எவ்வளவு விரைவில் திரும்பி வந்து விட்டீர். ”

பலராமன்:—“ நண்பா ! சூரசேனா ! வருவாய். ”

மதிவதனன்:—“ அவ்விடத்திற் கிடைத்த சுருக்கமான மறுமொழி உம்மை இவ்வளவு துரிதத்தில் திரும்பி வந்து விடுமாறு புரிந்ததுபோலும். ”

சூரசேனன்:—“ ஆகா ! உமது பிரிய சுந்தரியைப் போன்ற கட்டழகியை யான் இது வரையிற் கண்டதேயில்லை ! ”

மதிவதனன்:—“அவள் யாவரினும் சிறந்த அழகியாயினும்
என்னைத் தவிர மற்றவருக்கு முற்றும் வஞ்சகியாயிருப்
பளென்பதுறுதி”

சூரசேனன்:—“இதோ! உமக்கோர்கடிதங் கொடுத்தனள்.”

மதிவதனன்:—(கடிதத்தை வாங்கியவண்ணம்) இதில் எழு
தப்பட்டிருப்பது நல்ல சங்கதி தானே?”

சூரசேனன்:—அப்படித் தானிருக்க வேண்டும்”

பலராமன்:—“நீ அங்கிருந்தபோது பராக்கிரமபாகு அவ்
விடம் வந்து விட்டனனா?”

சூரசேனன்:—“அவன் வரப்போவதாய்ச் சொல்லிக்கொண்
டனர். நான் அங்கிருந்த வரையில் வரவில்லை.”

மதிவதனன்:—(கடிதத்தைப் படித்து விட்டு) “எல்லாம்
நல்ல சமாசாரமே—நண்ப! நிகழ்ந்த விருத்தாந்தம்
என்ன? அவள் உம்மிடத்தில் எவ்வாறு நடந்து
கொண்டனள்? அவள்தனது இயற்கை ஒளியுடன் பிர
காசிக்கின்றனளா! அல்லது உம்மைக்கண்டு அவ்வொ
ளி மழுங்கிற்று?”

சூரசேனன்:—“ஆகா! யான் தோற்றிருப்பேனாயின் எனது
ஆஸ்தி முழுதையு மன்றோ இழக்க நேர்ந்திருக்கும்.
ஐயோ! இன்னமோர் நாள் மாளவதேசத்திலிராது
வந்து விட்டதைப்பற்றி மனம் சஞ்சலப்படுகின்றது!
மதிவதன நண்ப! உமது மோதிரத்தை யான் ஜெயித்து
விட்டேன்.”

மதிவதனன்:—(ஆத்திரத்துடன்) “அப்பெண்மணியை நீ
வெவ்வது ஒருபோதும் பலியாக் காரியம்.”

சூரசேனன்:—“இல்லவே யில்லை. அவள் வெகு சுலபத்
தில் என வலையிற் பட்டனா”

மதிவதனன்:—“கீழே விழுந்தவன் தனது வெட்கத்தை மறைத்தற்காகச் சிறிப்பதைப்போல நீர் தோற்று வந்ததைப் பரிகாசமாய்த் தெரிவிக்கின்றீர் போலும். நீர் எவ்வாறு நடப்பாய் பேசினும், நாம் இருவரும் வாள் யுத்தம் செய்யவேண்டு மென்பதை மறைப்பேனென நினையாதீர். இனி நாம் நண்பரன்றென்பதையும் நீர் அறியவேண்டியதன்றோ.”

சூரசேனன்:—“நற்குணமுள்ள நண்பரே! நாம் முதலில் ஏற்பாடு செய்து கொண்டதற் கிணங்க நாம் இனி நடப்பாயிருத்தலே வேண்டுமென்றி வேறிலது. நான் அவனை வென்று வராவியுள்ளனரோ நாம் போரைப்பற்றிப் பேசவேண்டும். நான் அவளது கற்பையும் உமது மோதிரத்தையும் வென்று விட்டதாக. இன்னொரு முறை உறுதியாகத் தெரிவிக்கின்றேன். அவளுடைய இஷ்டத்தின் பேரிலும், உமது சம்மதியின் பேரிலும் இவ்விஷயம் நிகழ்ந்தமையின் யான் உங்களிருவருக்கும் எப்படித் தீமை புரிந்தவனாவேன்?”

மதிவதனன்:—“நீர் சொல்வது சரிதான், யான் முதலிற் கூறியதை மறந்தேனில்லை. அவனை நீவிர் உமது வசப்படுத்தியதாய் ஏதாவது அடையாளங்கள் கொணர்ந்திருப்பீராயின், எனது மோதிரமும் சினேகமும் உமக்குச் சொந்தமே. இல்லையாயின், நீர் அவளுடைய கற்பைப்பற்றி இகழ்ச்சியாய்க் கூறியதற்கு உம்மைச் சம்மா விடேன். நாமிருவரும் வாளுடன் சண்டை செய்தலேயுறுதி.”

சூரசேனன்:—“நான் தெரிவிக்கும் அடையாளங்கள், என்வார்த்தைகளை அனேகமாய் உண்மைப் படுத்தும்,

எனது பிரமாணத்தால் மேலும் அதை உறுதிப்படுத்தத் தயாரா யிருக்கின்றேன். எனினும் நீர் இவ்வடையாளங்களைக் கேட்ட பின்னர் என் பிரமாணத்தையே வேண்ட மாட்டீர். ”

மதிவதனன்:—“ எங்கே ! தெரிவியும் ! பார்க்கலாம். ”

சூரசேனன்:—“ முதலில் அவளுடைய சயன அறையைப் பற்றித் தெரிவிக்கின்றேன். அவளது சப்பிர மஞ்சம் தங்கத்தினாலும் தந்தத்தினாலும் இயற்றப்பட்டு இடையிடையே வைரம் பச்சை முதலிய சிறந்த கற்களா விழைக்கப் பெற்றிருக்கின்றது. அவ்வோர் மஞ்சத்தின் விலைக்கும், வேலைத் திறத்திற்கும் இவ்வுலகம் முற்றும் பொருமான மாவதில்லை. ”

மதிவதனன்:—“ இது உண்மையே யாயினும், இதை அறிவது வெகு எளிது. இதை இவ்விடத்தி லிருந்தவாறே என் மூலமாயோ அன்றிப் பிறர் வாயிலாயோ தெரிந்து கொண்டிருக்கலாமே. இதற்காக நீர் அவ்வளவு தூரம் சென்றிருக்க வேண்டியதில்லையே. ”

சூரசேனன்:—“ இன்னமுந் தெரிவிக்கின்றேன். அப்பொழுதாவது உண்மையாய்த் தோன்றுமென நினைக்கின்றேன். ”

மதிவதனன்:—“எங்கே பார்க்கலாம்”

சூரசேனன்:—“அவளுடைய மஞ்சத்திற்குத் தென்புறத்தில் ஓர் பலகணி இருக்கின்றது. அதன் வேலைத்திறனை என்னெனச் சொல்வேன் ! அது மனிதனது கைகளாலும் அறிவினாலும் இயற்றப்பெற்றதே யன்று. இயற்கையாய்க்கடவுளால்நிர்மாணம் செய்யப்பட்டதென்றே தோன்றுகின்றது. சிறுசிறு நவரத்தினக் கற்களிற்

செதுக்கப்பட்ட அழகிய பதுமைகள் அதிலிழைக்கப் பெற்றிருக்கின்றன. ஆகா ! அவைகளை இன்னோர் முறைகாண எனக்குப் பெரும் அவா தோன்றுகின்றது என் செய்வேன் !”

மதிவதனன்:—“இது யாவராலும் மிக்கப்புகழ்ந்து கூறப்படுதலால், இதுவும் பிறர்சொல்லித் தெரிந்துக்கொள்ளக் கூடியதே.”

சூரசேனன்:—“அவளது மஞ்சத்திற்கு மேல தங்கத்தினுற் செய்யப்பட்ட நான்கு கந்தருவப்படிவங்கள் சாய்ந்த வண்ணம் புஷ்பமாரி பெய்வது போலிருக்கின்றன.”

மதிவதனன்:—“நீர் கூறிய இவைகளெல்லாம் அவளுடைய கற்பிற்கு யாதொரு ஹானியையும் சுட்டவில்லை. அவளுடைய சயன அறையிலிருப்பவைகளைச் சரியாய்த் தெரிவித்தீர். இவைகள் யாவும் உமது சிறந்த ஞாபக சக்தியைப் புலப்படுத்துகின்றதே பொழிய பந்தையத்தை வெல்லவில்லை.”

சூரசேனன்:—(சுந்தரங்கியின்மோதிரத்தைக்காட்டிய வண்ணம்) “ஆகா! நண்பரே ! இம்மோதிரத்தைப்பாரும். இப்பொழுது உமது முகம் வாட்டமடைவது நிச்சயம். நீர் முன்னர் கொடுத்த மோதிரத்தையும், இதையும் ஒன்றாய்ச்சேர்த்து மணம் புரிவிக்கின்றேன். இவை இரண்டும் இனி எனக்கு ரியனவே.”

மதிவதனன்:—(திகைத்து) “எங்கே ! எங்கே ! அதை இன்னோர் முறை பார்க்கின்றேன். இது என்னாலீயப்பட்டதைப்போலிருக்கின்றதே.”

சூரசேனன்:—“அது உம்மால் சுந்தரங்கி யிடத்திற்கொடுக்கப்பட்டதே. நீர் அவ்வளவு தூரம் ஒப்புக்கொண்

டதே போதும். அவள் இதைத்தனது சுண்ணிரவி
னின்றி கழட்டி எவ்வளவு குளிர்ந்த இனிய வதனத்
துடனீந்தனள். அவள் அவ்வாறு இன்னம் கொடுப்
பதுபோலவே எனது கண்களுக்கு முன்னர் தோன்று
கின்றனள். அவளீந்த நிலைமையாகிய அவ்வழகிய
தோற்றம் இவ்வாபரணத்தின் விலையை எவ்வளவு உயர்
த்தியது. அதைத்தான் இதற்குமுன் விலைமதிப்பற்ற
நாய் மதித்ததாயும் இப்பொழுது அவ்வாறு நினைக்க
வில்லையென்றும் புகன்ற வண்ணமிதைச் சுந்தரங்கி
கொடுத்தனள்.

மதிவதனன்:—“அதை என்னிடத்திற் கொடுக்குமாறு கழ
ட்டி யனுப்பியிருக்கலாம்.”

சூரசேனன்:—“அவள் உமக்கெழுதியிருக்கின்ற கடிதத்தில்
அவ்வாறு யாதாயினும் தெரிவித்திருக்கின்றனளோ ?
அதில் இவ்விஷயமே இராதென்பது நிச்சயம்”

மதிவதனன்:—(முகம்மாறி) “இல்லை யில்லை. அவ்வாறு
எழுதவில்லை. இம்மோதிரத்தை நீரே எடுத்துக்கொள்
ளும். எனக்கு இனி அது தேவையிலது. இம்மோதிரம்
கண்குத்தி நாகத்தைப்போல அதைக்காணுமென்னைக்
கொல்வென்றுது.”

(இராகம்—மோகனம்)

அழகினிற் கற்பேயின்று நடலத்திலுண்மையின்று
விழைவுடன் விரும்பல் வேரோர்விடன் வரவிரைவிலேகும்
மழைவிழிமடவோர் முற்றும் வஞ்சகருறுதியற்றோ
ரிழுதையேயறியவொண்ணு நீலியேயறிந்தேனுன்னை.

ஆகா ! அழகு எவ்விடத்தில் அதிகமாயிருக்கின்ற
தோ, அங்கு கற்பும், அதிகப் பாசாங்கு எவ்விடத்திலு

இழுதை=பேய்.

ளதோ அங்கு உண்மையும், வேறு ஆடவரிருக்குமிடத்தில் சிறுமியர் தமது காதலரிடத்திற்கொண்ட ஆழ்ந்த அன்பும் இராதுபோலும். மகளிர் எத்தகைய உறுதி புகன்றாலும் அவையாவும் வேஷமேயன்றி வேறன்று. ஆகா! சுந்தமாங்கி! பிறராலறியக்கூடாத மனதைக்கொண்ட நீலியாயன் ரோ முடிந்தனை!”

பலராமன்:—“என தரிய நண்பா! மதிவதனா! ஆத்திரப் பட்டு இதற்குள் ஏன் மனங்கலங்க விடுகின்றனை? உனது மோதிரத்தைத் திரும்ப வாங்கிக்கொள். இதற்குள் சூரசேனன் ஐயித்து விட்டதாகுமோ? அவள் இம்மோதிரத்தை எங்கேயாயினும் மறதியாய்ப்போட்டிருக்கலாம். அல்லது அவளுடைய தாதியரில் ஒருந் தியைத் தனத்தின் மூலமாய் வசப்படுத்தி யிருப்பின், அவள் இதைத்திருந் கொண்டு கொடுத்திருக்கலாம்.”

மதிவதனன்:—“உண்மைதான். அவ்வாறே நடந்திருப்பதாய்த்தான் எனக்குத் தோன்றுகின்றது.—இம்மோதிரத்தைக் கொடுத்துவிடும். இது போதாது. அவள் உடம்பிலுள்ள அடையாளம் யாதாயினும் தெரிவிப்பீர். இது களவாடப்பட்டதா யிருக்கலாம்.”

சூரசேனன்:—“தெய்வத்தின் மீது பிரமாணமாய்த்தெரிவிக்கின்றேன். இதை அவளிடத்திருந்தே வாங்கினேன்.”

மதிவதனன்:—(பதைபதைத்து) “ஆகா! கடவுள்மீது ஆணையிட்டுத் தெரிவிக்கின்றனரே. அப்படியாயின் உண்மையாய்த்தானிருக்க வேண்டும். நீரே மோதிரத்தை வைத்துக்கொள்ளும். அவள் அதை ஒரு போதும் இழப்பவளன்று. அவளது தாதியர் அவளிடத்தில்

முற்றும் அபிமானம் அன்பு முதலியவற்றைக்கொண்டவர். ஒருபோதும் பொய்யுரையார். அவளை உயிரென மதிப்பவர். வேறோர் தேசத்திலிருந்து வந்த அன்னிய னொருவன் மொழியின் பேரில் அவர் ஒருபோதும் திருடுவதற்கிணங்கா ரென்பது நிச்சயம். இவர் அவளை வென்றது உண்மையே:—இம்மோதிரங்களை நீரே எடுத்துக்கொள்ளும். அவள் வேசையென்னும் அறிய மேன்மையை மிக்கப் பிரயாசைப்பட்டுத் தேடிக்கொண்டனள். பாழும் நரகங்கள் எனக்கு உனக்கென இவளைப்பாகித்துக்கொள்ளட்டும்.”

பலராமன்:—“ மதிவதனா! சற்று பொறுமையைக் கொள்வாய். இதையே உறுதியான சாக்ஷியாய்க் கொள்வதற் கிடழில்லை. இது யாவும் சூதாயிருக்கலாம். நீ மனந் தளராதே.”

மதிவதனன்:—(உறுதியாய்) “ இல்லை யில்லை. இவரிருவர்க்கும் ஆழ்ந்த நட்புண்டானது நிச்சயமே.”

சூரசேனன்:—“ இன்னும் இவ்விஷயத்தில் திருப்தியடைய நினைப்பிராயின் மேலும் தெரிவிக்கின்றேன். அவளது அழகிய மார்பின் வலப்புறத்தில் ஓர் சிறிய மச்சமிருக்கின்றது. அது யாதாயினும் அழுக்கோ அல்லது மச்மந்தானோவென யான் முதலிற் சந்தேகித்து அதைத் தீண்டிப் பார்த்தேன். மச்சமென்றே உறுதி கொண்டேன். ஆகாகா! அக்காட்சி எனது கண்களிற் கெதிரில் நிற்கின்றது. அம்மச்சத்தை நீவிரும் பார்த்திருக்கலாம்.”

மதிவதனன்:—“ ஆகா! இது ஒன்றே போதும். இது பொய்யென்று இவ்வுலகத்தினர் யாவரும் சாக்ஷி சொல்வரேனும் பின்னதை யார் நம்புவார். !”

சூரசேனன்:—“ இன்னம் தெரிவிக்கட்டுமா ? ”

மதிவதனன்:—“ போதும் போதும். இதுவே போதும், மேல் நடந்தவற்றை யொன்றையும் விவரிக்கவேண்டாம். ”

சூரசேனன்:—“ இவை உண்மையெனப் பிரமாணம் தேவை யானாலும் செய்யக் தயாராயிருக்கின்றேன். ”

மதிவதனன்:—“ தேவையில்லை. நீர் இவ்வாறு செய்யவில்லையென இனிப் பிரமாணம் செய்தாலும் யான் அதை நம்பேன். உம்மைக் கொல்வது முறுதி ”

சூரசேனன்:—“ யான் செய்ததை எதற்காக இல்லையென மறுக்கப் பொருக்கின்றேன். ”

மதிவதனன்:—(பொங்கி எழும்கோபத்துடன்) ஆகா ! யான் இப்பொழுது அங்கிருப்பேனாயின் அவளைத்துண்டுதுண்டாய்க் கிழித்தெறிவேன். எனினும் யான் இப்பொழுதே அங்கு சென்று அவளுடைய தந்தைக்கு எதிரிலேயே அவளைக் கண்ட துண்டமாய் வெட்டியெறி கின்றேன். ”

(மதிவதனன் விரைவில் தனது அறைக்குட்

செல்லுதல்)

பலராமன்:—“ அட்டா ! மதிவதனன் அடக்க முடியாகக் கோபத்தினைக் கொண்டு செல்கின்றனனே. ஐயோ, இதுதான் என்ன தீங்கு விளையுமோ தெரியவில்லையே ! தனக்கே யாதாயினும் பொல்லாங்கிழைத்துக் கொள்வான். நாமும் தொடர்ந்து சென்று அவனுடைய கோபத்தை மாற்றுவோம். ”

சூரசேனன்:—“ ஆகா ! அப்படியே செய்யலாம். ”

(இருவரும் பின்னாற் செல்லுதல்)

5 வது சீன்:—அதே மானிகையில் மதிவதனனுடைய அறை.
மதிவதனன்:—

(அரிச்சந்திரநாடகம்—வாவாவா

வெனக் கூவியழைத் தேனோடி)

(இந்துஸ்தான் சுருட்டி—தானம் சாப்பு)

பல்லவி

ஆகாச மடவோரை விரும்புவோர்க

ளறிஞரோ—அவர்—பெரியரோ

(ஆ)

சரணங்கள்

(1) நீயே யெனது வுயிர் நாதனெனவேயவர்
நேரில் மொழிவர் மிகு—நேராய் நடிப்பரவர்
நீலியரே—பெரும்—ஜாலியரே

(ஆ)

(2) எந்தன் கருவையன்னையேற்ற சமயமெந்தை
யெங்கோ ! பிறன்மருவி யீன்றகுழுவியானேன்
மெய்யேயாகும் எனினுமவள் கற்பினனே

(ஆ)

(3) அங்ஙனமே சுந்த-ராங்கி நடித்தனள்
ஆதலின் முறைமுறை வருமிது தவறாமோ
அன்பேயாமிது—மாதர்களின் பண்பேயாமிது

(ஆ)

ஆகா ! பெண்டிரே இவ்வுலகத்தில் இல்லாமலிருக்கக்
கூடாதே ! ஐயோ கடவுள் ஆண்பெண் என்ற இருவகுபடு
னரை எதற்காகப் படைத்துப் பற்பலதன்பங்களை யுண்டாக்
கியிருக்கின்றனன்.

(இராகம்—நாதநாமக்கிரியை)

உலகினில லகிலாதகொலைபகை களவுகாமங்

கலகமோடிமும்பை நோயுங்கழுறிடு மவத்தமோசஞ்

சலன்மே வறுமையாசையவமானம் பருகல்பாவம்

நிலத்திடல் தெரிவைபாராலில்லையேற்றுறக்க மீதே.

அலகிலாத = எண்ணிக்கையற்ற, தெரிவை = பெண் துறக்கம்
= சுவர்க்கம்

இப்பூலோகத்தில் கொலைகளவு, காமம், துன்பம்வியாதி மோசம், சஞ்சலம், தரித்திரம், மானஹீனம், குடித்தல், முதலிய எல்லாத் தீமைகளும், அவற்றின் பயனான பாவமும் உண்டாவது இப்பெண்களிருப பதினான்கு. இவரே இல்லாதிருப்பரேல் இவ்வுலகமே சுவர்க்கமாம். சுடவுள் இவ்வுலகை அபிவிருத்தி செய்ய வேண்டுமாயின் இவ்வாறு இருபாலாராய்ப் படைக்காது வேறுபாதாயினும் சூசனை செய்திருக்கலாகாது? நாம் யாவரும் வேதையரின் மக்களே. யான் எனதன்னை வயிற்றில் கருவாய்த் தரிக்கவாரம்பித்த போது எனது தந்தையென யாவராலும் அழைக்கப் பட்ட வன் எந்திருந்தானோ! என்னைச் சிருஷ்டிக்கும் தொழிலை வேறு எவன் ஏற்றுக் கொண்டனோ! என்னும் எனதன்னை கற்பில் அருந்ததியென யாவராலும் மதிக்கப்பட்டிருந்தன ளாம். யாவும் மோசம். இவ்வாறே இப்பொழுது சுந்தரரங்கி யும் ஒப்பற்ற சிறப்பினளாய்த் தோன்றினள். கற்பென்ப தற்கே பிறப்பிடமாய்க் காணப்பட்டனள். யான் தூர தேசத்திலிருந்து திரும்பி வருவது சந்தேகமென அறிந் தமையின், இப்பேதையான சூரசேனனுக்கு ஓர் கணத்தில் வசியமாயினள். ஆகா! விலங்குகளுக்கே ஒன்றினிடத் தொன்று இவ்வளவு விரைவில் மனப்பற்றுண்டாகும். ஐயோ! மனிதரிடத்தில் பெண்தன்மைகள் எத்தனை யிருக் கின்றன! மனிதராலியற்றப்படும் பாவச் செயல்கள் யாவும் பெண்மையே. பொய் சொல்வது பெண்தன்மை. அவ் வாறே, பிறரை ஸ்தோத்திரம் செய்வது, மோசம், மோகம், பழிக்குப்பழி வாங்குதல், பேராசை, பிறர் பொருளிலாசை கொள்ளுதல், தற்புகழ்ச்சி, பிறரை இகழ்தல், சிற்றின்பப் பிரியம், புரளி, அடிக்கடி மனம் பேதித்தல், முதலிய குற் றங்கள் யாவும் பெண்தன்மைகளே. அடிக்கடி ஓர் பாவச்

செயலிலிருந்து மற்றோர் பாவத்தொழிவிழகுத் தாண்டியவா
 றிருந்து மணிதருக்குப் பலதுன்பங்களை அண்டாக்குவதாலும்,
 மாதர்களின் முற்கூறப்பெற்ற பெண்தன்மைகள் ஆடவரிடத்
 திற்பிரதிபிம்பிததலாலும், அவா மணிதருக்கு எத்தகைய
 விரோதிகளாகின்றனர். ! ஆகா ! அநேக பலராமனும் சூர
 சேனனும் வருகின்றனரே ! எதற்காக ? ஆறுதல் கூறி
 என்னை உபத்திரவிக்கவே ? நான் கதவைத் தாளிட்டுக்
 கொள்கின்றேன்.

(பதிவதனன் உள்லி தாளிட்டுக்
 கொள்ளுதல்)

3-வது அங்கம்

1-வது சீன்:—மாளவதேசத்தரசனது கொலுமண்டபம்.

பிரதாபசிபபன், சரசாங்கி, ஜெயபாலன், மந்திரி

முசலியோரும மறவரு மிருத்தல்.

இராகம்-கல்யாணி.

அரசன்:—

தரணியில் மகிபனாகிச் சகமெலா மடசுகியாள
லரிதினுமரிதே யல்கு கடவுளிற்கடுத்த தானம்
பெரிய விந்நிலமை யிந்தப்பேதையின் பாலதாதல்
பரமனதருளேயன்றிப் பகர்தலுக் கேதுவென்னோ.

ஏ ! மந்திரி ! இராகர விஷயங்களைச் சரியாய்ப் பார்த்து
வருகின்றனா ?

மந்திரி—“ ஆம் ! அரசே ! பரவறையும் ஒழுங்காய்ப் பார்த்து
வருகின்றேன். ”

அரசன்—

இராகம்-மோகனம், தாளம்-ஆதி.

(கபாகரி-சரிகாரிசா-சரீசதசா-கபதரி.)

பல்லவி.

மந்திரியென—சங்கைகளை—உத்தரீக்குவாய்

மகிழ்ந்து

(ம)

சுந்தரங்கி

(1) அத்தணர் முதலாவோர்—தந்துறைவழுமாமல்
அவ்வார் நிற்கின்றாரா அறைகுடாய் தெரியவே (ம)

(2) அத்தணர்களுகையில்—அச்செழுத்து வளர்ந்தே
யெததைக் தன்பமின்றி யிருக்கின்றதாவுரை (ம)

மந்திரி—“ வேந்தே ! மது நாட்டில் பிற்காரியங்கள்
யந்தொரு குறைவுமன்றி மடந்தேறிவருகின்றன. தீய

வை யாவும் சூரியனைக்கண்ட இருளைப்போல விலகி,
இருந்தவிடந் தெரியாமல் ஒடுங்கிக் கிடக்கின்றன.
அரசே ! நமது தேசத்திய அநதணரின் 'மென்மையை
என்னென விரிப்பேன் !

(இராகம்-தோடி)

துதிகொண்ட மறையோர்கள் நதிசென்று திரிகாசுர
துகள் செல்ல முழுதி யெழுதார்
துதைகின்ற வினைநீர மனதைத்து மெய்யேறாம
முதலுற்ற கருமம் புரிவார்
விதியொப்ப விசிகாச முடிவற்ற பாலேயுந்
மீணையற்ற பதினெண் கதைபா
மெணுமிக்க வொளிர் நூனம் விகசிக்கும் மட்டிபா
விவைமுற்றும் படனம் புரிவா
ருதயன்ற நெருபாதை விலகிட்டு விவர்கீதி
முறைதப்பி வழுவ லுளதோ
முடியற்று விழுமேறு மொழிதப்பி யொழுதார்க
னொழிவின்றிக் கடவுள் தெளிவா
ரதிதிக்கு மனதோடு துதிசெய்தே புணவீவ
ரழிவற்ற பதவி யடைவார்
தலைவன்றன் நிலேபெறு மழைபெய்தல் செழிந்தய
மவரின்றி யணுவு மிலவாம்.

சிறந்த அண்ணலே ! நமது தேசத்த தத்த நாரைப்
போல எத்தேசத்திலுமே கிடையாது. இவர் எத்தனைய
சீலர். அவரிலையாயின் இப்புவிபே சிலைத்தலரிது."

அரசன்—"ஆகா ! அபபடியா ! மெத்த சுந்தோஷம்."

மறையோர் = பிராமணன் துகள் = குற்றம் துதைகின்ற =
கெருங்கிய விதியொப்ப = சாஸ்திரங்களில் விதிக்கப்பட்டவாறு
விகசிக்கும் = புஷ்பிக்கும். உதயன் = சூரியன். முடி = சிரசு. தலை
வன் = அரசன்.

லிகடகவி—“இராஜாதிராஜனே ஓர் சிறிய விண்ணப்பம்.”

அரசன்—“என்னடா ஆரம்பிக்கப் போகின்றனை?”

லிகடகவி—“மகாப்பிரபுவே! நமது தேசத்திய சில பிரா
மணரின் தன்மையை யான தெரிவிக்கின்றேன் செவி
சாற்றி யருளுங்கள்.

(இராகம்—ஆனந்தபைரவி.)

கலிகால மறையோர்க ளதிகாலை சென்றிடுவர்
காபி டி விற்கு மிடமே
கவலாது பலர்ச்சா கழுவாத வெச்சில்கனிற்
காதலோ டெண்டு மகிழ்வார்
தலைபோடி மேலவதி கீழங்கி கொண்டிடுவர்
ஆங்கிலே யாகன் போல்வார்
சதாகாலம் லெமனோடு முயர்சோடா நெட்டிடுவர்
சார் மிஸ்ட ரென்று சொல்வார்
சிலைமீதம் செம்பிலும் தெய்வமிலை யென்றிடுவர்
வேதமோ டாம்லை யென்பார்
சேவகா நிலைமையைத் தலைமையாயேற்போ
கேவலம் பல்லி ளிப்பார்,
அலகிலாப் புளுகோ டழுக்காறு சுயன்மை
மோசமுங் கோஞ் முடையார்
பலபாஷை கலவாது மொழியார்கள் கலிகால
வாரியோ ரென்ன விந்தை.

அரசன்—“சே! முடா! நமது தேசத்து அந்தணர் ஒரு
போதும் அவ்வாறு செய்யார். அவர் இவ்வாறு நீச
ராய் மாறுவரேல் நமது தேசம் க்ஷீணித்து க்ஷாமத்திற்
—கன்றோ இருபபிடமாய் நாசமடையும். அவர் மற்ற
ஜாதியாரிலும் அதிகோசர புத்தியை யுடையோரா

சிலை = தல் அலகிலா = எண்ணிக் கையில்தாத அழுக்காறு =
பெருமை.

யிதுவரையிலிருந்து வந்ததாகத் தெரிகின்றதே அதன் காரணமென்ன ! அவர்களது ஆசார சீலத்தினாலும் மனோதேசத் தூய்மையினாலும் ஆழ்ந்த ளித்தையினாலும் மன்றோ அவர்கள் முற்கூறியவாறு, தமது தன்மைக்கு விரோதமாய் ஒழுகி மலினமடைவதோல், இத்தகைய பல சிறப்புகள் வெகு துரிதத்திலில்லையா மன்றோ. அதலின் அவர் ஓருபோதும் அவ்வாறு செய்யாரென்பது தேற்றம். சே ! நீ இனி இவ்வாறு இவரைப் பற்றிப் புரணி கூறப்போகின்றனை. ஜாக்கிரதை.”

(ஓர் சேவகன் வருதல்)

சேவகன்—“மகாராஜனே ! கலிங்கதேசத்திலிருந்து வந்த பராக்கிரமபாகு சபைக்குவா ஏவலை எதிர்பார்க்கின்றனன்.”

அரசன்—“வரவிடு.”

(சேவகன் செல்லப் பராக்கிரமபாகு வருதல்)

பராக்கிரமபாகு—“அண்ணலே வந்தனம்.”

அரசன்—“மெத்த சந்தோஷம். உனது தேசத்தரசன் அதிவீரன் செளக்கிரமாயிருக்கின்றானா?”

பராக்கிரமபாகு—“யாவரும் சுகமே.”

அரசன்—“நீ வந்த விசேஷமென்ன ? அதிவீரன் நமக்கு யாது சமாசாரமனுப்பினன் ?”

பராக்கிரமபாகு:—“சிறந்த மன்னனே ! மன்னித்தருளுவீர் அதிவீரனது தந்தையின் பராக்கிரமத்தையும் வீரதீரச் செயல்களையும் எவ்விடத்திலும் அறியாதாரிலர். அவர் இறந்தும் இவ்விஷயம் -இன்னம் புகழ்ந்து கூறப்படுகின்றதல்லவோ? உங்களதுதாதை அவருடன் சண்டை

செய்து, மிக்க செளரியத்துடன் போர்புரிய, அதைக் கண்டு வியப்படைந்த அதிவீரனது பிதா இவரோடு ஓர் உடன்படிக்கை செய்து கொண்டனர். ஒவ்வொரு வருஷமும், தலைமுறை தலைமுறையாய் இத்தேசத்தரசர் கவிங்க தேசத்திற்கு ஓர் லக்ஷம் பொன் கப்பம் கட்டி, வருவதென்றும் இனி எமதரசர் இத்தேசத்தின் மேற் சண்டைக்கு வருவதில்லை யென்றும் ஏற்பாடு செய்து கொண்டனர். அவ்வாறே உங்களது தாதைரின் கடைசிக்காலம் வரையில் திழைசெலுத்திவந்தனர். நீங்கள் அரசியலை ஏற்றுக்கொண்ட முதல் அவ்வாறு நடவாடல் நின்ற விட்டதன்றோ.

சரசாங்கி:—“இனி எப்பொழுதும் அவ்வாறே பணம் செலுத்தப்படாமல் நின்றாவிடுமேல், இதுவும் வழக்கமாயப் பழமையாய் விடுகின்றது. பணமபெறவில்லையெனும் உங்களுடைய கவலையும் நீங்கி விடுகின்றது. ஆதலின் இவ்வாறே இனிபும நடந்து வரட்டுமே.

ஜெயபாலன்:—“இந்நகரம் இந்த அதிவீரனைப்போல எத்தனையோ மகா அதிவீரரைக் கண்டிருக்கும். மாளவ தேசத்திற்கும் உங்களுக்கும் யாது சமஸ்த மிருக்கின்றது? இது பிரத்தியேகமான இராஜ்ஜியம். எக்காரி யத்திற்காயினும் யார் உங்களது உதவியைத்தேடுகின்றோமோ ஒன்றுமில்லை. ஆதலின் நாங்கள் ஓர் செல்லாத காசும் கப்பமாகக் கொடோம்.”

சரசாங்கி:—“நீ குறிக்கும் உடன்படிக்கையைப்பற்றி நாங்கள் நன்றாயறிவோம். அப்பொழுது நிகழ்ந்த வற்றையும் கேழ்நியுற்றிருக்கின்றனம். அதிவீரனது தகப்பன் இங்கு வந்து பிரமாதமாய்ப் போர்செய்து தனது வெற்றிக்கொடியை நாடி இத்தேசத்து வேந்தனை ஜெயித்தா

னில்லை. அவன் இலகூதக்கணக்கான சேனைகளுடன் இத்தேசத்திற்கு வந்தது மாத்திரம் உண்மை. அச்சேனைகள் இத்தேசத்து வீரர்களுக்கு முன்னில்லாது தோற்று விழுந்திறந்தனர். அதைக்கண்ட எமதரசன் மிகுந்தோராகிய எளிய அச்சேனைகளினிடத்துப் பச்சாதாபங்கொண்டு இவ்வாறு பணமாவது கொடுத்து விடுவதாய்ப் புகன்று உங்கள் சேனைகளைத் திருப்பியனுப்பிக் காப்பாற்றினராம். அதிவீரன் இதையோர் பெரும்வெற்றியாய் மதித்தனன்போலும்?”

ஜெயபாலன்:—“ இல்லை யில்லை. நாங்கள் இனிக் கப்பமே கொட்டோம். இத்தேசம் முன்னிருந்ததைக் காட்டிலும் இப்பொழுது மிக்கப் பலவாகென முடைத்தாயிடுகின்றது. நமது அதிவீரன் அவனுடைய தந்தையாகான். தாதையினுடைய செளரியத்தை மாத்திரம் பெருமல அவனைப்போலப் படைநாணாயை மாத்திரம் கொண்டால் காரியம் எவ்வாறு பலிக்கும் ? ”

அரசன்:—“ குழந்தாய் ! உனது தங்கை முறையும் தெரிவிக்கட்டும். ”

ஜெயபாலன்:—“ உங்களுடைய அதிவீரனையும் அவனது தந்தையையும் ஓர் நொடியில் மேற்கொள்ளக் கூடிய பலவீரர் இத்தேசத்தி லிருக்கின்றனர். இதனால் யானென்னைத் தற்புகழ்ச்சி செய்து கொண்டதாய் நினைக்கக் கூடாது. எனினும் அவ்வீரர்களில் யானும் ஒருவனே. ஏன் கப்பம் ? எதற்காக யாம் கப்பம் செலுத்துவது ? அதிவீரன் இத்தேசத்திற் பிரகாசிக்கும் சூரியனை ஓர் துப்பட்டியால் மறைப்பதற்கோ அல்லது சந்திரனைத் தனது சட்டைப் பையில் வைத்துக் கொள்வதற்கோ சாமர்த்திய முடையவனாயிருப்ப

னேல், எங்களுக்கு வெளிச்ச மில்லாமற் போமோ வென அஞ்சி நாங்கள் அவனுக்குக் கப்பம் கட்டவேண்டியதே. அப்படி மில்லாம விருக்கையில் நாங்கள் ஒரு போதும் கொடோம். நீர் தயவு செய்யலாம். ”

அரசன்:—“ அதிவீரனது தந்தைக்கு இக்கப்பம் கட்டிய தற்கு முந்தி இத்தேசத்தார் யாதொரு கபமும் கட்டியதில்லை. என்னுடைய பிதா ஏதோ தபா விஷய மாய்க் கொடுத்து வந்ததை நீங்கள் ஒரு பெரிய ஜெபத்தின் பலனாய் நினைத்து அதனால் உங்களிடத்தில் ஏதோ விசேஷித்த பலமிருப்பதாய் எண்ணி எங்களை அடக்கியாள முயலுகின்றீர். தபா விஷயமாய்ச் செலுத்தி வந்ததை ஏதோ கேவலமாய் மதித்து விட்டீர்கள். நாங்களும் உங்களைப்போன்ற பலசாலிகளென்றே எங்களை மதிக்கின்றோம். எனது தந்தைக்கு இத்தகைய களங்க முண்டாக்கியதை நான் ஒருபோதும் ஒப்புக் கொள்ளேன். ”

பராக்கிரமபாகு:—“ அரசனே ! எனக்குப் பெரிதும் விசன மாயிருக்கின்றது. உங்களுக்கு எத்தனை சேவகர்களிருக்கின்றார்களோ, அதிவீரனுக்கு அத்தனை சிற்றரசர்களிருந்து அடி தொழுகின்றார்கள். இத்தகைய இராஜாதி ராஜனுக்கு நீங்கள் பகைவராக வேண்டும். கப்பம் கொடுக்கச் சம்மதியாவிடின் போரும் கலகமும் நேருமெனத் தெரிவிக்குமாறு அவன் எனக்குக் கட்டளை யளித்தனன். அவனுக்கு விலக்க முடியாத கோபமும் வீராவேசமும் உண்டாவதிற் சந்தேகமில்லை. அவன் பணித்ததை யறிவித்தேன். பிறகு உங்கள் சித்தம், யான் திரும்பிச்செல்ல விடையியுங்கள். என்

விஷயத்தில் நீங்கள் அன்பு பாராட்டியதற்கு யான் மிக்க நன்றி செலுத்துகின்றேன்.”

அரசன்:—“மெத்த நல்லது. அதிவீரன் எங்களிடமிருந்து கப்பம் பெறுவதற்கு யோக்கியதையுடையவனெனத் தோற்றுவிப்பனேல், நாங்கள் அவனைக் கௌரவப் படுத்து வதற் சந்தேக மில்லை.”

பராக்கிரமபாகு:—“கூடிய சீக்கிரத்தில் அது உள்ளங்கை நெல்லிக்கனியாகும்.”

ஜெயபாலன்:—“நமது அரசர் யாவறறையும் நன்றாய்த் தெரிவித்தனர். உனக்கு இஷ்டமாயின் சினேக பாவமாய் இன்னம் இரண்டொரு நாள் இங்கு மகிழ்வுடனிருந்து செல்லலாம். எங்களுக்கும் அது இன்பந்தரும். அதன் பிறகு நீங்கள் வேறுவித சம்பந்தத்துடன் எங்களிடம் வருவீராயினும் இருதேசத்தாரும் சமாச்சுகத்திற் சந்திக்கலாம். அதில் எங்களை வென்று துரத்திவிடுவீர்களாயின் எல்லாம் உங்களுடையதே. அன்றி நீங்கள் விழுவிீர்களாயின் அதுவும் நன்றே. எங்கள் தேசத்தியகாகம், பருந்து, நாய், நரி முதலியவற்றிற்கு உங்களாற் பெரும் விருந்து கிடைக்கும. அத்துடன் நமமுடைய வழக்கும் முடிவு பெற்று விடும்.”

பராக்கிரமபாகு:—“முற்றும் சரியான விஷயமே! செல்லுகின்றேன். நகரை விட்டுப் புறப்படுகையில் திரும்பவந்து விடைபெற்றுக் கொள்ளுகின்றேன்.”

(சென்று விடுதல்)

2-வது சீன்—அரண்மனையில் சுந்தராங்கியின் அந்தப் புரத்தின்வாசலில் புருஷோத்தமன் விசனத்துடன் நிற்கல்.

(கண்ணிலுறக்க மில்லை)

புருஷோத்தமன் :—

“ஆகா வென்ன சொல்வேன் அரசியொரு வேசையானான்
நோருதே யெந்தன் சிந்தை துகலொனாத் துயரதனால் (ஆ)

(2) ஒகோமகிவதனு வுண்மையெனச் சொன்னவாயார்
வேகமாய் நம்புகா-விவேகியர்க்கழகாமோ (ஆ)

(3) மங்கையரிலிவனா யொத்த பங்கமில்லா ரெவருமுண்டோ
இங்கிருந்து நெடிசுறிந்தும் எவனுமிதை நம்பினீர் (ஆ)

(தனக்குள் ஆசிரியத்துடனும துக்கத்துடனும்)
அடா ? விபசாரா ! ஸோயா ! இவ்வாறு எழுத எவ்விதம்
துணிந்தீர் ! எககக் குஷ்டன் இவன் மீது இவ்வாறு தோஷம்
கற்பித்தன னென்பதை ஏன் எழுதாது விடுத்தீர். ஆகா !
பிறர் சொல்வது முற்றும் உண்மைபென எளிதில் நம்பக்
கூடிய உமது செவிகளில் இத்தகையை கொடிய விஷத்தைப்
புகட்டினவன் எந்தப் பாதகன் ?

(இராகம்-முகாரி)

அவனியின் முழுது மிந்த வரசியைப் புரையோருண்டோ
தவப்பயன் முழுதுங்கூடி நவையிலாப் புனிதமேயா
மிவனரு வெனவே தோன்றியிருப்பதையறிந்து முற்றும்
பவமொழி விடுத்தீர் மேலும் பற்பல புதுமை சொற்றீர்.

வேசையா ? ஒருபோது மிலது. பரிசுத்தமே உரு
வெடுத்ததென வந்த மங்கை யன்றோ ! இங்கு நெடிய கால
மாயிருந்து இதை நன்றாயறிந்த நீவிர் இந்தப் புறணியை எவ்

வாறு நம்பினீர்! ஆகாகா! இவளது பரிசுத்தத்திற்காக இவளை இவ்வாறு தண்டித்தீர் போலும். ஐயோ, இவள் கற்பே வடிவாயன்றோவிருக்கின்றனள். இவளை மகாலக்ஷ்மி என்று சொல்லத் தடையென்ன! ஐயோ, எனதரிய தலைவ! காலத்திற்கேற்ற மதியென்பதைப் போல், இப்பொழுது உமது நிலைமையும் செல்வமும் எவ்வளவு தாழ்த்திருக்கின்றனவோ, அவ்வாறே உமது புத்தியும் மழுங்கி விட்டதோ? இவளைக் கொல்வதா! ஆகா!

(இராகம்—தோடி.)

தலைவனென் பணியைநீக்கித் தரித்திரனாக் கிட்டாலு
மலகிலாத்துயரை யீந்தே யலக்கணிற் புகுத்திட்டாலுந்
தொலையவென் னுடலெவெட்டித் துண்டுகள் செய்கிட்டாலுந்
கலைமகளையெவந்தன் றலைவியைத் தொலைத்தல் செய்யேன்.

ஆகா! சுந்தரங்கியை எனதுயிரினும் அதிகமாக வன்றோ மதித்திருக்கின்றேன். இம்மதிவுதனனே யன்றி என்னைப் படைத்த கடவுளே நேரில் வந்து தேட்களும், பாப்புகளும், நெருப்புத்தணல்களும் நிறைந்த நரகத்தை எனக்கு முன் காட்டி அதற்குள் என்னைத் தள்ளி விடுவதாய்ப் பயமுறுத்தினும் யான் இவளைக் கொல்ல மனங்கொள்வேனோ! ஒருபோது மில்லை. ஆகா! அவளே மாளவ தேசத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டு வருவாளாம். நடு வழியில் யான் அவளைக் கொன்றுவிட வேண்டுமாம். இல்லையாயின், யான் அவரிடத்தில் உண்மைபாய் நடந்து கொள்வதாய்ப் பிரமாணம் புரிந்திருப்பதற்கும எனது அபிமானத்திற்கும் தவறுகுமாம். ஆகா! என்ன விநயை! எனது அபிமானத்தை அறிவதற்கு நல்ல காரியத்தைச் செய்ய ஏனினீர்! விஷப் பரிசை நன்றி யிருக்கின்றது! உமது சேவகத்தை

யான் இழந்து பிழைத்தற்கு வேறு மார்க்கமின்றி யான் தரித்திரனுப் யாசகம் வாங்க ழீநரினும், எனக்கு இதனால் பல துன்பங்கள் சம்பளிப்பதாயினும், எனது உடம்பைபே அணுவணுவாய் வெட்டிக் குறைத்துச் சித்திரவதை புரிந் தாலும் யான் பதமாசனையை நிகர்த்த பரிசுத்த வடிவான சுந்தராங்கியின் சிரத்தின் உரோமத்திலுள்ளதோரா துசிக் கும் திங்கு செய்ய நினைப்பேனோ? ஒருயோது மில்லை. இக் கொடிய கருத்தைக் கொண்ட இக்கடிதத்தைத் தீக்கிரை யாக்க என் மனது நினைக்கின்றது. ஆகா! அத்தோ என தன்னை வருகின்றனள்!

(சுந்தராங்கி வருதல்)

(திருப்புகழ்)

சுந்தராங்கி.—

- (1) கண்ணறக் காதலனைக் காண்பதினி மேலெவனோ
புண்ணாகப் போருதெந்தன் மேனியொடு பாழ்மனமும்
பெண்ணாக யானுதித்த பேறெனது தீயலினைப்-பயனாகும்,
- (2) கொங்குது தாமரையின் கோடவிழ மாமலரும்
மங்கீட வாதுபுரி மாதுதவழ் வாய்முகஞ்
சிவகார மாகவெழில் சீதனமுமே பொலியும்-இனியோனே,
- (3) தள்ளாடுதே யுடலந்தாளலினி மேலுளதோ
விள்ளாத வாஞ்சையுடன் வேதனெம்மையேன் படைத்தே
யெள்ளேனு மானைநிறை வேறலிலதாகச் சதி-செய்தானே.
- (4) எங்கெனினோயென்ன வேங்குதெந்த னேழை நெஞ்சம்
தங்காதென் னாவினிடத் தாவிடின்னை யானணுகப்
பொங்குதே யானைமிகப் போகுமிட மேதெனக்குப்-புகு.

[மேலானே.

(மாத்தாட பாராதேனே)

சுந்தரங்கி:—

என்றுநான் காண்பேனடா-என் காந்தனே. (எ)

(1) சென்றமுதலா வுன்னைச் சிந்திப்பதன்றி யொன்றும்
செய்தறியேன் பேதையையோ மனம் பதைத்தேன் (எ)

(2) நீரில்லாப் பயிரானேன் நிலவில்லா விரவானேன்
நிகரில்லா நேசனே-நீங்காதோ வென்றுயர் (எ)

ஆகா! புருஷோத்தமன் ஏன் விசன முட னிருக்கின்ற
னன்!—ஆடே! புருஷோத்தமா! என்ன விசேஷம்! உன்
னுடைய வதனம் வாட்ட முற்றிருக்கக் காரணமென்ன?

புருஷோத்தமன்:—“அரசி! எனது எஜமானனிடத்தி
லிருந்தோர் கடிதம் வருகிருக்கின்றது.”

சுந்தரங்கி—“யார்? உனது எஜமானனா! எனது எஜமான
னன்றோ!—ஆகா! அந்த ஜோஸ்யன் தெரிவித்தது
சரியாய் முடிந்ததே. அவன் எதாகூலத்தில் நடக்கப்
போகும் விஷயங்களைத் தெரிவிப்பதாய்ச் சொன்னதை
யான் நம்பினேனில்லையே—ஆடே! புருஷோத்தமா!
இக்கடிதத் தலிருப்பது கேஷமசங்கதம்போ? அன்றித்
துன்பம் தரக்கூடியதோ? நாங்கள் இருவரும் பிரிந்தி
ருக்கும் இவ்வோர் விஷயத்தைத் தனிய மற்ற விஷயங்
களில் அவன் மனோசஞ்சலமின்றி யிருப்பதாய் எழுதி
யிருப்பனென்றே போதும். அவ்வோர் விஷயத்தில் மாத்
திரம வருந்தியவாறிருத்தலே நலம். ஏனெனில் இம்
மனோவமைதியின்மையே எழுது காதல் அழியாதிருப்
பதற்குமு னியவிஷயங்கள் அதனைத் தொடராமல் விலகு
தற்கும் சாதனமன்றோ. சில விசனம் அனுகூலத்தைச்
செய்கின்றது. சிலது பிரதிகூலத்தைப் புரிகின்றது.
காதலர் விஷயத்தில் முந்தியதே நன்மை பயக்கின்றது.

ஆகா ! இவ்வரிய கடிதத்தில் எனதுயிரினைய மதிவதன னுடைய ஹிருதயமன்றோ அடங்கியிருக்கின்றது. இது எவ்வளவு ஒப்பற்ற வஸ்து. இதை எனது கண்களில் ஒற்றிக்கொள்ளுகின்றேன். இதில் அரக்கு முத்திரை வைக்கப்பெற்றுள்ளது. ஆகா ! அரக்கே ! நீயும் உன்னை யுண்டாக்கிய தேனீக்களும் எத்தகைய பேருபகாரிகள். காதலர் ஒருவருக்கொருவர் தமது ஹிருதயத்திலுள்ள இரகசியங்களை யெழுதி யனுப்புதலில் அதைப் பிறர் நோக்காதிருக்குமாறு காவல்புரிந்து காப்பாற்றுகின்றனையன்றோ. உனது உதவியை என்னெனத் தெரிவிப்பேன் ! ஆகா ! இவ்வளவு உதவிபுரிகின்ற நின்னைக் காரியம் ஆயிற்றென, விலக்குவதாய் நினைத்து என்மீது கோபங் கொள்வையோ ! நன்மையுள்ள அரக்கே !”

(கடிதத்தை முத்தமிட்டு உடைத்துப் படித்தல்)

(கடிதம்)

(இராகம்-ஆனந்தபாவி.)

அனைத்தினுமரிய வெந்தனுவியே சுந்தராங்கி
நினையொரு முறையேகாண நினைத்தனைன் கல்ங்கம் வீட்டேன்
துறைமுகமிருக்கு மூர்க்குத் தன்னுமையாயிற் காண்பாய்
குறைவிலா விருப்பைக் கொண்டேன் கூறிய பிழைத்தேநல்லேன்.

எனதரிய சுந்தராங்கி ! நினது தந்தை என்மீது கொண்ட பெருங்கோபமும் அவர் என் விஷயத்திற் புரிந்த அநியாயமும் என்னை வருத்துவதிலும், உன்னைப் பலநாட்களாய்க் காணாதிருந்ததல், அநிகமாய்க் துன்புறுத்தி வதைக்கின்றது. யான் துறைமுகப்படடினதறி விருக்கின்றேன். என்மீதில் கொண்ட அன்பு உன்னை எவ்வாறு தூண்டு கின்றதோ அவ்வாறு புரிவாய். உன்மீது யான் கொண்ட

வேட்கை மேன்மேலும் அதிகரிக்கின்றதன்றிக் குறைந்த தில்லை. யான் வாக்களித்து வந்ததற்கு முரணாயும் யான் இதுவரையில் ஒழுகினேனில்லை. உனக்குச் சகல சுகமுமுண்டாவதாக.

இங்ஙனம் அன்பன்,

மதிவதனன்.

(விரைந்து)

ஆகா ! இறக்கைகளைக் கொண்ட ஓர் குதிரை எனக்குக் கிடைக்கு மாயின் யான் உடனே பறந்து சென்று அவ் விடத்திலிருப்பேன் ! புருஷோத்தமா இக்கடிதத்திலெழுதப்பட்டிருப்பதைக் கேட்டனையா ? எனது பிராணகாந்தன் மதிவதனன் துறைமுகப்பட்டினத்திற்கு வந்திருக்கின்றனன். இதைப்படித்துப்பார். அவ்வூர் இங்கிருந்து எவ்வளவு தூரத்திலுள்ளது ? சாதாரணமான அலுவலின் பிபாருட்டுச்செல்வோர் ஆவ்விடத்திற்கு, ஓர் வாரத்திற் செல்வாராயின் யான் வாயுவேகமாய் ஓர் நாளிற் செல்லலாகாதா ? என்னைப்போல நீயும் உனது எஜமானனைக்காண ஆவல் கொண்டிருப்பாய். எனினும் என் மனது இவ்வாசையினால் துடிதுடிக்கின்றது. பெரும்பாக்கியத்தைச் செய்த இத்துறைமுகம் இவ்விடத்திலிருந்து எவ்வளவு தூரத்திலிருக்கின்றதென்பதை விரைவில் தெரிவிப்பாய். ஆகா நாம் ஒருவருக்கும் தெரியாமல் அரண்மனையிலிருந்து எவ்வாறு வெளிப்பட்டுச் செல்வது ? நாம் அங்கு சென்றுவிட்டுத் திரும்பி வரும் வரையில் நாம் இங்கில்லா நிருந்ததற்கு யாது முகாந்திரம் தெரிவிப்பது? முதலில் ஒருவரும் அறியாவாறு நாம் எப்படிப் புறப்பட்டுச் செல்வதென்பதைக் கூறுவாய் ! நன்மை மிக்க புருஷோத்தமா ! நாம் ஓர் மணியில் எத்தனை காததூரம் செல்லலாம் ?'

புருஷோத்தமன்:—“அம்மா ! காலையிலிருந்து மாலைக்குள் இரண்டு காதம் செல்வதே உங்களுக்கு மிக்க சிரமத்தைத் தரும்.”

சுந்தராங்கி:—“புருஷோத்தமா ! யான் பத்மாவதி யிடம் சென்று, கேட்போர்க்கு உடம்பு வெளியில் வருவதற்கு முடியாமற் சிறிது அசௌக்கியமாயிருப்பதால் உள்ளே சயனித்துக் கொண்டிருப்பதாய்த் தெரிவிக்குமாறு ஏற் பாடு செய்கின்றேன். நீ சென்று எனக்குச் சவாரிக்குத் தகுந்ததோர் உடைதயாரித்துக் கொண்டுவருவாய். அது சாதாரணமான நிலைமையிலிருக்கும் ஸ்திரீயின் உடை போலிருக்கட்டும், விரைவிற் சென்று வா.”

புருஷோத்தமன்:—“எனதரிய அன்னை ! இவ்விஷயத்தைச் செய்வதற்கு முன்னர் சிறிது நன்றாய் ஆலோசனை புரிந்து அதற்குமேற் செய்யுங்கள்.”

சுந்தராங்கி:—“புருஷோத்தமா ! இதில் யான் ஆலோசனை செய்வதற்கு யாது சந்தேக மிருக்கின்றது. எனது உயிர் நிலையையொத்த மதிவதனனது உருவம் எனது கண்ணிற்கு முன்னர் நிற்கின்றது. எனது மனம் மற்றெதையும் நினைக்கவில்லை. உடனே சென்று அவனைக் காணாமல் இனியோர் கணமும் யான்பொறேன். துறை முகப்பட்டினத்திற்குச் செல்லும் வழியில் என்மனது செல்லுகின்றதன்றி வேறு எத்தகைய மார்க்கத்திலும் செல்ல மாட்டாது. ஆதலின் வேறொன்றும் புகலா மற்ற செல்வாய்.”

(புருஷோத்தமன் செல்லுதல்)

3-வது சீன்:—மலையடர்ந்த பயங்கரமானதோர்

ஆரண்யத்தின் மத்தியிலுள்ள குகை.

நரசிம்ம வீரன், சந்திரன் சுந்தரன்-

மூவரின் சம்பாஷணை.

நரசிம்ம வீரன்:—எனதரிய பாலகர்கள் ! இன்று காலைப் பொழுது எவ்வளவு இனியதாயிருக்கின்றது ! மிக்கச் சிறிய இக்குகையின் தாழ்ந்த வாசலினிடத்து நன்றாய்க் குனிந்து வெளியே செல்லுங்கள். ஆகா ! இக்குறிய வாயில் நமக்கு எத்தகைய நன்மை புரிகின்றது ! காலைப் பிழைந்தவுடன் கடவுளுக்கு முன்னர் எவ்வாறு குனிந்து வழிபாடு செய்யவேண்டு மென்பதைக் கற்றுக்கொடுப்பதோடு ஒவ்வோர் நாளும் நாம எழுந்திருந்தவுடன் கடவுளிடத்தில் நாம் செலுத்த வேண்டிய இக்கடமையை நினைப்பூட்டுகின்ற தஷ்லவோ ! வேந்தர்களின் அநதப்புரத்தின் வாயில் மிக்க உயர்ந்த பெரும் இராக்கசன் கூடத் தனது அபரிசுத்தமான முடியை எடுக்காமலும் குனியாமலும் செல்லக் கூடிய அவ்வளவு உயரமுள்ள தாயிருப்பதால் அது இக்கடனை ஒரு போதும் நினைப் பூட்டாதன்றோ. நாம் இக்குகையிலிருப்பினும் நமக்கு மன்னரும் நிகராவரோ செல்வக் குழந்தைகள் ! கடவுளை ஸ்தோத்திரம் செய்யுங்கள். யான் கற்றுக் கொடுத்தவற்றை மறவாமல் தினம் செப்புங்கள்.

சுந்தரன், சந்திரன்:—“ அவ்வாறே செய்கின்றோம், பிதா !

(வெண்ணிலாவே வெண்ணிலாவே)

பல்லவி.

மன்னே யெங்கு மொளிர்தேவே

துன்னியெம்மை யாளுங்கோவே

(ம)

அனுபல்லவி.

இன்னலா மிம்மண்ணின் வாழ்வு

இன்னமே னுயரண்ணலே

(ம)

சரணம்

உம்மை யொருபோதும் நீங்கோம்

எம்மையாளல் தும்பொறையே

இம்மையோடெம் வினைபோக்கிச்

செம்மலே யருள் புரிவீர்

(ம)

நரசிம்ம வீரன்:—“ பேஷ்! வேறொன்று பாடுங்கள்.”

சுந்தரன் சந்திரன்:—

(இராகம்-பாதி சாவேரி பாதி எதுகுல கம்போதி)

“ பொய்யினேன் புலையினேன் கொலையினே னின்னருள்

புலப்பட வறிந்து நிலையப்

புண்மையேன் கல்லாத தன்மையேனன்மை போற்

பொருளலாப் பொருளைநாடும்

வெய்யனேன் வெகுளியேன் வெறியனேன் சிறியனேன்

வினையினே னென்றென்னை நீ

விட்டுவிட நினைவையேற்றட்டழி வதல்லாது

வேறுகதி யேது புகலாய்

தய்யனே மெய்யனே யுயிரினுக் குயிரான

துணைவனே யிணையொன்றிலாத்

தூரியனே தூரியமுங்காணு வத்தனே

சுருதிமுடி மீதிருந்த

வையனேயப்பனே யெனுமறி ஞாறிவை விட்

டகலாத கருணை வடிவே

யண்ட பகிரண்ட முமடங்க வொரு நிறைவாகி

யானந்தமான பரமே.”

நரசிம்ம வீரன்:—ஆகா! கண்மணிகாள்! எத்தகைய கவலைக

ளிருப்பிலும் துக்கம் நம்மை எவ்வாறு வருத்திலும் கட

வுளைத்தோக்திரஞ்செய்த மாததிரமே அவைகள்யாவும்
 தீயின் முற்பஞ்சென நீங்கி மனதில் ஓர்விதச சநதுஷ்
 டியும், நமரிக்கைபும், ஊக்கமும் உண்டாகின்றன வல்
 லவா ! ஐயோ ! கடவுளது நாமமே பெரும் மருந்து,
 அமிர்த பானம். பாலகாகாள ! நாம வேடடையாடச்
 செல்வதற்கு நேரமாகின்றது. போலோம வாருங்
 கள். நீங்கள் மிக்க பாலியாகளாதலின் உங்களுடைய
 கால்களா இசுகிரிப குன்றி லேறுவதினால் நோகா. நீங்
 கள் அங்கு சென்று மிருகங்களைக் கலைத்துவிட்டு
 வேடடையாடுங்கள். நான் இகநீழ்த தரையிலுள்ள
 ஆரண்பத்தில வேடடையாடுகின்றேன். அக்குன்றின்
 மீது நீங்கள் ஏறுவீர்களாயின். யான் உங்களுடைய
 கண்களிற் கொரசிரிப காகததினைப் போலப் புலப்படு
 வேன். அவ்வாறே ஒருவர் மேலான நிலைமைக்குச்
 செல்ல அவர் கண்ணிறகு மற்றையேயார் மிகக் அறப
 ராய்த் தோன்றுவர். அதன் மேயும் செல்லுவரேல,
 பிறர் இவரின் கண்ணிறகே புலப்படமாட்டார். இக்
 குன்றின் மீது செல்லின் அரசரது சபைகளில் நடந்து
 வரும் அக்கிரமச செயல்கள் அரசரின் பகூபாதமான
 காரியங்கள், * முதலியவற்றைப்பற்றி யான் தெரிவித்தி
 றுக்கும் கதைகள் உங்கள் ஞாபகத்திற்குவரும். அரசரி
 டத்திற் சேவகம் புரிதலு மோர் தொழிலாமோ !
 அவர்கள் பெறுவ தொன்று, புரிவதொன்றல்லவோ !
 நாம் இங்கிருத்தலைப் போன்ற பரமானந்த மெதினு
 மில்லை யென்பது நிச்சயம். இங்கு எதைக்காணி
 னும் அதனால் மனதிற்குத் திருபதியும் ஆனந்தமுந்
 தெய்வ பக்தியு முண்டாகின்றன. ஓர் மரப்
 பொந்திற்குள் ஒருவருங் * காணவாறிருக்கும் வண்டி

னைக் காட்டினும் ஆகாயத்திற் பறக்கும் கழுகிற்கே விபத்திகம். நமக்கு இராஜனது தயவினால் ஏற்றமுமில்லை. அவனுடைய கோபத்தினால் தலை சீழாய்ப் பாதாளத்தில் விழும் விபத்து மில்லை. அவனுடைய சமூகத்தை எதிர் நோக்கிப் பணிநது கேவலமாய் வணங்கி யிருத்தலான ஈனமுமில்லை, இங்கு நமக்கு நாமே பெரும் அரசர், எனினும் பிறகேசத்து வேந்தரால் நாம் புடையுண்பதுங் கப்பங்கட்டுதலு மில்லை.”

(இராகம் - மோசனம்.)

சுந்தரன்:—

அத்தனை குடம்பை நீங்கா ப்பறவையின்பார்ப்பை யொத்தோ மெத்தகை யுணர்வு மற்றோம் பேதைமைக கிருக்கையானோ மொத்த னஞ்சிறைபுக் கோரைத்துன் பழுந்துயருங் கொள்வி ருத்தருக்குரித்தே யாகுஞ்சுக் மெனச் சரதந் தோன்றும்.

எனதரிய பிதா ! *நீவிர் கூறுபவையாவும் உமது அனுபோகப் பயன்களே யன்றி வேறில்லை யென்பதுண்மை. நாங்கள் கூட்டை விட்டகலாததும், இறக்கை முளைக்கப் பெறாததுமான எளியபறவைக குஞ்சுகளைப்போல விருக்கின்றோம். இவ்வரணியத்திற்கு அப்புறம் எவ்வாறிருக்கின்றதென்பதைக் கண்டறியாதவர்கள், சார்தமாய்க் காலங்கழித்தல் நல்லதாயின், நமது நிலைமை உசிதமானதே. இதற்கு முன்னர் பல துன்பங்களையும் துயரத்தையும் அனுபவித்தவரும், உமதிஷ்டப்படி உடம்பு வளையாத வயது முதிர்ச்சி பெற்றவருமான உமக்கு இந்நிலைமையே பேரானந்த முடைததா யிருக்கலாம். எங்களுக்கோ இது அக்ஞானம் முற்றும் நிறைந்த அறையா யிருக்கின்றது. இவ்விடத்தில் நாம் செய்யுங் காரியம் படுக்கையின் மீது பூப்பிரதக்ஷிணம்

குடம்பை = கூடு. பார்ப்பு = குஞ்சு.

செய்வதை யொத்ததே. வறையறுக்கப் பெற்ற ஓரெல்லைக்கு அப்பாற் செல்லற்குங் செயலற்ற கைதிகளின் சிறைச்சாலையைப் போலல்லவோ இவ்விட மிருக்கின்றது.”

சந்திரன்:—

(இராகம் - கானடா)

தாதையே முதுமை தன்னிலறைவதற் கொன்றுங் கல்லாப்
பேதையாய் விலங்கை யொத்துப் பிறந்தவாறிருக்கின்றோமால்
திதிலாவுயிரைக் கொன்றுதின் பதுந்துயின்று நாளும்
போதினைக் கழிப்பதன்றிப் புரிவது பிறிது முண்டோ.

எனதரிய பிதா! நாங்கள் உம்மைப் போல வயது முதிர்ந்தோராய் ஆனபின் எதைப்பற்றி உரையாடுவோம்! நாங்கள் ஒன்று மறியாப் பேதையராய்ப் பிறந்த நிலைமையிலேயே யிருக்கின்றோமே! பிதா! மாரிகாலங்களில் சிலமாதங்களுக்கு ஓயாது காற்றடித்து, மழையும் பனியும் பெய்து குளிரினால் நாம் வருந்தி யிருக்கையில் நாங்கள் எதைப் பற்றிச் சம்பாஷணைபுரிந்து எங்கள் பொழுதைப்போக்குவோம். எங்களுடைய இப்போதிய நிலைமைக்கும் மிருகங்களின் நிலைமைக்கும் யாதொரு பேதமுமில்லை. வேட்டையாடுவதிலும், இறை தேடுவதிலும், புலி, ஒளப், நரி, முதலிய வற்றின் கொடிய தொழிலையே நாமும் பின்பற்றி வருகின்றோம். எது நமக்கு முன்னால் ஓடுகின்றதோ அதைத்துத்துவதே நமது பராக்கிரமச்செயல். மனிதராற் பிடிக்கப் பட்டுக் கூண்டுகளில் அடைபட்ட பறவைகள் அதையே இன்பமுடையதாய் நினைத்துப்பாடிக் களிப்படைதலைப்போல இக்கிறைச்சாலையை நாம் பெரும் மோகனலோக மென மதித்து நம்மினும் சுயேச்சையா யிருப்பவர் இவ்வுலகத்திலெவரு மிலரென நினைத்துப் பூரிப்படைகின்றோம்,!”

நரசிம்ம வீரன்.—(சந்தோஷத்துடன்) “ஆகா! குழந்தை

காள் ! நீங்கள் எவ்வளவு அழகாய்ச் சம்பாஷிக்கின்
 றீர்கள். புல்லாங்குழலும், வீணையும், தேனும், கற்
 கண்டும், தேவாமிர்தமும், மாதூரியமானவை பென்
 போர் மடையரே. குழந்தைகளின் மழலைச் சொல்
 லைக் கேட்பதிலும் இவை இனியவையாமோ ! குழந்
 தைகளையீன்று இவ்வுண்மையை அறிந்தோர் அவ்வாறு
 ஒருபோதும் தெரிவியார். பாலகர்காள் ! நீங்கள் உல
 கத்தின் விஷயங்களை நேரிற் கண்டனுபவிக்கா விடி
 னும் நீங்கள் அங்கு சென்று சிலகால மிருப்பீராயின்
 நீங்களும் எனதபிப்பிராயத்தையே கொள்வீர். அரண்
 மனைகளில் நடந்தேறியிடும் அக்கிரமங்களை என்னெனப்
 புகலுவேன் ! கண்மணிகாள் ! அது வாளின் நுனியி
 யிருந்து விளையாடுவதை யொத்தது. அங்கிருந்து
 உத்தியோகம் புரிவது மெத்தக்கடினம். அதைவிட்டு
 விடுவதும் துன்பம். அவ்விடத்திற் பெரும்பதவி யடை
 பவன் பாதாளத்தில் விழுந்து துன்புறுவது நிச்சயம்.
 கீழே விழாவிடினும் அந்நிலைமை நெடிது நிலைப்பது
 தூர்ப மாதலின் எப்பொழுது விபத்துச் சம்பவிக்
 குமோ வென நினைத்துச் சார்வதா சஞ்சலப் படுவது
 அவ்வாறு விபத்தை யனுபவித்தலினும் கொடியதன்
 றோ, போரின் விஷயமோ கூறலே அனாவசியம்,
 புகழையும் கௌரவத்தையும் உத்தேசித்து நமது
 உயிரையும் மதியாது பல அவஸ்தைகளுக் கிலக்கா
 கின்றோ மாயினும் நமக்கு ஏற்கனவேயுள்ள புக
 ழும் கீர்த்தியும் அழிந்துபோய் அவமானமும்
 தூஷணமும் வந்து சம்பவிக்கின்றன. ஒவ்வோர்
 சமயங்களில் நமது வீரச் செயல்களுக்கு, நன்றியற்ற
 தீமையே கைம்மாறய்க் கிடைக்கின்றது. இவைய

னைத்தினும் கொடியது யாதெனில் நமதுமேலோர் நம்மை அனாவசிபமாய்த் தூஷிப்பதை நாம் முறுமுறுக்காமலும் அது அக்கிரம மென்று சொல்லாமலும் சுந்தோஷமாய் ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும். ஆகா ! தனை யர்காள் ! இவைகளின் உண்மையை எனது அனுபோகத்திலிருந்தே நீங்கள் தெரிந்து கொள்ளலாம். எனது திரேகம் முழுதிலும் கவிங்க தேசத்தாரின் வாள் வெட்டிய தழுமுடிகள் நிறைந்திருத்தலை நீங்கள் இதோ பாருங்கள். சிறு வயதில் யான் மிக்கக் கீர்த்தி பெற்றிருந்தேன். மானவ தேசத் தரசனாகிய பிரதாப சிம்மன் என்னை மிக்க அன்போடு பாராட்டி வந்தான். யாதாயினும் போர் சம்பவிக்குமாயின், என்னையே முதலில் அழைப்பான். யான் பல போர்களில் மிக்கப்பராககிரமத்தைப் புலப்படுத்திப் பெரும்புகழ் பெற்றிருந்தேன். அப்பொழுது யான் எவ்வாறிருந்தேனெனில், ஒவ்வோர் கிளையும் பழச்சுமைமையாத தாங்கலாற்றுவனையே திருக்கப்பெற்றதோர் பெரும் மரத்தை பொருத்திருந்தேன். ஆகா ! மரத்தின் கிளைகளை ஓர் இரவில் புயற்காற்றே அல்லது திருடர்களோ உலுக்கிப் பழங்களையும் இலைகளையும் கீழே வீழ்த்தி மொட்டையாக்கி விடுவதைப்போல, என்னைத் தழுவிய பெருத்தபுகழும் எனது இயற்கைச் சிறப்பும் மண்ணோடு மண்ணாய் ஓர் நொடியில் மறைந்தது. அதன் பின்னர் யான் ஓர் மொட்டை மரத்தைப் போல வெயிலாற் காய்ந்தும், மழையால் நனைந்தும், காற்றால் மோதப்பட்டும், வருந்துவதைப் போலப்பல துன்பங்களுக்கு ஆளாகினேன்.”

சுந்தரன்:—(விசனத்துடன்) “ஆகா ! உண்மையில் அது நிச்சயமற்ற வாழ்வுதான்.”

நரசிம்மவீரன்:—“ இவ்வாறு நிகழ்தற்கு யான் செய்த பிழை தானென்ன? ஒன்றுமே யில்லை. எனது விரோதிக ளான இரண்டு பாதகர் பிரதாப சிம்மனிடத்திற்சென்று யான் உண்மையிற் கவிங்க தேசத்தாரோடு நட்பா யிரு ப்பதாயும் மாளவதேசத்தாரைத் தொலைத்துவிட இரக சியமாய் எண்ணங் கொண்டிருப்பதாயும் பிரமாண மாய்த் தெரிவித்தனா. அப்பொய்ச் சத்தியத்தின் முன் னர் எனது யோக்கியதாபகூடம் முழுதும் மழுங்கிப் பிர யோசனப் படாமற் போயிற்று. இதைக் கேட்ட அரசன் உடனே என்னை நகரைவிட்டுத் தூத்தி விட்ட னன். இந்த இருபது வருஷங்களாய் இக்குகையும் இதைச் சுற்றி|| கானகமுமே எனது இராஜ்ஜியமாய் நினைத்துக் கொண்டு காலங் கழித்து வருகின்றேன். இங்கு யான் யாதொரு தவறுமின்றிச் சுயேச்சையா ய்க் காலங்கழித்து வருகின்றேன். எனது முந்திய நாட்களில் கடவுளை நினைப்பதற்கே அவகாசத்தைக் கண்டேனில்லை. என்னுடைய அரசனது நினைவும், போரின் ஞாபகமுமே, என் மனத்தை விட்டகலாப் பெருந் தெய்வங்களா யிருந்தன. இப்பொழுதோ அப் பாவங்களை நிவர்த்திக்கும் மார்க்கந் தேடப் போதிய காலம் கிடைக்கின்றது. இப்பொழுது யான் கடவுளை நினையாத நேரமேது?—பாலகர்காள்! இவ்வாறு நாம் உரையாடி நமது அரியகாலத்தை வீண்செய்வது நாம் செல்ல நினைத்தகாரியத்திற்கு கெடுதலானது. விரைவில் மலைக்குச் செல்லுங்கள். நம்மில்யாவன், ஓர் மாணை அடி த்து முதலிற் கொண்டு வருகின்றானோ அவனே இன் றைய விருந்திற்குத் தலைவன். அவன் சும்மா ஸ்ருக்க மற்ற இருவரும் அதைச் சமைத்துப் பரிமாச

வேண்டும். நானும் சுற்றிக்கொண்டு வந்து மலையடிவாரத்தில் உங்களைச் சந்திக்கின்றேன்.”

சுந்தரன் சந்திரன்:--

(நந்தன் சரித்திரம்—பழண மருங்கினையும்)

- (1) தந்தையேயாம் செல்லுகின்றோம்-வேட்டம்
தந்திடுவீர் விடைசந்தோஷமா யங்கு

(இருவரும் போதல்)

- (2) ஒடுதேயொரு புலியே யதை
பூடுருவ விட்டோ-மோர் சரமே-யங்கு
- (3) பாயுதே யொருகலைமான் ஆகா!
பாதி வழியினில் தாண்டியதே புதர்
- (4) துள்ளுதே முயலினமு மெந்தை
யெள்ளளவு மதைதகின் பாணன்று-கொல்லோம்
- (5) பேர்த்தன மரங்களையும் பல
பேருருவங் கொண்டமுள்ளம் பன்றியினீம்
- (6) தூங்கிபல மதயானைகள்
ஜோடிப் பிடியுடனே பிணங்கியெங்கும்
- (7) மாசணம் பெரும் பரம்போலெங்கும்
வாயைக் குகையெனவே திறந்த சீறி
- (8) பேரிடியெனப் பல சிக்கங்கள்
பிளிறியெழுப்பின பேராவமினி
- (9) ஏறுவோம் மலைச்சிகரம் அங்கு
எத்தகைய மிருகங்களுள் கூடி

நரசிம்ம வீரன்:—(தனக்குள்) “ஆகா பிறவிக்குணத்தை மறைத்து வைப்பது எவ்வளவு கடினம். இச்சிறுவர் தாம் அரசுபுதல்வரென்பதைச் சந்தேகியாமலே யிருக்கின்றனர். பிரதாபசிம்மனும் இவர்கள் இங்கு உயிரு

பிடி = பெண்யானை. மாசணம் = மலைப்பாம்பு.

டனிருப்பதாய்க் கனவிலும் நினைக்கின்றனன்று. இவர்கள் என்னையே தந்தையென வெண்ணிக் கொண்டிருக்கின்றனர். ஆகா! இவர்கள் இக்குகையில் தாழ்ந்து செல்லுமாறு கேவலமாய் வளர்க்கப் பெற்றிருந்தும் அவர்களுடைய எண்ணங்களோ அரண்மனையின் உச்சியை எட்டுகின்றன. அவர்கள் அற்பவஸ்துவையும், அரசபுதல்வரின் கண்ணியத்திற்குரியவாறு மதிக்கின்றனர். பிரதாப சிம்மனது மூத்த புத்திரனும் அவனுக்குப்பின் அரசனாதற்குரியனுமான இச்சுந்தரன் என்ன செய்கின்றான்! ஆகா! இக்குகையில் யான் இவர்களை உட்கார வைத்துக் கொண்டு, யான் இவ்வாறு பசைவரைக் கீழேதள்ளி அவாகமூத்தில் இவ்வாறு எனது காலேபூன்றினெனென்று கூடும் பொழுது இச்சுந்தரனது முகத்தில் இரத்தம் சூழ்ந்து கொள்ள, இவனோ பட்டபைக் கொண்டு கைகாலகளை முறுக்கிக்கொள்ளுகின்ற தோடி ஓர்வித வீராவேசத்தையும் கொள்கின்றான். அவனுடைய உடம்பு னியாத்து விடுகின்றது. சிறியவனோ மூத்தவனிலும் அதிகத் தீவிர புத்தியையும் பராக்கிரமத்தையும் உடையவனாக விருக்கின்றான். அவன், யான் விவரிக்கும் காட்சிகளை நேரிற் காண்பவன் போல, அப்பொழுது செய்ய வேண்டிய பல ருசனைகளை வெகுவிசைவில் தெரிவித்து விடுகின்றான். ஆகா! பிரதாபசிம்மா! என்னுடைய நிலங்களைப் பிடிங்கிக்கொண்டு என்னை அநியாயமாய் நீ நகரைவிட்டு விலக்கியதற்குப் பதிலாய் உனது நகரையாளுதற்கு யாதொரு சந்ததியுமில்லாது போமாறு, மூன்று வயதும், இரண்டு வயதுமாயிருந்த இவ்விருவரையுங் யாரு மறியாவாரு கொணர்ந்து விட்டேன்.

இவர்களை இதுகாறும் தனது குழந்தைகளைப்போல வளர்த்து வந்த எனது மனைவியும் இறந்து விட்டனள். ஆகா ! யான் இவ்வாறே காலங்கழிக்க வேண்டியது தான்.—அதோ இவர்கள் மிருகங்களைக் கலைத்துவிடுகின்றனர். யானும் செல்லுகின்றேன்.’”

(சென்றுவிடுதல்)

4-வது சீன்-துறைமுகப் பட்டினத்திற் கருகிலுள்ள கானகம்.

புருஷோத்தமனும் சுந்தராங்கியும் வருதல்.

சுந்தராங்கி:—

காம்போதி—ஆதிதாளம்.

பல்லவி

கண்ணிகர்மதிவதனன் - கடிதங்கிடைத்தமுதல்

புண்ணாயப்போனதென்மனதே.

(க)

அநுபல்லவி

புண்ணியம்செய்துறைமுகம் - இன்னமெங்கிருக்கின்றதோ

போகப்போகத்தொலையாது - பாழுமீவ்வழிநீளுதே

(க)

சரணம்

தூரையவனுறைபதி - துன்னுமெனவேயெண்ணி

விராவிலடையும்பெரு - வேட்கையிறகாய்க்கொண்டு

தூரகதைவருத்தித் தொலை தூரம்வந்தனம்

புருஷோத்தமனையின்னம் புரியுப்பிடமெங்கே.

(க)

ஏ ! புருஷோத்தமா ! நாம் நீண்ட தூரம் குதிரைகளில் வந்தோம். சில நாழிகைக்கு முன்னர் யான் வினாவிய போது நீ அத்துறை முகப்பட்டினம் மிக்க சமீபத்திலிருப்பதாய்க்கூறினையே ! ஐயோ ! என் மனமும் தேகமும் படும் பாட்டை என்னெனத் தெரிவிப்பேன் ! என்னை ஈன்றபோது

உறைதல் = இருத்தல். பதி = ஊர். வேட்கை = ஆசை. தூரகம் = குதிரை. புரி = ஊர்.

கூட எனதன்னை இவ்வாறு வருந்தியிராள். அடே, புருஷோத்தமா ! மதிவதனன் எங்கிருக்கின்றனன் ? தயவு செய்து தெரிவிப்பாயாடா ? என்ன நீயுங்கூட என்னை இவ்வாறு வருத்த ஆரம்பித்து விட்டனை ? ஆகா !

(இராகம்—மோகனம்)

என்னமோவிந்தையாக விருக்குதேயுந்தன்பார்வை
யின்னலைச்சுமந்தோன்போல நெட்டுயிர்ப்பதனைக்கொண்டா
யென்முகமிரங்கினோக்கி விழித்தனை நிகழ்ந்த தீதை
யென்னெனவுரைப்பாய் முற்றுமிடரினைத்தோற்றுவித்தாய்.

அடே ! புருஷோத்தமா ! என்ன என்னை நீ ஓர் மாதிரி யாய்ப்பார்த்து விழிக்கின்றனையே ? ஆகா ! மிக்க மனோசஞ் சலத்தையும் இரக்கத்தையும் புலப்படுத்துகின்றனை ! என்ன விபரீதம் சம்பவித்தது ? ஐயோ ! ஏன் இவ்வாறு நடுநடுங்கித் திகைக்கின்றனை ? உன்னை இவ்வாறு காணயானும புத்திமாறாட்டங்கொள்ளும் நிலைமையை யடைந்தேன். உனது திரேகம் அசௌக்கியமா யிருக்கின்றதோ ?”

புருஷோத்தமன்:—

(இராகம்—காம்போதி.)

அன்னையேநிகழ்ந்தவற்றை யறைவதற்குள்ளங்கொள்ளே
னென்னையுமரசனெந்த நெஜமானுடனேயேக
முன்னரேபணித்தானாயினுங் கட்கிவ்விடருண்டாமோ
வென்னெனவுரைப்பேணிந்த நிருபமதோதுவீரே.

சிறந்ததாயே! சொல்வதற்கு எனது நாவெழுவில்லையே!
என் செய்வேன் ? ஐயோ ! என்னையும் மதிவதனனோடு அர
சன் நகரை விட்டுத்தூரத்தி யிருப்பனேல், யான் இத்தகைய

இன்னல்=துன்பம்.

அறைதல்=சொல்லுதல் உள்ளம்=மனம் பணித்தல்=உத்தி
ரவு செய்தல்.

சஞ்சலத்தைக் கொள்வதற்கும், உங்கள் மனதிற்கும் உடம் பிற்கும் இவ்வளவு துன்பத்தைக் கொடுப்பதற்கும் ஏது வுண்டாயிராது. இதோ இக்கடிதத்தைப் படித்து உண்மையைத் தெரிந்துகொள்ளுங்கள்.”

(கடிதத்தை வாங்கிக்கொள்ளுதல்)

சுந்தராங்கி:—“ஆகா ! கடிதமா ? இதுயாருடைய கடிதம் ? மதிவதனனது எழுததன்றோ ? என்ன விசேஷம் ?

சுந்தராங்கி (படித்தல்)

கடிதம்.

(அகவல் - இராகம் - முகாரி)

புகழ் பெறும் சேவகா புருஷோத்தமா நின்
நிலை விதன்கற்பாம் விலையிலா மணிதனை
யொருவினள் பிறனையே மருவினன் வேசையா
யென்பதை யுறுதியாய் நன்கறிந் தென்மனம்
செந்நீர் விடுத்திச் செயிர்த்துத் துடிக்குதே
சந்தேக மில்லைநந் சான்றுகள் பலவுன
பழிவாங்க வென்மனம் பதைத்துப் பறக்குதே
நன்மையு முண்மையும் நற்குணம் பெற்றனை
நயந்தன புரிவையேல் நவையிலாளுவை நீ
துறைமுகப் பட்டினந் துன்னுவன் நடுவினிற்
கோதை நின்றிலவியைக் கொல்வதே நின்கடன்
கொன்றதற்கோர் பெருங்குறி யையுங் காட்டுவாய்
தவறிடின் வேசையின் தரகனே யாவதோ
டவளினும் வஞ்சகப் பாதகளுவை நீ.

ஒருவி = நீங்கி, செந்நீர் = இரத்தம், செயிர்த்து = கோபத்துடன், சான்று = சாட்சி, நயந்தன = வேண்டுகின்றவற்றை, நவை = குற்றம்.

எனதரிய புருஷோத்தமா ! உனது தலைவி தனது ஆபரணமாகிய கற்பைத்துறந்து பிறனொருவனை விரும்பித் தீண்டினள். அதைப்பற்றிக் கிடைத்த சாக்ஷிகள் என்மனதை அறுத்து இரத்தக் கண்ணீர் சொரியச் செய்கின்றன. யான் தெரிவிப்பது சந்தேகத்தினாலும் யூகத்தினாலுமன்று. நிச்சயமான உருசுவினாலேயே எனது ஆரத்துயரமும் அடங்காக் கோபமும் உண்டாயின. இத்தகைய பாதகத்தினைச் செய்த தற்குப்பழிக்குப் பழிவாங்க வேண்டுமென என் மனம்பதைக்கின்றது. நான் அத்தேசத்திற்கு வரக்கூடாதாதலின், எனதரிய புருஷோத்தமா ! நீயும், அவளுடைய தீய செயலுக்கு இயையாதவனா யிருப்பையேல் இக்காரியத்தை எனக்காக நீயே செய்ய வேண்டும். அவளுக்கு மோர் கடிதம் இதுடன் அனுப்பி யிருக்கின்றேன். அதைப் படித்தவுடன் அவள் துறைமுகப்பட்டினத்திற்குப் புறப்பட்டு வருவாள், வரும் வழியில் உனக்குத் தேவையான அவகாசம் கிடைக்கும். அவளைக் கொன்று, நீ அவ்வாறு செய்தா யென்பதற்கோர் அடையாளம் அனுப்புவாய். இவ்வாறு செய்வதற்கு அஞ்சிப்பின் வாங்குவை யாயின் நீ இவ்விஷயத்தில் அவளுக்குத் கரகு சென்றவனாவதோடு அவளைக் காட்டிலும் அதிகக் கொடிய பாதகம் புரிந்தவனாவை.

இங்ஙனம்.

மதிவதனன்”

ஆகா ! விபசாரமா !! (சுந்தராங்கி திகைத்து நின்றல்.)

புருஷோத்தமன்: ---

(பொன்னூர் மேனியனே)

(தேசிகம்-தாளம்-ரூபகம்.)

ஐயோ விக்கடிதமிவள் மார்பைத் துளைத்துயிரை
மெய்யே யுண்டதாகா யினியுய்யும் வகையில் தென்
கையில் வாளெடுத்தே சுழுத்தெற்ற லெதன் பொருட்டோ
ஐயோ வென்ன செய்வேனகம் நையுதே வெய்துறலால்.

ஆகா! இக்கடிதமே இவள் சுழுத்தை யறுத்து உயி
ரைக் குடித்து விட்டதே! இனியான் எனது வாளே எடுத்து
இவளைக் கொல்லுந் தேவையோ! ஐயோ! ஒருவரைப்
பற்றிப் பிறர் கூறுந்தூஷணைச் சொல்லின் கொடுமையை
என்னெனத் தெரிவிப்பேன்? ஆகா!

(இராகம்—செஞ்சுருட்டி)

எரிதந்த வனல்மீறு மிகழ்கொண்ட வசைவாளி
னெறுழ்விஞ்ச வாயை வெல்லும்
நரகத்தி லுளவான விஷமிக்க பொருள்யாவும்
நவைமுன்னர் நாணி யோடு
துரிதத்தில் மிகுவாயு வெனவெங்கும் நிறைவாகித்
துதைகின்ற சீரையோட்டு
முரமிக்க முனிவோரை மறுவற்ற மடவோரைப்
புனிதத்தை யேனும் விடுமோ.

ஒருவரைப்பற்றிப் பிறர் கூறும் தூஷணமானது நெருப்
பினும் அதிகம் சுடும். வாளின் கூரியமுனையினும் அம்பினும்
இது மிகவிசைவில் மனிதரை ஓர் நொடியிற் கொல்லும்.

மெய்யே = உண்மையில். எற்றல் = வெட்டுதல் வெய்துறல் =
துன்பப்படுதல்.

எரி = நெருப்பு வசை = தூஷணம் எறுழ் = வலி நவை = தூஷ
ணம் துதைகின்ற = அதிகமான சீர் = புகழ் உரம் = திடம் மறுவற்ற
= குற்றமற்ற மடவோர் = பெண்கள் புனிதம் = பரிசுத்தம்.

நரசகத்திலிருக்கும் பாம்பு, தேன், பூரான், முதலிய விஷ ஜெந்துக்கள் அனைத்தினும் இதன் விஷம் மிஞ்சியது. மனோவேகத்தினும் அதிக விரைவில் உலகத்தின் முழுதிலும் பரவி அவருக்குள்ள பெரும்புகழையும் ஓர் கணத்தில் இல்லையாக்கிவிடும். ஆகா ! உயர்ந்த பதவியிலிருப்போரான தேவரும், அரசரும், கற்பிற் பிழையாமாதரும், மிக்கக் கடிய தபசியரும், இதன் வாயினின்று தப்புவரோ ! பரிசுத்தமே ஓர் உருவத்துடன் வரின்னும் அதற்கும் தோஷம் கற்பிப்பாரன்றோ. ஆகா ! எனதரிய அன்னை ! கலங்க வேண்டாம்.”

சுந்தராங்கி:—

(இராகம்—மோகனம்)

அவனையென் கணவனாக வரித்த நான் முதலாயானிவ்
வவனியிலவனுக்காக வதிகின்றேன் சென்ற பின்னர்
கவனத்தி லவனைக்கொண்டேன் கனவிலு மறந்தேனில்லை
கவலையால் வருந்தி நொந்தேனவமான பொழுது யாவும்.

ஆகா ! யான் விபசாரியா ? அவன் நகரை விட்டுச் சென்ற பின்னர் ஓர் கணமேனும் வினாக்காமல் இரவு பகலாய் அவனை நினைத்த வண்ணம் எனது மஞ்சத்தின் மீது வாடி வதங்கிக்கிடப்பது விபசாரமோ ? அன்றி இரவில் நெடு நேரம் அவனது நினைவினால் துயிலற்று அழுதவண்ணம் புரண்டு புரண்டு வருந்திக் கிடப்பது வேசைத் தொழிலோ ? நித்திரையி லடிக்கடி அவனுடனிருப்பதாய்க் கனவு கண்டு திடுக்கிட் டெழுந்து “மதிவதனா” “மதிவதனா” வெணப்பி தற்றி துடி துடித்து வியர்ப்பது கற்பிற்குத் தவன்றோ.”

புருஷோத்தமன்:—“ஐயோ ! பாவம்.”

சுந்தராங்கி:—(விசனத்துடன்) “அடே புருஷோத்தமா !
எனது விபசாரச் செயல்களை நீ யாயினும் நன்றாய் அறி

வதிதல் = இருத்தல்

வாயன்றோ!—ஆகா! சூரசேனன் என்னிடத்தில் வந்து மதிவதனது புத்தியின் மாறுபாட்டைத் தெரிவித்தான். அப்பொழுது யான் சூரசேனை யோர் கொடிய வஞ்சகனென மதித்தேன். இப்பொழுதே அவன் தெரிவித்தது மூலம உண்மையென மதிக்கின்றேன். கலிங்கத்தெசத்தில் எவனோ ஓர் வேசைமகள் இவன் மனதை இவ்வாறு மாற்றிவிட்டனோ? யான் அவனுடன் எனது இனிமையிலிருந்து பிரியாது பழகினவளாதலின், யான் அவன் மனதிற்கு இனிமைபுடைய வளாய்த் தோன்றவில்லையோ! ஆகா! புருஷரது உறுதியில் நம்பிக்கை வைக்கும் மகளிர் மிக்க மடையரே! பெண்கள் இவ்வாறு நம்பி மோசம் போவதினால்தான் அவர்களுக்குப் பேபதையுடைய பெயர்க்கிடத்தது போலும் ஆடவரை நம்புவோர் என்றனைப் போலத் தேமபித் சிகைத்துத் தடுமாறுவர். ஆகா! மதிவதனா! திருநெல் தொழிலையுடையா பிறரை நம்பாநென்பதம் கியைய நீ அங்கு புரியும் செயல்கள் என்னையும் சந்தேகிக்குமாறு செய்தனவே!

(அரிச்சந்திர நாடகம்—ஆலமரமென்றது)

இராகம் சகரானு - தாளம்-ரூபகம்)

- (1) ஆவியென வுன்னை நினைந்தே னடாவெந்தன்
ஆவலனைத்து மவமானதே
- (2) உனையென் மனது காணுக் கணமேது யெந்தன்
மனது கொதித்து மிக நோகுதே
- (3) வேசையெனவே யென்னை நினைந்தாயோ யென்பால்
மாசு மிருக்குமென மதித்தாயோ
- (4) மன்னன் முதலியோரை வெறுத்தேனே முற்றும்
உன்னைச் சதமெனவே நினைத்தேனே
- (5) ஆகா நற்குணப் புருஷோத்தமா வென்னை
வேகமாய் வெட்டுவதுன் கடனே

(இராகம்—முகாரி.)

நன்றிகூர் சேவகா நின்னாயகன் பணித்தவாறு
கொன்றிடல் வேண்டுகின்றேன் கொடுத்தனேன் யானேவானைப்
பின்னிடலுண்மைக் கேச்சு பேதையேன் பணிவைமுற்று
மன்னவன் செவியிலேற்றி யகற்றுவா யெனதுமாசை.

அடே! நற்குணம் நிறைந்த புருஷோத்தமா! அருகில்
வா! நினது எஜமானன் கூறியவாறு செய்து உண்மைக்குப்
பழுதின்றி நடந்துகொள்வாய். மதிவதனை நீ காணும்
போது, என் சிரத்தை வெட்டுவதற்காக யான் எவ்வளவு
சந்தோஷமாய்க் குனிந்து கொடுத்தே நென்பதைத் தெரி
வித்து எனது கற்பின் உறுதியை அறிவிப்பாய். இதோ
வானையானே உறுவிதருகின்றேன். எடுத்துக்கொள். அவன்
விஷயத்தில் என் மனோவாக்து காயங்களினால் யான் ஓர்
பிழையும் புரிந்தறியேன். ஏதெய்வமே! இதுவே உனது
திருவுள்ளம்போலும். அவ்வாறேயாகட்டும். புருஷோத்தமா!
இதோ எனது ஹிருதயத்தைக்குத்தி யிரண்டாய்க் கிழித்து
விடு. ஏனடா தயங்குகின்றனை? நினது எஜமானன், இந்த
ஹிருதயத்திற்குள் இருக்கின்றனோடுவன அஞ்சுகின்ற
யோ? நீ அதை இரண்டாய்க் கிழித்தாலும் அவன் அதை
விட்டு அப்புறம் அகலான்! அடே! இனிதாமதியாமல் அவன்
ஏவியவாறு செய்து விடு. இதோ குனிந்துகொண்டேன்.
அடே! ஏன் கலங்குகின்றனை! போர்முதலியவற்றில் சதத
வீரத்தன்மையைக் காட்டிம நீ என்விஷயத்தில் ஏன் முற்
றும் கோழையாயினை. உன் வாரின் முனையும் மழுங்கி
விட்டது போலும்."

புருஷோத்தமன்:—(கண்ணீர் சோர) "ஆகா! கொடிய
வானே! உன்னை யான் திண்டுவேனாரின் எனது கைக

கூர்தல் = நிறைதல். பணிவை = கீழ்ப்படியும் குணத்தை
மாசை = களங்கம்.

ளுக்குப் பெரும்பாவமுண்டாம். சென்றுவிடு கண்ணிற்கு மறைவில்” (புருஷோத்தமன் வானையப்பால் எறிந்து விடுதல்.)

சுந்தராங்கி:—“ஏன்? நீ என்னை அவசியம் வெட்டிவிடவேண்டும், நீ அவ்வாறு செய்யதவறுவையேல் உனது எஜமானனது சேவகனன்று. நாணயமுள்ளவனாய் மதிக்கப்படவுமாட்டாய். தற்கொலைசெய்து கொள்வது பெரும்பாவமென்றும் அவ்வாறு புரிந்துகொள்பவர் நாகத்திற்குச் செல்லவேண்டுமென்றும் சாஸ்திரங்கள் தெரிவிக்கின்றதாதலின் என்னை யானே மாய்த்துக் கொள்ள அஞ்சுகின்றேன். ஆகா! ஏன் தாமதிக்கின்றனை? ஆடே கசாபபுகடைககாரனை நோக்கித்தன்னை வெட்டிவிடுமாறு வேண்டிவதுபோல யானே அவ்வாறு செய்ய உன்னை விரும்பியும் நீ ஏன் தயங்கிநிற்கின்றனை? உடனே வெட்டிவிட்டு மதிவதனனுக்கு அடையாளம் அனுப்பிவிடு —ஆகா! மதிவதனு! நீயே சாஸ்வதமென நினைத்து யான் எனது தந்தையான அரசன் முதலியோரை வெறுத்து அவரை மீளாத்துபரத்திற் புகுத்தினேன். என்னை மனக்க விரும்பிவிரைவான எத்தனையோ அரசுகுமாரரை உன் பொருட்டு அவமதித்தேன். இவ்வாறு எவளும் புரிவது அரிதென்பதை நீ யான் இறந்தபின்னரே அறிவாய்! நீ இப்பொழுது எவ்ருடைய மோகத்தில் ஆழ்ந்திருக்கின்றனையோ அவனே வெருதுரிதத்தில் எனது அருமை பெருமைகள் நன்றாய் உன்மனதிற்கு விளங்குமாறுசெய்வள்.—அடே! புருஷோத்தமா! உனது எஜமானனது உத்திரவை நிறைவேற்றாதற்கு ஏன் யோசனை செய்கின்றனை?

புருஷோத்தமன்:—(மிக்க விசனத்துடன்) “எனதரிய

தாயே ! இப்பாதகத்தைப் புரிய என் மனம் எவ்வாறு சம்மதிக்கும்? இக்கடிதங்கிடைத்த நாளாய் நான் நித்திரையே செய்தேனில்லை.”

சுந்தரரங்கி. — “ஏன்? உடனே என்னை வெட்டி விட்டுத்திரும்பிச் சென்று கவலையற்று நித்திரை செய்யத் தடையென்ன?”

புருஷோத்தமன்:—“அம்மா ! எனது கண்கள் நித்திரையின்றி வெளியிற் பிதுங்கி வந்து விட்டாலும யான் இக்காரியம் புரியேன், இது உறுதி.”

சுந்தரரங்கி:—

(இந்திரசபா—சாமிச்சார்போய்)

வதுக்கிங்கு கொணர்ந்தனை இதுகாறும் நீஎன்னை (ஏ)

(1) பேதையென்பாலே யிரங்கினற்போலே
பேசுகின்றாய் பரிவாலே கருத்தேதோ (நீ எனை)

(2) அரிய நம்பரிகளை வருத்தினாய்சால்
அடக்கொணா ஆவலெனக்கீந்தாய் வதைத்திட்டாய் (நீ எ)

(3) அரண்மனைவிடுக்க அரசனும்முனிய
சரசாங்கிமுதலியோர் நகைக்கயிடமீந்து (நீ எனை)

(4) தொலைவிலாத்தூரம் துரிதமாய்வந்து
கொலைசெய்ய விரும்பாததேனோ பலனேதோ, (நீ எனை)

ஆகா ! புருஷோத்தமா ! இதென்ன விர்தையாயிருக்கின்றது ! எனதுயிரை வாங்குவதற்கு மனமில்லாதவன் இக்காரியத்தைச் செய்ய ஏற்றுக்கொண்டதென்ன ? மதிவதனனிடத்திற் கென்னை அழைத்துக்கொண்டு போவதாய்ப் பாசாங்குபுரிந்து இவ்வளவு தூரம் அழைத்து வந்ததென்ன? ஐயோ பாவம் நமது வேகத்தில் குதிரைகளை எவ்வளவு

பரிவு=விசனம் பரி=குதிரை சால்=மிக்க.

வருத்திக் கொன்றனம் ! இவ்வளவு நேரத்தையும் வீணாக்கி னாய். என் மனதிலும் பெரும் ஆவலை யுண்டாக்கி என்னை வதைத்தனை. அரண்மனையில் யான் இல்லாதிருப்பதினால் அங்கு பெருங்குழப்ப முண்டாவதிறற்றடையிலலை. அரசன் என்மீது அடங்காக் கோபத்தைக்கொள்வன். சரசாங்கி முதலியோர் ஏளனம் புரிந்து நகைப்பார். இவ்வளவிற்கும் இடங்கொடுத்து என்னை இங்குகொணர்ந்தும், பூசாரிக்கு முன்னால் ஆட்டை நிறுத்திவைப்பது போல என்னை நிற்க வைப்பதும், கொலை செய்யாமல் விடுவதற்கா ? ஆகா ! புருஷோத்தமா ! உனது கருத்தென்ன ?”

புருஷோத்தமன்:—“அன்னை ! எனது கருத்தை தெரிவிக்கின்றேன். உங்களுக்கு வந்துள்ள இவ்விடரை எவ்வாறு நீக்குகின்ற தென்பதைப்பற்றி யோசனை புரிந்த பின்னர் இவ்விஷயத்தை உங்களிடத்தில் தெரிவிக்க நினைத்தேன். தயவுசெய்து யான் சொல்வதைச்செவி கொள்ளுங்கள்.”

சுந்தராங்கி:—“அடே ! நீயாது செப்பப் போகின்றனை ? வேசையெனும் வார்த்தையை எனது செவிகள்கேட்டு விட்டன. அதனால் என் மனதிலுண்டான புண் ஒரு போதும் ஆறாது. இனி இவ்வுலகில் எனக்கு யாது இன்ப மிருக்கின்றது. ஆகையால் நீ எதைத்தெரிவிப்பினும் என்ன பிரயோசனம் ? எனினும் தெரிவிப்பாய்.”

புருஷோத்தமன்:—“அன்னை ! இனி நீவிர் திரும்பி அரண்மனைக்குப் போக இஷ்டப்படமாட்டீர்களென நினைக்கின்றேன்.”

சுந்தராங்கி:—“கொலை செய்யப்படும் பொருட்டு கொணரப் பெற்ற யான் இனி அரண்மனைக்குஞ் செல்வதில்லை. வேறெங்கும் போவதில்லை.”

புருஷோத்தமன்:—“தாயே ! சிறிது பொறுமையைக் கொள்ளுங்கள். சாதாரணமாய் ஒருவன் உண்மையை உடைமையை மாத்திரம் காண்பித்தல் போதாது. அத்துடன்புத்தி துட்பத்தையும் புலப்படுத்துவது ஒவ்வொருவனுக்கும் இன்றியமையாத விஷயம். அவ்வாறே யானும் இவ்விஷயத்தில் ஒழுகவேண்டும். நீங்கள் எனது எஜமானன் மீது இவ்வளவு விரைவில் வெறுப்பைக்கொள்வது அடாது. அவர் தீயவழியிற் செல்பவரன்று. மிக்கமனோறுதியையுடையவர். பிறமாதரை ஈன்றதாயென மகிப்பவர். யாரோ ஓர் பாதகனது மொழியினாலும் தந்திரச சூழ்ச்சியினாலும் இக்காரியம் நிகழ்ந்திருக்கின்றது. தவறான எண்ணங்களைக் கொள்வோரைச் சமயம் நோக்கி நாம் சரிப்படுத்தி அவர்திருப்தி அடைபுமாறு புரிவதே உசிதமன்றி, அவர் கட்டளைக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடத்தல் புத்திமான்களுக்கழகன்று. இதுதர்மத்திற்கும் விரோதமாகாது.”

சுந்தராங்கி:—“ஆகா ! எந்தப் பாதகன் இவ்வாறு செய்தனனோ ?”

புருஷோத்தமன்:—“ வேறு யாதாவினுமோர் சிறிய ஜெந்துவைக்கொன்று அதன் இரத்தத்தை ஓர் துணியில் நனைத்து எனது எஜமானனுக்கு அனுப்பி உங்களை யான் கொன்று விட்டதாகத் தெரிவித்து விடுகின்றேன். அரண்மனையில் நீங்கள் இல்லையென்று யாவரும் சொல்லிக் கொள்ளுவதும் அவர் காதிற்கெட்டுமாயின், அது யான் கொன்றதை உண்மைப்படுத்தும்.”

சுந்தராங்கி:—“ஆகா ! புருஷோத்தமா ! இவ்வாறு செய்த பின்னர்தான் எங்கிருப்பது ? அப்படி அங்கிருந்து செய்வது யாது? இத்துயரை எவ்வாறு பொறுத்திருப்

பது ? எனது பிராணகாந்தன் சம்பந்தப்பட்ட வரையில்தான் இறந்து விட்ட பின்னர், இவ்வுலகில் இனியான் இருப்பதில் எனக்கு யாது ஸார்த்தக மிருக்கின்றது ?”

புருஷோத்தமன்:—“ நீங்கள் இனி அரண்மனைக்குச் செல்ல நினைப்பீர்களாயின்,”—

சுந்தராங்கி:—“ இனி அரண்மனையுமில்லை, தந்தையு மில்லை. கனிமண்ணின் பதுமையை யொத்த ஜெயபாலனது உபத்திரவமும் எனக்குப் போதும். அவன் என்னை மணக்கும் பொருட்டு என்னிடம் தோற்றுவிக்கும் அன்பும், செய்யும் உபசரணைகளும், ஓர் தேசத்தை எதிரியின் சேனைகள் முற்றுகை போடுவதைப்போல அவ்வளவு கரோமாய்த் தோன்றுகின்றன.”

புருஷோத்தமன் :— “ அரண்மனைக்குச் செல்லாவிடின் இம்மாளவ தேசத்திலேயே நீங்களிருத்தலிற் பய

சுந்தராங்கி:—“ வேறு எங்கு செல்வது உசிதமாகும் ?”

புருஷோத்தமன்:—“ கலிங்கதேசத்திலிருந்து வந்த சேனாதிபதியான பாரக்கிரமபாகு திரும்பி நாளைதினம் துறைமுகப்பட்டினத்திற்குவரப்போகின்றனன். நீங்கள் சிலகாலத்திற்கு மிக்கத் துணிவைத் தோற்றுவித்து ஒழுக மனது கொள்வீர்களாயின் நீங்கள் மதிவதனனுக்கருகில் வசிக்கலாம். அவரை அடிக்கடி பார்க்காவிடும் அவரது செயல்கள் யாவும் உங்கள் செவிகளிற்கு எட்டியவாறிருக்கும் ”

சுந்தராங்கி:—“ ஆகா ! அப்படியா ? எனது நாணத்திற்குச் சிறிது பழுதுவரினும், கற்பிக்கு அழிவில்லாதிரு

குமாயின் அத்தகைய விஷயத்தைச் செய்வற்கு ஆசை பணியில்லை. உனது கருத்தை நன்றாய்த் தெரிவிப்பாய். புருஷோத்தமா!”

புருஷோத்தமன்:—“யான் சொல்வதைக் கவனியுங்கள். முதலில் நீங்கள் பெண்ணென்பதை மறந்துவிட வேண்டும். நீங்கள் இதுகாறும் பிறரை அதிகாரஞ் செய்த தன்றிப் பிறரது ஏவலைப் பெற்றோரன்று. இனி அதிகாரத்தை விடுத்துக்கீழ்ப்படிதலை உங்களுக்குரியதாய்க் கொள்ளவேண்டும். மாதர்க்கணிகலமாகிய நாணம், மடம், அசசம், பயிர்ப்பு, என்னும் குணங்களை மறைத்துத்துணியையும் துடுக்கையும், பிறருக்குச் சரேலென விடையளிக்கும் குணத்தையும், பிறரிடத்தில் அஞ்சா திருத்தலையும் தோற்றுவிக்க வேண்டும். உங்களது மெல்லிய அழகிய மேனியை, வெயில் முதலியவற்றிற்குத் தோற்றுவித்தல், முறட்டுத்தொழில் புரிதல் முதலியவற்றைச் செய்ய விருப்பங்கொள்ள வேண்டும். ஐயோ! இவற்றைச் செய்யச்சொல்வதற்கு என் மனது சிறிது மிடந்தரவில்லையே.”

சுந்தராங்கி:—“நீ தெரிவிப்பதை அறிந்தேன். யான் இப்பொழுதே ஆடவரின் தைரியத்தைப் பெற்றேன். மேல் நடக்கவேண்டியவற்றை விரைவில் தெரிவிப்பாய்.”

புருஷோத்தமன்:—“நீங்கள் ஓர் புருஷனுடையைத் தரித்துக் கொண்டு என்னைப்போல மாறவேண்டும். இதை முன்னரே யான் யோசனை செய்து இதோ உங்களுக்குத் தகுந்த ஆணுடைகளைக் கொணர்ந் திருக்கின்றேன். இவற்றை அணிந்துகொண்டு பராக்கிரமபாகு விடத் திற்குச்சென்று அவனுக்குப் பணி புரிவதாய்ச் செப்பங்கள். அவன் மிக்க நாணயமும் நற்குணமும், பரிசுத்

தழுமுடையவன். சங்கீதப்பிரியன். பாவேதில் உங்களுக்கு மிக்கத் திறனுண்டென அறிவிப்பீர்களாயின் அவன் உங்களை உடனே ஏற்றுக்கொள்வான். யான் உங்களுக்குத் தேவையான பொருளை அப்போதைக்கப்போது அனுப்புகின்றேன். நீங்கள் ஒன்றிற்கும் கவலைப்படவேண்டாம். அம்மா.”

சுந்தரரங்கி:—“ஆகா ! புருஷோத்தம ! நீ ஒருவன் இல்லை யாயின் எனக்கு இவ்வுலகில் யாதொரு ஆறுதலுமில்லை. நீ சொல்லியவாறே செய்கின்றேன் உடைகளெங்கே”

புருஷோத்தமன்;—(கொடுத்தல்) “இதோ எடுத்துக்கொள்ளுங்கள். எனதரிய தாயே ! யான் இனி அசுகம் இங்கு தாமதித்தால் உங்களை நானே அழைத்து வந்ததாகச் சந்தேகிப்பார்கள். ஆதலின் யான் உடனே திரும்பிச்சென்று விடவேண்டும். இந்தச் சிமிழையும் எடுத்துக்கொள்ளுங்கள். இதற்குள்ளிருக்கும் மருந்து உயிரைக்காப்பாற்றும் அமிர்த சுஞ்சிவி. கப்பலிற் செல்லும்போதும் வேறு சமயத்திலும் நீவிர் மனக்கவலையாலும் பிறகாரணங்களாலும் திரேக அசௌக்யத்தைக் கொள்வீர்களாயின் இதிற் சிறிது உட்கொள்வீரேல் உடனே செளக்கியமடைவீர். இப்பாதையிற் சிறிது செல்லுவீர்களாயின் எதிரில் துறைமுகப்பட்டினமிருக்கின்றது. தயவு செய்து செல்லுங்கள். யான் விரைவிற்போகின்றேன்.”

சுந்தரரங்கி:—“மெத்த சந்தோஷம் நீ சென்றுவிடு. யானும் இதோ துறைமுகப்பட்டினம் போகின்றேன்.”

(இருவரும் பிரிந்து செல்லுதல்)

5-வது சீன்:—மாளவதேசத் தரசனது கொலு மண்டபம்.

பிரதாபசிம்மன், சரசாங்கி, ஜெயபாலன், பராக்கிரமபாகு

முதலியோரும், மற்றவரு மிருத்தல்.

பராக்கிரம பாகு:—

(இராகம்—தோடி)

வேந்தனே கலிங்கதேயம் விரைவினில் மீளவெந்த
னேந்தலு மேவுகின்றான் விடைதரிலுடனேயாங்கு
போந்து மதெண்ணம் யாவும் புகலுவேனினிமேல்யாமும்
சாந்தமாய்ச் சந்தியாது சமரினிலெதிர்த்தல் திண்ணம்.

சிறந்த அண்ணலே ! எனதரசன் உடனே திரும்பி
வருமாறு எனக்குக் கட்டளையனுப்பி யிருக்கின்றான்.
யான் செல்ல விடையளித் தருளுமின் ? இனி நாம் விரோதி
களாய்ப் போரினிற் சந்திக்க வேண்டுமே யென்பதைப் பற்
றியே விசனிக்கின்றேன்.”

பிரதாபசிம்மன்:—“ பராக்கிரம பாகு ! எனது நகரத்தினர்,
யான் உங்கள் அரசனுக்குக் கப்பங் கொடுத்துக் கீழ்ப்
படிதலைப் பொறுக்கார். யான் அவர்களிடத்திற்கு
விரோதமாய் நடப்பேனாயின் யான் அவர்களுக்கு அரசு
னாயிருக்கத் தகுந்தவனாவேனே !”

பராக்கிரமபாகு:—“ மெத்த நன்று ! யான் இப்பொழுது
புறப்பட்டித் துறைமுகப் பட்டினத்திற்குச் செல்ல
உத்தேசிக்கின்றேன், கடைசியாய் விடைபெறுமாறு
வந்தேன்.”

பிரதாபசிம்மன்:—“ மெத்த நல்லது ! சென்றுவா ”

(பராக்கிரமபாகு சென்று விடுதல்)

எந்தல் = அரசன் போந்து = போய் சமர் = போர் திண்ணம் = உறுதி.

சரசாங்கி:—“ இவன் பெரும் விசனத்துடன் செல்கின்றனன், எனினும் யாம் அவனை அவ்வாறு அனுப்பியது நமக்கு மிக்கப் பெருமையே ”

ஜெயபாலன்:—இந்நகரத்திலுள்ள வீரர்கள் யாவரும் இவ்வாறு இவனைத் திருப்பி விடுவதையே கோரினர்.

பிரதாபசிம்மன்:—“ பராக்கிரமபாகு இங்கு நடந்தவற்றைப் பற்றி ஏற்கனவே தனதரசனுக்கு எழுதிவிட்டனன், ஆதலின் நாம் இனி தாமதியாது நமது சேனைகளைத் தயாரித்தல் இன்றியமையாத முதற்காரியம். அவர்களது சேனைகள் நடு வழியில் தங்கியிருப்பதாய்த் தெரிகின்றது. இனி அவைகள் இங்கு விரைவில் வந்து விடு மாதலின் யாம் போருக்கு ஆயத்தமாயிருத்தல் வேண்டும்.”

சரசாங்கி:—“ ஆமாம் ? இவ்விஷயம் மிக்க சிரத்தையுடன் கவனித்தற்பாலதே. யாம் மிக்கத்தூரிதமாய்ப் பெருஞ் சேனையைத் திரட்டவேண்டும்.”

பிரதாபசிம்மன்:—“ இது இவ்வாறு சம்பவிக்கு மென்பதை முன்னாடியே யறிந்து நமது வீரர்கள் முன்னெச்சரிக் கையாயிருக்கின்றனர். அதைப்பற்றி நமக்கதிகம் கவலை தேவையில்லை; எனதினிய சரசாங்கி ! சுந்தராங்கி எங்கே ? அவள் ஏன் இன்று இவ்விடத்திற்கு வந்தாளில்லை, அவள் நம்மீது பெரும்கூதாத்திரத்தைக் கொண்டவளாய் வரவர நமக்குச் செலுத்தவேண்டிய மரியாதையையும் முற்றும் மறந்தனன்போலும். நாமும் இதைக்கவனியாது விட்டுவிடுதல் தவறு. அவளை என்முன்னர் விரைவில் வரவழை ”

(ஓர் சேவகன் செல்லுதல்)

சரசாங்கி:—“பிராணகாந்தா ! மதிவதனன் சென்ற முதல் அவன் ஆதிகமாய் எங்கும் வராமல் தனது அந்தப்புரத்திலேயே விசனித்திருக்கின்றான். நாடகமே இதை சிவர்த்திக்க வேண்டும். நீங்கள் தயைபுரிந்து அவனிடத்திற்குமையான மொழிகளை வசனிக்கவேண்டாம், அவன் மிக்க மெல்லிய தன்மையை யுடையான். சொற்கள் அவன் மனநில கூறிய அடிகளாப்ப பாடநது அவனை மாய்த்து விடும்.”

(சேவகன் திரும்பி வருதல்.)

பிரதாபசிம்மன்:—“அவன் எங்கேயடா ? உன்னுடன் வரவில்லையா ? அவளது துணியையும் அகமபாவத்தையும் எவ்வாறு தண்டிப்பது ?”

சேவகன்:—“அரசே ! உங்கள் புதல்வியின் அந்தப்புரத்தின் வாயிற் கதவு சாத்தப் பெற்றிருக்கின்றது. யான் எவ்விதம் உரக்கக்கூவிலும் ஒருவரும் விடையீந்தாரில்லை.”

சரசாங்கி:—“பிரபு ! யான் கடைசியாய் அவளைப்பார்த்தபோது அவன் திரேக செளக்கிய மினறியிருப்பதாயும் தான் வேந்தனிடத்திற்குத் தினந்தினம் வந்து மரியாதை செலுத்துவதற்குவர முடியாதிருப்பதைத்தெரிவிக்குமாறும் வேண்டினன். அதை யான் உங்களிடத்தில் தெரிவிக்க மறந்துவிட்டேன். மன்னித்தருளுவீர், பிராணகாந்தா !”

பிரதாபசிம்மன்:—“ஆகா ! கதவு சாத்தப்பட்டிருக்கின்றதா ! யானே செல்கின்றேன்.”

(அரசன் எழுந்துசெல்லுதல்.)

சரசாங்கி:—“எனதரிய சகோதரா ! நீயும் மன்னவருடன் செல்வாய்.”

ஜெயபாலன்:—“அவளுடைய சேவகன் புருஷோத்தமனை யும் இவ்விரண்டு நாட்களாய்க்காணும்.”

(ஜெயபாலனும் செல்லுதல்)

சரசாங்கி:—(தனக்குள்) “ஆகா புருஷோத்தமா ! மதிவத னன் விஷயத்தில் உனக்கிவ்வளவு அபிமானமா ! ஒருக் கால் யான் கொடுத்த விஷத்தை யுண்டிருப்பனோ ? அதனாலே தான் இவன் காணப்படவில்லையென நினைக் கின்றேன். அவள் எங்கே சென்றிருப்பாள் ? அவள் தனது பேரவா சிறகாய் முளைக்கப்பெற்று மதிவதன னிடத்திற்குக் சென்றனளோ ? அல்லது விண்ணுல கமே சென்று விட்டனளோ ? இரண்டும் எனக்கு ஒன்றே ! அவள் தொலைவாறாயின் மாவலிதசத்தின் அரசியல் எனக்கும் ஜெயபாலனுக்கும் சித்திப்பது நிச் சயம்—ஜெயபாலா என்ன விசேஷம் ?

(ஜெயபாலன் வருதல்)

ஜெயபாலன்:—“அவள் எங்கேயோ ஒடிப்போய் விட்ட னள். இதையறிந்த அரசன் சிங்கமெனக் கர்ச்சிக் கின்றான். அவனிடத்தில் நெருங்க எவரும் அஞ்சு கின்றனர். நீயே உள்ளே சென்று அவனைச் சாதம் செய்யவேண்டும்.”

சரசாங்கி:—“மெத்த நன்று, செல்கின்றேன்.”

(சரசாங்கி சென்றுவிடுதல்)

ஜெயபாலன்:—(தனக்குள்) “சுந்தராங்கியின் மீது எனக்கு காதலும் வெறுப்புமுண்டாகின்றன. மங்கையர் யாவ ரிலும் மிக்க அழகு நற்குணம் நல்லொழுக்கம், கல்வி, புத்தி துட்பம், முதலிய வற்றை யுடைத்தாயிருத்த லின் அவளை விரும்புகின்றேன், இத்தகைய சிறப்பின

ளான பெண்மணியே கேவலமோர் ஏழையான யாசகனை கணவனாகத் தேர்ந்தெடுத்துக்கொண்டு என்னை இகழ்ந்து தூஷித்தது அவளுடைய பகுத்தறிவிற்கோர் பெருங்குறைவு. இஃதே யவனிடத்தில் வெறுப்புண்டாவதற்குக் காரணம். அதோ புருஷோத்தமன் வருகின்றனன் !

(புருஷோத்தமன் வருதல்)

யாரடா அவன் ? அடே புருஷோத்தமா ! என்ன மூட்டை கட்டுகின்றனையோ ? ஓய் தரகரே ! இங்கு வாரும். (அதட்டிய குரலில்) அடேதுஷ்டா ! உனது எஜமானி எங்கு சென்றனளடா ? உடனே தெரிவிக்கின்றாயா ? இல்லாவிடின் உன்னை மகாகனம் பொருந்திய கமுகரசனது விருந்திற்கனுப்புகின்றேன்.”

புருஷோத்தமன்:—“ஆகா ! என்ன விசேஷம் ? எனதரிய பிரபுவே !”

ஜேயபாலன்:—“சுந்தராங்கி எங்கே சென்றனளென்பதைத் தெரிவிக்கின்றனையா ? இல்லையா ? இல்லையாயின் உன்னை இன்னோர்முறை வினாவேன். உனது ஹிருதயத்திலுள்ள இவ்விரகசியத்தை நீ வெளியிடாவிடின், அதைப் பிளந்துயானே அறிந்துகொள்வேன். அந்தக் கீழ்மகன் மனிவதனனிடத்திற்குச் சென்றுவிட்டனளோ ?”

புருஷோத்தமன்:—“ஆகா ! அரசியை என்று முதற்கண்டறி ல்லை ? மதிவதனன் கலிங்கதேசத்திலன்றோ இருக்கின்றனன் ! இவள் அவனுடனிருத்தல் எவ்வாறு கூடும் ?”

ஜேயபாலன்:—“அடே ! எனதருகில்வா. யானுன்னை நன்றாயறிவேன். நீ தெரிவிக்கின்றனையா ? இல்லையா ?

புருஷோத்தமன்:—“ஓ ! மகாகனம் பொருந்திய பிரபுவே !”

ஜெயபாலன்:—“ஓ மகாகனம் பொருந்திய தரகாரே! உனது எஜமானி எங்கிருக்கின்றன ளென்பதை மாத்திரம் தெரிவித்து விடு. இல்லையேல் இதோ உன்னை எனது வாளுக்கிரையாக்குவேன்.”

புருஷோத்தமன்:—(ஓர் கடிதத்தை நீட்டி) “இதோ! இக்கடிதத்தைப்பாருங்கள். இதிலுள்ள சங்கதியைத் தவிர வேறொன்றையும் அறியேன்.”

ஜெயபாலன்:—“எங்கே! அதைப்பார்க்கலாம். அவள் இவ்வண்டத்திற் கப்பாலிருப்பினும யான் தொடராது விடு வேனா.”

(ஜெயபாலன் கடிதத்தைப் படித்தல்)

புருஷோத்தமன்:—(தனக்குள்) “சுந்தரங்கியைக் கொன்று விட்டதாக இன்று மதிவதனனுக்கு எழுதிவிட்டேன். இவன் அவனைத்தேடிச் செல்வவேண்டி மதிவதனன் கையாலிறத்தல் நிச்சயம். போகட்டும்.”

ஜெயபாலன்:—“ஆகா! அபபடியா! இக்கடிதம் உண்மையானது தானா?”

புருஷோத்தமன்:—“அபபடியே மதிக்கின்றேன்.”

ஜெயபாலன்:—“இது மதிவதனது கையெழுத்தே. அதையான் நன்றாயறிவேன். ஆடே, புருஷோத்தமா! இனி உனது வஞ்சகத்தை விடுத்து எண்ணிடத்தில் உண்மையாய் நடந்துகொள். எனது ஏவல்சனே நீ மிக்க ஊக்கத்துடன் புரியவேண்டும். எத்தகைய காரியமேயாயினும். பின்வாங்காது செய்வையேல், நீ யோக்கியனாவாய். உனக்குத் தேவையான பொருளுதவி செய்கின்றேன், உனக்கு உயர்ந்த உத்தியோக முண்டாவதற்கும் சிபார்சு செய்கின்றேன்.”

புருஷோத்தமன்:—“மகா பிரபுவே! மெத்த நன்று அவ்வாறே செய்கின்றேன்.”

ஜெயபாலன்:—(சந்தோஷத்துடன்) “இதோ இப்பணப் பையை எடுத்துக்கொள். நீ இப்பொழுது ஓர்காரியம் செய். மதிவதனனுடைய உடைகளில் உன்னிடம் யாதா யினுமொன் றிருக்கின்றதோ?”

புருஷோத்தமன்:—“மதிவதனன் கடைசியாக ஊறைவிட்டுச் சென்றபோது அணிந்திருந்த உடையை எனக்கு இது மளித்துச் சென்றான். அது எனது வீட்டிலிருக்

ஜெயபாலன்:—“நீ விரைவிற்கென்று அதை எடுத்துக்கொண்டுவா. அதை என்னிடம் கொடுப்பதே நீ எனக்குச் செய்யும் முதற்காரியம், போவாய்.”

புருஷோத்தமன்:—“அவ்வாறே செய்கின்றேன் மகாப்பிரபுக்களே!”

(செல்லுதல்)

ஜெயபாலன்:—(தனக்குள்) “யான் இவர்களைத் துறைமுகப் பட்டினத்தில் சந்தித்து அவள் கண்ணிற்கெதிரில் மதிவதனைக் கொண்டு எனது செளரியத்தை அவளுக்குக்காண்பிக்கின்றேன்.” என்னை அவனது பாததுளிக் கன்றோ ஒப்பிட்டனள். அவளை எனது காலால் உதைத்து அரண்மனைக்குத் திருப்பித்தள்ளிக்கொண்டு வருகின்றேன்.”

(புருஷோத்தமன் உடைகளுடன் திரும்பி வருதல்)

ஜெயபாலன்:—“இவைகள் தானே நீ குறித்தவை?”

புருஷோத்தமன்:—“ஆமாம்! மகாப்பிரபுவே.”

ஜெயபாலன்:—“ இவைகளை எனது அந்தப்புரத்திற்குக் கொண்டுவருவாய். யான் இப்பொழுதே துறை முகப் படடினம் செல்லவேண்டும். யான் புரிவதை நீமௌனத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருக்க வேண்டியது.”

(ஜெயபாலன் சென்று விடுதல்)

புருஷோத்தமன்:—(தனக்குள்) “ஓகோ! என்னை வஞ்சகனாயும் பொய்யனாயும் ஆக்க நினைக்கின்றையோ? அது ஒரு போதும் பலியாது, நீ துறைமுகப் படடினஞ் செல்வையாயின் துன்பமே சம்பவிக்கு மன்றி உனதெண்ணம் ஒரு போதும் நிறைவேறாது.”

(இவனும் பின்னாற் செல்லுதல்)

வெது சீன்:—ஓர் ஆரண்யம். சுந்தராங்கி ஆண்டேவஷத் தரித்து வருதல்.

சுந்தராங்கி:—(சோர்ந்து வருந்தி)

(பண்—மற்றுப் பற்றெனக் கின்றி நின்றிருப் பாதமே
மனம்பாவித்தேன்)

இராகம் தேசிகதோடி—தாளம் ருபகம்

- (1) என்ன செய்குவேனெங்கு செல்லுவேனெங்கிருக்குதோ
[வந்நகர்
ஏகிடம் நெறிதவறினே னிருளில் வரணியம் புக்கனென்.
- (2) துன்னலாமென வெண்ணியே மனந்துயரினால்
[மிகவாடுதே
தோன்று மிவ்வன மெங்கு முற்றுமோ தோகையென்
[மனமாழ்கினென்.

- (3) எங்கு நோக்கினு மெண்ணிலாப் பலதுஷ்டமிருக
[மேகுதே
எங்குதே மனமோங்கும் பீதியாலெங்கு சென்று
[மறைகுவேன்;
(4) இவ்விருதின முண்டடாமையாலெந்தன் மெய் மிகச்
[சோருதே
ஈசனேஇனியுன்னருளின்றியுய்தலு முளதாகுமோ.

ஆகா ! எனது வழிதப்பி இவ்விருண்ட கானகத்திற் குள் இரண்டு நாட்களாய் அலைந்து திரிகின்றேன். இதை விட்டு வெளியிற் செல்லும வழியைக் காணேனே. ஐயோ ! எங்கு நோக்கினும் பாலை, புலி, கரடி, நரி, பன்றி, முதலிய துஷ்ட விலங்குகள் கும்பல் கும்பலாய் நிற்கின்றனவே. அவைகளைக் காணக் குலை நடுக்க முண்டாகின்றது. ஆங்காங்கு மரங்களில் மறைந்து அவைகளின் கண்ணிற்படாமற் செல்லுகின்றேன். இவ்விரண்டு தினங்களாய் உணவு முதலிய அருந்தாமைமால் எனது கால்கள் சோர்ந்து தள்ளாடுகின்றன. கண்களோ இருளுகின்றன. ஐயோ ! அதுறைமுகப்பட்டினம் எங்கிருக்கின்றதோ அறியக் கூடவில்லையே. ஆகா ! எனது பிராணகாந்தனைக் காணவேணு மென்னும் மனோ உறுதியில்லையாயின், யான் உடனே கீழே விழுந்து இறத்தல் நிச்சயம். அந்த உறுதியால், தள்ளாடும் இவ்வுடம்பை இழுத்துக் கொண்டலையின்றேன். இதோ ஓர் சிறிய பாதை செல்கின்றது. அதைத் துடாந்து செல்கின்றேன்.

(இராகம்—எதுகுல காம்போதி)

இவ்விருதினமும் புல்லிலென்னரு முடலை வீழ்த்தி
யொவ்வொரு கணமு மஞ்சியுறங் கிடாப்பொழுதைப் போக்கி
யெவ்விட மலைந்து வாடியே கினுயிதனை நீங்கு
மவ்வழியறிந்தேனில்லை யமலன் தருளோ யிஃதே.

* உறங்கல் = தூங்கல். அமலன் = கடவுள்.

ஆகா ! இவ்விரண்டு நாட்களும், இரவில் ஊனாயிடும் இக்கொடிய விலங்குகளுக் கிடையில் இருளில் புல்லின் மீது எனது மெல்லிய திரேகத்தை வீழ்த்தி ஓயாத பயத்தினால் ஒவ்வோர் கணத்தையும் நரகவேதனையாய்க் கழித்தேன். ஐயோ ! எவ்வாறு அலையினும் இவ்வரணியத்தை விட்டு நீங்கும் வழியைக் கண்டேனில்லை. இச்சிறுபாறையும் வர வரக் குறுகுகின்றது. இதன் முடிவை நோக்குவேன்.

அரிச்சந்திர நாடகம்—போரேனிதோ போரேனிதோ

(இராகம் கேதாரம்—தாளம் ருபகம்)

கைசோருதே கால்சோருதே கண்கள்மிக
யிருளாகுதே கணமுமினி நடவேன்

1. ஐயாவெந்த னப்பா நசா
அடியாளென்னை யருளாயினி
2. முன்னர்துறை முகமிருப்ப
தென்னவவன் மொழிந்தான்காணென்
3. நடையாற்கால்கள் கொப்புளித்தே
நடவாவித மிடரீந்தன
4. மலைபோற்பெரும் மதயானைகள்
வழியிற்பல குழுமுகின்ற
5. நீர்வேட்கையால் நாவறண்டே
நெருப்பாய்த்தேகம் பதைபதைக்க
6. போதுந்துயர் பேதையன்றோ
பொறுப்பாய்வழி விடுப்பாய் யீசா
7. ஆகாவிங்கோர் குகைதோணுதே
ஐயோவிதி விருப்பதென்னோ.

குழுமுதல் = ஒன்றாய்க்கூடுதல்.

ஐயோ ! கற்களின் மீதும் முட்களின்மீதும் நடந்து கால்கள்முற்றும் கொப்புளித்து அக்கொப்புளங்கள் உடைந்து நெருப்பாய் எரிகின்றனவே. ஆகா ! தாகத்தினால் நாவறண்டு தேகம் முழுதும் வேகின்றதே. இனி ஓர் நிமிஷமும், உணவு முதலிய கொள்ளாது இவ்வுயிர் நிற்காது போவிருக்கின்றதே ஆகா ! இதோ ஓர் குகைதோன்றுகின்றது. அதில் யாவராயினும் மனிதரிருக்கின்றனரோ ? அல்லது சிங்கம் முதலிய விலங்குகள் வசிக்கின்றனவோ ? அல்லது நாகரீக மற்ற காட்டு மனிதரிருப்பரோ ? யான் சந்தடி செய்யாது அப்பாற் சென்று விடுதலே நன்று. அதிலிருப்பவர் யாவரெனக்கூப்பிடமிக்க அசசமாயிருக்கின்றது. என்னும், எனது கடும்பசி தாகங்கள் என்னுடைய பயத்தை விலக்க ஓர்விதத் துணியை தருகின்றன. சகல போகங்களையும் அனுபவிப்போரான பெருஞ்செல்வர் எப்பொழுதும் வீரமற்ற பெருங்கோழையராயிருக்கின்றனர். வறியவரே மிக்கத்துணிந்தவர். வாசலில் நின்றவண்ணமே கூவுகின்றேன். யாறங்கே ! இக்குகைக்குள்ளிருப்பவன் யாவன் ? ஐயோ ஐந்தாறு தடவைகள் உரக்கக்கூவியும் விடையிலலையே. யான் உள்ளே செல்கின்றேன். எனது வாளையுறுவிக் கரத்திற்பிடித்துக் செல்லின் எத்தகைய விரோதியும் என்னை எதிர்க்க அஞ்சுவன்.

(உள்ளே செல்லுதல்).

ஆகா ! இது மிக்க இருளடர்ந்ததாயிருக்கின்றதே ! உப்புறத்தில் வெளிச்சந்தோன்றுகின்றது. ஆகா ! மலையிலிருக்குமோர் பிளவினாண்டான வெளிச்சமன்றோ ! மனிதரின் படுக்கைகளிருக்கின்றனவே ! வேட்டைக்குத் தேவையான ஆயுதங்கள் ஓர் புறத்திலிருக்கின்றன. மற்றோர் புறத்தில் உடைகள் சில காணப்படுகின்றன. இதோ இம்முலையில்

அடுப்பு முதலியன விருக்கின்றன. இது மனிதர் வசிக்கு மிடமென்பதற்குச் சந்தேகமுமில்லை. ஒருவரும் புலப்பட வில்லையே. இவர் கள்வராயிருப்பரோ! அன்றி வேடர், குறவர் முதலிய வனசரர்கள் இவ்விடத்தில் தங்குகின்றனரோ! இதோ கொஞ்சம் ஆகாரமும் நீரும் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இதன் சொந்தக்காரரிலரே! என்செய்வேன், எனதுயிர் போகின்றதே. ஆபத்திற்குப் பாபமில்லையென்ப பெரியோர் கூறுகின்றனராதலின் இவ்வுணவிற் சிறிதெடுத்துக்கொள்வது திருட்டாகாது. சொந்தக்காரர் வரின், உண்மையைத் தெரிவித்து மன்னிக்குமாறு வேண்டிக்கொள்கின்றேன்.”

(ஆகாரத்திற் சிறிதெடுத்துப் புசித்துக்கொண்டிருத்தல்)

(நரசிம்மவீரன், சுந்தரன், சந்திரன் மூவரும் வருதல்.)

நரசிம்மவீரன்:—“சுந்தரா! உனது சாமர்த்தியமே சாமர்த்தியம்! வேட்டையாடுவதில் உனக்கு ஈடாவோர் ஒருவருமே இல்லை. இன்று இம்மாணை நீயே கொன்றமையின் நீயே இன்றைய விருந்திற்குத் தலைவன். யானும் சந்திரனும் நமக்குத் தேவையான உணவைத் தயாரிக்கக் கடமைப்பட்டவரானோம். வாருங்கள். நமதுகுகைக்குட் சென்று விரைவிலுண்டு களிப்படைவோம். மிக்கஉழைத்து வேலை செய்வோர்க்குப் புளித்த கூழும் அமிர்தமாய்த்தோன்றும். அவர் கூரிய மேடுபள்ளங்களைக் கொண்ட சுற்பாறையிலும் குரட்டை விட்டுக்கொண்டு நித்திரை செய்வார். ஒருழைப்புமின்றிச் சோம்பியிருப்பவர்க்கு மிக்க மெல்லிய புஷ்பச்சயனமும் கடிதாய்த்தோன்றும். அவர் நித்திரை செய்யலாற்றாது புரண்டு புரண்டு புழுங்கிக்கிடப்ப ரன்றோ.”

சுந்தரன்:—“இன்றுயான்முற்றும்சோர்வடைந்தேன். பிதா!”

சந்திரன்:—“தேகப் பிரயாசையால் எனது 'சரீரம்' மிக்க
மெலிவடைந் திருப்பினும், எனது பசியின் வலிமாத் தி
ரம் அதிகரித்து விட்டது.”

சுந்தரன்:—“எனதரிய சகோதரா! பழைய உணவிற
சிறிது மிஞ்சியிருக்கின்றது: புதிய ஆகாரம் தயாரா
வதற்குள் அதை நாமிருவரும் உண்போம்.”

(முன்னாடி சென்ற நரசிம்ம வீரன் ஆச்சரியத்துடன்
திரும்பிவந்து)

நரசிம்ம வீரன்:—“நிலலுங்கள் நிலலுங்கள். உள்ளே வா
வேண்டாம், இது பூதமோ? அன்றிப் பேயோ? நமது
ஆகாரத்தைப் புசித்துக் கொண்டிருக்கின்றதே.”

சுந்தரன்:—“தந்தை! என்ன விசேஷம்?”

நரசிம்ம வீரன்:—“ஆகாகா! கந்தருவனோ! இதோ பாருங்
கள். ஓர் சிறுவனைப் போலத் தோன்றுகின்றது.”

(சுந்தராங்கி இவர்களைக் கண்டு நடுங்கிய வண்ணம்
எழுந்து வருதல்)

(இராகம்-மோகனம்)

சுந்தராங்கி:—

நற்குணமுடைய நண்பர் நவை பெறுங்கள் வனல்லேன்
பொற்குவையெனினுந் தீண்டேன் புகுமுனங் கூவியும்மை
யெற்கவே முயன்றேன் சால விளைத்தனேன் பசியால்வாடி
பற்கையின் விலையையெற்பீர் புரிந்ததைப் பொறுத்தல் செய்வீர்

நற்குண முள்ள ஐயன்மீர்! என்னைத் துன் புறுத்தா
தீர்! யான் இவ்விரண்டு நாட்களாய் அன்னம் நீர் முதலிய

நவை = தூஷணம் ஏற்க = ஏற்க = யாசகமாய்க் கொள்ள.
ஏற்பீர் = பெற்றுக் கொள்வீர் புற்கை = ஆகாரம்.

வின்றிச் சோர்ந்து வந்தேன். இக்குகையில் யாரேனும் இருப்பின் சில உணவை விலைக்காயினும் அன்றி இனாமாக வாயினும் பெற்று உண்ண நினைத்து வெளியில் நின்று கூவி அழைத்தேன். யாதொரு மறுமொழியும் பெறாமையால் உட்சென்றேன். யான் திருடனல்லேன். நீங்கள் பொன்னைக் குவியலாய் வைத்திருப்பினும்களவாடியிரேன். இதோ தருகின்றேன் யான் எடுத்துக்கொண்ட உண்வின் கிரயம். தயை புரிந்து இதை ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள். யான் செல்லு முன், நீங்கள் யாரும் இங்கு வராதிருப்பின் இப்பணத்தை இங்கு வைத்துவிட்டு உங்களை மனதாறத் துதித்து வாழ்த்திக் கொண்டு சென்றிருப்பேன்.”

நரசிம்ம வீரன்:—“கிரயமா?”

சுந்தரன்:—பொன்னும் வெள்ளியும் எங்களுக்கு கெதற்கு? அவற்றையே தெய்வமாகக் கொண்டாடும் உலோபியருக் கன்றோ அவற்றிற் பெரும் ஆஷச.”

சுந்தராங்கி:—“ஐயோ! நீங்கள்என்மீது கோபிக்கிறதைப்போலத் தோன்றுகின்றது. இக்குற்றத்தின் பொருட்டு என்னை நீவிர் கொன்று விட்டாலும் சம்மதமே. இக்குற்றத்தையான் செய்யாதிருப்பின் யான் இறந்திருப்பேன். நீங்கள் இங்கிருந்திருப்பீர்களாயின் நீங்கள் என்மீது இரக்கங் கொண்டிருப்பீ ரென்பது நிச்சயமே.”

நரசிம்ம வீரன்:—“நீ எங்கு செல்கின்றவன்?”

சுந்தராங்கி:—“துறைமுகப் பட்டினத்திற்குக் கலிங்கதேசத்திலிருந்து வரும்எனது நண்பனொருவனைக்காண வந்து வழிதப்பி இரண்டு நாட்களாய் ஆகாரம் நித்திரை முதலிய வின்றி இங்கு அலைகின்றேன். களைப்பாற்

சாகும் நிலைமையை யடைந்தேனாகலின் இக்குற்றத்
தைப் புரிந்தேன், மன்னிப்பீர்.

நரசிம்மவீரன்:—“உனது பெயர் யாது?”

சுந்தரரங்கி:—“என் பெயர் கோவிந்தன்.”

நரசிம்மவீரன்:—(அன்புடன்) “அப்பா! கோவிந்தா! எங்
களைக்கேவலம் காட்டு மானிதரென மதித்தனைபோலும்.
நாங்கள் வசிக்குமிடத்தின் தன்மையிலிருந்தே எங்களு
டைய குணத்தின் தன்மையை மதிக்காதே. நீ செய்த
தில் எங்களுக்குச் சிறிதுங் கோபமில்லை. உன்னைக்
கண்டதினால் மிக்க சந்தோஷமே. இப்பொழுது மாலை
நேரமாய் விட்டது. இப்பொழுது நீ எங்கு செல்லப்
போகின்றனை? இன்றிரவு இங்கிருந்து இன்னம் அதிக
விசேஷமான உணவருந்தி இனிது நித்திரைசெய்து
நாளைக்குச் செல்லலாம்.—எனது செல்வர்களா! இவனை
அன்புடன் உபசரியுங்கள்.”

சுந்தரன்:—

இராகம்-தேசிகதோடி.

நண்பனேகோவிந்தா நின்னளிர் முகங்காணவெந்தன்
கண்புரிதவந்தானென்றோ கனிந்ததென்மனதுமன்பால்
வண்ணமேயுருவாய்வந்தாய் மங்கையாயிருப்பையாயின்
திண்ணமாயானேயுன்னைத் திருமணமுடிப்பேனன்றோ.

நண்பா! கோவிந்தா! யான் பிறந்தமுதல் இதுவரை
யில் உன்னைப் போன்றவரைக் கண்டதேயில்லை! உன்னை
நோக்க எனக்குண்டாகும் ஆனந்தத்திற் களவே யில்லை.
ஆகா! என்ன உனது முகக்காந்தி! நீ ஓர் பெண்ணாயிருந்
திருப்பையேல், ஆகா! உன்னை யானே நிச்சயமாய் மணப்

நளிர் = குளிர் வண்ணம் = அழகு.

பேன். நீ ஒன்றுக்கும் கவலைப்படாது எங்களுடன் மகிழ்வுடனிருந்து உனக்குத் தேவையான போது செல்வாய்.”

சந்திரன்:—

(இராகம்-ஆனந்தபாவி)

உடன்பிறந்தொன்றாய்க் கூடியுரைந்திடுகோதார்பின்
நெடியநாட்பிரிந்துபின்னர் நேர்ந்ததைப்போன்றுசங்கை
முடிவிலாமோகவகொள்ள முன்னிடுமுன்னைவாரிக்

ஆகா ! கோவிந்தா ! ஏதோ நீண்டகாலம் ஒன்றாய்க் கூடியிருந்து பிரிந்த சகோதரா பிறகு சந்திப்பதையொப்ப, உன்னைக்காண என்மனதில் ஓர்வித வாளுரை சுரக்கின்றது. உன்னைக்கட்டித் தழுவ எந்தேகம ஆவல்கொண்டு பதைக்கின்றது. நீ எங்களைச் சகோதரரெனப் பாவித்து, இவ்விடத்திலேயே இருக்கவேண்டும், உன்னை ஓர் கணமும் விடுத்துப் பிரிய என்மனம் சகிக்குமோ !”

சுந்தராங்கி:—(முகம்மாறி தனக்குள்) “ஆகா ! இவர்கள் எவ்வளவு அழகுடையவராயும் முற்றும் இனியராயும் இருக்கின்றனர். சகோதரராம். ஐயோ ! எனது சகோதரரிருவரு மிருப்பேல் அவரும் இவ்வாறே இருப்பர். ஆகா ! அப்பொழுது எனக்கு இவ்வளவு விசன மிருக்குமோ !”

நரசிம்மவீரன்:—ஆகா ! கோவிந்தன் ஏதோ சஞ்சலப்படுகின்றனன் போலத்தோன்றுகின்றது.”

சுந்தரன்:—“அடே ! சகோதரா ! என்னவிசேஷம் ? ஏன் வருந்துகின்றனை ?”

சந்திரன்:—உனதுவிசனத்தைத் தெரிவிப்பாய். அதனால் எனக்கு எத்தகைய துன்பமும் விபத்தும் சம்பவிப்பினும்

பாதகமில்லை. அதை ஓர் நொடியில் பரிகரிக்கின்றேன்.”

சுந்தராங்கி:—எனதரிய நண்பர்காள்! விசேஷம் ஒன்று மிலது. உங்களைக்காண என்மனது பெரும் மகிழ்ச்சியைக்கொண்டது. இத்தகைய சகோதரர் எனக்கிரு வரிருப்பின் இனி ஓர் குறையுமில்லதென நினைத்தேன். உங்களைக்கண்ட பின் என் மனோபாபை முற்றும் இருந்தவிடந்தெரியாது மறைந்தது.”

நரசிம்மவீரன்:—“அப்படியா மெத்த நன்று. யாவரும் உள்ளே செல்லுவாம் வாருங்கள். காலை முதல் ஒன்றும் உண்ணாமையால் இப்பொழுது அதிகம் சம்பாஷனை புரிவது கடினமாய்த் தோன்றுகின்றது. நாம் சமைத்து உண்டபின், உனது வரலாறுகளை நன்றாயறிவோம்.”

சுந்தரன்:—“கோவிந்தா எனதருகில் வா!”

சுந்திரன்:—“எனதரிய கோவிந்தா! எனது கரத்தைக்கோர்த்துக்கொள்.”

(நால்வரும் குகைக்குட் செல்லுதல்)

4-வது அங்கம்

1-வதுசீன்:—நரசிம்ம வீரனுடைய குகைக்கருகிலுள்ள
ஆரண்யம்.

ஜெயபாலன் வருதல்

ஜெயபாலன்:—

(மன்னவனே இன்னந் தூக்கமா)

இன்னம் சிறிதேகி நோக்குவேன். இப்பேதையரை (இ)

(1) மன்னன் மகளைத் தொடர்ந்தேன்-வனமிதில் தேடித் திரிந்
[தேன்

இன்னல் மிகக்கொண்டு சீறுதே எந்தன்மனம் (இ)

(2) என்னை விரும்பாதிருக்க என்ன இவன் பேதைமையே
துன்னியறி ஆட்டுகின்றேன்யான்-அவனைக் கொன்று. (இ)

(3) மதிவதன னிவ்விடத்தில்-மங்கையிவளைச் சேருவா
னென்ன வுண்மை கூறினானன்றோ புருஷோத்தமன் (இ)

இவ்விடத்திலே தான் சுந்தராங்கியும் மதிவதனனும்
சந்திப்பார்களெனப் புருஷோத்தமன் தெரிவித்தனன்.
மதிவதனனுடைய உடை எனக்கு எவ்வளவு சரியாய்ப்
பொருந்துகின்றது ! அவனைக் காதலிக்கும் சுந்தராங்கி
மாத்திரம எனக்குப் பொருந்த ஏன் சம்மத மில்லாதிருக்
கின்றனள் ? ஆகா ! பெண் புத்தி பேதைமையே ! அவர்க
ளது விருப்பத்திற்கும் வெறுப்பிற்கும் காரணமே யிராது.
அவர்களுக் கிஷ்டமானால் ஓர் தரித்திரனையும் விரும்புவர்.
அரசனையும் வெறுப்பார். அவர்களுக்குக் கூண்சகித்தம்
கூணப்பித்தம். மதிவதனனிலும்கூட எல்லா அம்சங்களி
லும் மீம்பாடுடையனென் பதையறியாதாரிலர். இவனொரு
வனே யிதை புணராத அறிவினிலி. யான் அழகில் அவனுக்
குத் தோற்றவனன்று. வித்தை, புத்தி, குணம் முதலியவற்
றிலும் அப்படியே, தீரவீரச் செயல்களிலோ அவன் எனக்கு

நிகராகான். பிறப்பில்யான் அரசவம்சம். அவனோர் தரித்திரன். இருவராய்ச் சமப்போர் புரிவதிலோ யான் ஒப்பற்றவன். செல்வத்திலோ, யானே அரசனாகக் கூடியவன். செல்வாகிலோ என்னுடைய தங்கை அரசியா யிருக்கையில் எனக்கு யாது குறைவிருக்கின்றது. இவ்வள வெல்லா மிருக்க, இப்பேதை என்னை வெறுத்து இம்மதிவகனனைக் கணவனாய்க் கொள்ள விரும்பி ஒரே பிடிவாதமா யிலேகின்றனன். இத்தகைய மனிதரது மடமையை என்ன சொல்வேன் ! அடே மதிவதனா ! உனது தோள்களின் மீது வளர்ந்து கொண்டிருக்கும் உனது சிரத்தை இன்னமோர் நாழிகைக்குள் இல்லையாக்குகின்றேன். பார். சுந்தரரங்கியைப் பலவந்தமாய் அரண்மனைக்குத் திருப்பி விழுத்துச செல்லுகின்றேன். அவனுடைய உடையை அவளுக்கு முன்னர் துண்டு துண்டாய்த் கிழித்தெறிந்து அவமானப்படுத்துகின்றேன். இவ்வாறு சுந்தரரங்கியை இகழ்ச்சியாய் நடாத்தியதற்கு அரசன் என்மீது சிறிது கோபங் கொள்ளலாம். அவனை எனது தங்கை ஓர் கணத்தில் திருப்பித் தன் வசப்படுத்தி விடுவள். எனது குதிரையை இம்மரத்தில் பத்திரமாய்க் கட்டி விடுகின்றேன். எனதரிய வாளே ! உறையினின்று வெளியில் வருவாய் ! உனக்கு நல்ல ஆகாரம் கிடைக்கப் போகின்றது. அகிரஷ்ட வசமாய் இவர்கள் என்னிடத்தில் அகப்பட்டுக் கொள்ளவேண்டும். இவ்விடம் தான் அது. புருஷோத்தமன் என்னிடத்திற் பொய் சொல்ல அவனுக்கு அவ்வளவு துணிவேது ! ”

(ஜெயபாலன் வனத்திற்குட் செல்லுதல்)

2 வது சீன்—நரசிம்ம வீரனுடைய குகையின் வாசல்.

நரசிம்ம வீரன், சுந்தரன் சந்திரன், கோவிந்தன்,

நால்வரும் வெளியில் வருதல்

நரசிம்மவீரன்:—கோவிந்தா! உனதுதேகம் சிறிது அசௌக்கியமாயிருத்தலின் நீ இக்குகைக்குள்ளே இருப்பாய். நாங்கள் விரைவிற சென்று ஸ்வட்டையாடி விட்டு வருகின்றோம்.”

சந்திரன்:—(அன்புடன்) பிரியசகோதரா! கோவிந்தா! நீ இங்கே பத்திரமாய் இரு. நாங்கள் வெகு சிக்கிரத்தில் ஓடிவந்து விடுகின்றோம். நாம சகோதரன்றோ!”

சுந்தரங்கி:—“ஆமாம்! அவ்வாறே ஒரு மனிதன் மற்றொரு மனிதனைப் பாவித்தல்வேண்டும். களிமண்ணின் அணுக்கள் யாவும் ஒர் மாதிரியே யிருப்பினும் ஒவ்வொருவித மண்ணிற்கும் ஒவ்வொருவிதகொளரணுதழுண்டல்லவோ? இன்றைக்கு எனது உடம்பு மிக்க அசௌக்கியமாயிருக்கின்றது, நண்பர்!”

சுந்தரன்:—“யான் கோவிந்தனுடனிருக்கின்றேன். நீங்களிருவரும் சென்று வேட்டையாடி வாருங்கள் பிதா!”

கோவிந்தன்:—“அவ்வளவு அதிகமாக அசௌக்கியமாயில்லை. வெளியிற்செல்லமுடியா திருப்பதன்றி வேறு விசேஷமில்லை. நீ இங்கே எனக்காக இருந்து உபசரண புரிய வேண்டுமென்பதில்லை. தினந்தினம் நடக்கும் வழக்கத்திற்கு விரோதம் வேண்டாம். நீங்கள் மூவருமே வேட்டைக்குச்சென்று வாருங்கள். மனோவேதனைக்கு மருந்தேது. அவ்வியாதிக்கு மனிதர் கூட இருத்தலினும் இல்லாதிருத்தலே சிறிது சாந்தி செய்யும். யான் இங்கு எனது மனதின் நன்னிலைமையையன்றி வேறொ

ன்றையுந் திருடி விடுவேனோவெனக் கவலைப்படவேண்டாம். நீங்கள் செல்லுங்கள்.”

சுந்தரன்:—“ஆகா ! கோவிந்தா ! உன் விஷயத்தில் என்னை அறியாமலே பெரும் வாஞ்சையும் அன்பும் தோன்றுகின்றன. யான் எனது தந்தையை எவ்வாறு காதலிக்கின்றேனோ அவ்வாறே உன்னையும் விரும்புகின்றேன்.”

நரசிம்மவீரன்:—“என்ன ? எப்படி ? எப்படி ?”

சுந்திரன்:—“தந்தையே ! இவ்வாறு சொல்வதற்காக நீர் என் மீது கோபங் கொள்ளினும் சரியே. நானும் சுந்தரன் தெரிவித்தவாறு நினைக்கின்றேன். இவன்மீது யானும் பெரும்வேட்கையைக் கொள்கின்றேன். காரணமின்னதென்புலப்படவில்லை. காதலுக்குக் காரணமேயில்லையென நீரே பலதடைவைகளில் புகன்றிருக்கின்றீரன்றோ. வாசலில் எமன் வந்து நின்றுகொண்டு யாருடைய உயிரைக் கொண்டுபோவதெனக் கேட்பனேல், கோவிந்தனை விடுத்து எனது தந்தையின் ஆவியையே கொண்டு போமாறு வேண்டுவேன்.”

நரசிம்மவீரன்:—“ஆகா ! என்ன உங்களதுமேன்மைக்குணம்?”

(தனக்குள்)இயற்கைப்பெருமையேபெருமை! உயர்குடிபிறப்பின்குணம் மாறுமோ கோழைகளுக்குக் கோழைகளே பிறக்கின்றனர். கேவலம் தாழ்ந்தோருக்கு அற்பகுணமுடையோருதிக்கின்றனர். இவ்வுலகத்தில் சிறப்புமிருக்கின்றது. தாழ்வுமிருக்கின்றது. யான் உண்மையில் இவர்களுடைய தந்தையில்லை யல்லவா? எனினும், இவனை இவர் இவ்வாறு விரும்பக்காரண மென்னமோ தெரியவில்லை—பாலகர்காள் ! வேட்டைக்குச் செல்ல நாழிகையாய் விட்டது. போவோம் வாருங்கள்.”

சுந்தரன் :சந்திரன்:—(அன்பாய்) “கோவிந்தா ! போய்விட்டு
‘விரைவில் வந்துவிடுகின்றோம். பத்திரமாய் இரு.”

கோவிந்தன்:—“அப்படியே யாகட்டும். செல்லுங்கள். (தனக்
குள்.) ஆகா ! இவர்கள் எவ்வளவு வாஞ்சையைப் புலப்
படுத்துகின்றனர். நமது அரண்மனையிலுள்ளோர் எவ்
வளவு புரட்டராயும் புளுகராயுமிருக்கின்றனர். பெரிய
தேசங்களிலுள்ளவரே நாகரீகமுள்ளவரென்றும் காடு
களிலும் வனங்களிலும் வசிப்பவர் நாகரீக மற்ற முரட
ரென்றும் அவர் தெரிவித்தனரே ! இச்சிறுவர் அம்
மொழியைப் பொய்யாக்கி விட்டனர். ஆகா ! என்ன
இவர்களுடைய அன்பு !—ஐயோ என் மனோ வேதனை
யால் திரேகம் முற்றும் அசௌக்கியமாயிருக்கின்றது.
இவர்கள் சென்றவுடன் புருஷோத்தமனாற் கொடுக்கப்
பெற்ற அமிர்த சஞ்சீவியிற் சிறிது உட்கொள்ளுகின்
றேன்.”

நரசிம்மவீரன் :—(அன்பாய்) “அப்பா கோவிந்தா ! நாங்கள்
போய் வருகின்றோம். உள்ளே சென்று சிறிது சய
னித்துக்கொள்.”

சந்திரன் :—“நாங்கள் அதிக நேரம் வெளியில் இராமல்
துரிதத்தில் வந்துவிடுகின்றோம்.”

நரசிம்மவீரன் :—“கோவிந்தா ! இன்றைக்கு நீயே சமையல்
செய்யும் மனையாட்டியாக வேண்டுமாதலால் உள்ளே
சென்று சிரமபரிகாரஞ்செய்துகொள்.”

கோவிந்தன் ;—“சௌக்கியமோ அசௌக்கியமோ உங்க
களுக்கு உபசரணை புரிய யான் கடமைப்பட்டிருக்கின்
றேன்.”

(கோவிந்தன் குகைக்குள் சென்று விடுதல். மற்றை
யோர் வனத்திற்குள் துழைதல்.)

நரசிம்மவீரன் ;—“குழந்தைகள்! இவன் எவ்வளவு தாழ்ந்த நிலைமைக்குரியவனாய்த் தன்னைத் தோற்றுவிப்பினும், இவனது குணத்தினாலும், கண்ணிய புத்தியினாலும் இவன் உயர் குலத்திலுதித்தவனாய்க் காணப்படுகின்றனன்.”

சந்திரன் ;—“ஆகா! இவன் பாடுவது எவ்வளவு மாதூரிய மாயிருக்கின்றது. குயிலும் இவனுடைய குரலிற்கு வெட்கும்.”

நரசிம்மவீரன் ;—“அடிக்கடி இவன் தன்னை மறந்து ஏதோ சிந்தனையிலாழ்கின்றனன். உடனே நெடுமுச்சுவிடுகின்றனன். நாம் அவனைக் கவனிப்பதாய் அறிந்தால், உடனே அதை ஓர் அழகிய புன்சிரிப்பால் மாற்றுகின்றனன். அவன் புன்சிரிப்பு எவ்வளவு இரமணீயமாய்த் தோன்றி மனதைக் கவறுகின்றது.”

சுந்தரன் ;—ஆம்! பிதா! அதை யானும் பல தடவைகளிற் கவனித்தேன். துக்கமும் பொறுமையும் வேருன்றி இவனை வருத்துகின்றன.”

(ஜெயபாலன் வருதல்)

சந்திரன் ;—“ஆகா! அதோ ஒருவன் நிற்கின்றனனே அவன் யாவன்?”

ஜெயபாலன் ;—(தனக்குள்) “இந்த நாடோடிகளை இன்ன மும் கண்டேனில்லையே! அந்த வஞ்சகன் புருஷோத்தமன் மோசம் புரிந்தனனே! ஆகா! மிக்கக்களைப்படைந்தேன்.”

நரசிம்மவீரன் ;—“ஆகா! பாலகர்கள்! நாடோடிகளாம், இவன் நம்மையன்றோ இவ்வாறு குறிக்கின்றனன். இவன் யாவனென யான் அறிவேன். இவன் பிரதாப

சிம்மவரசனது மைத்துனன் ஜெயபாலனன்றோ, இவனைப் பல வருஷங்களுக்கு முன்னர்யான் பார்த்திருக்கின்றேனாயினும் இவன்தான் ஜெயபாலனென்பதுறுதியே. நம்மை நகரைவிட்டுத் துரத்திவிட்ட அரசன் இப்பொழுது இன்னம் யாதாயினும் துன்புறுத்த நினைத்து இவனை அனுப்பினனோ. நம்மைப் பிடித்தற்கு யாராயினும் இன்னும் பலர் இவனுடன்வந்து நாற்புறத்திலும் ஒளிந்துகொண்டிருந்தாலு மிருப்பார்.”

சுந்தரன் ;—“ இவன் ஒருவனை இருபதால, யான் இங்கிருக்கின்றேன். நீங்களிருவரும் சென்று நாற்புறத்திலும் சுற்றிப்பார்த்து யாராயினும் மறைவிடிருக்கின்றனரோ வென அறிந்து வாருங்கள். இவனை யான் ஒருவனை பார்த்துக் கொள்ளுகின்றேன்.”

(நரசிம்ம வீரனும் சந்திரனுமீ சென்று விடுதல்.)

ஜெயபாலன் :—

(இராகம் - கல்யாணி)

என்ன நீ ரோடுகின்றீரெநனைக் காணவஞ்சி
மன்னு மிம்மலையில் வாழும் வனசரராகும். நீவிர்
மன்னுல கதனிலுள்ள மாந்தரிற் கடையரென்ன
மன்னவன் வகுத்தான் முன்னர் வழியினில் நிற்போன் யாவன்.

ஆகா ! நீங்கள் ஏன் ஓடுகின்றீர் ? என்னைக் கண்டு பயந்து அவ்வாறு செப்கின்றீர் போலும். இம்மலையில் வாழும் வனசரரோ ? அடே ! மடையா ! இங்கு நிற்பவன் யாரடா நீ ! அடே கயவா !

சுந்தரன்:—

(இராகம்—மோகனம்.)

இதுவரை நின்னைப்போன்ற விழிந்தவ நெவனுமிந்த
வதிர்பலவேலை சூழுவனியிற் சனித்ததுண்டோ
வுதித்தலுமில்லை மேலு முதிப்பினும் பதிக்குத்தீதே
பதருளைப் பெறுதலிந்தப்படி தனக்ககலாத்தாழ்வே.

அடே! யான் உன்னைப்போன்ற தாழ்ந்தவனை இது
வரையிற் சண்டு உரையாடியதே யில்லை. இனிகாணப்
போவது மில்லை”.

ஜெயடாலன்.—

(இராகம் - கானடா)

கள்வனை சட்டமென்னுங் கட்டினில் நில்லாத்தூர்த்தா
யென்கினை யென்னைச்சாலப் பேதையே பலரைமாய்த்துக்
கொள்ளை கொள்கிராத மூர்க்கா வொல்லையி லெந்தன் பாதங்
கொள்வை யேற்கிர மேற்றாழ்த்துன்னுறைபதி மீள்வதுண்டு.

அடே! வழியிற் செல்வோரை வதைத்துக் கொள்ளை
கொள்ளுந் கிராதனை! என்னை இவ்வாறு அவமதிப்பாய்ப்
பேசுகின்றனையா? அகா! என்னை யாவனைன அறிந்தாயில்லை
போலும். நீ உடனை என் காவில் வீழ்ந்தது தலை வணங்கு
வையாயிற் பிழைசது உனது இருபாசிடத்திற்சுச செல்வ
துண்டு. இல்லையேற பிழைப்பதில்லை.”

இழிந்தவன் = தாழ்ந்தவன். அதிர் = சப்திக்கும். வேலை = சமு
த்திரம். பதி = ஊர். படி = பூமி.

யென்கினை = என்னம் செய்தனை. ஒல்லையில் = விரைவில்.
உறைபதி = இருப்பிடம்.

சுந்தரன் :—

(முகத்தைக் காட்டி, திரேகம)

(இராகம் பைரவி - தாளம் ருபகம்)

பல்லவி.

பேதையர் தலைவனே யேதேதோ பிதற்றினாய்
பித்தம் பிடித்த துண்மையே (பே)

அனுபல்லவி.

ஏதக்கடா ரின்னை-இறைஞ்சியான் பணிவது
சேதனமில்லா வீண்-சிரத்தினைக் கொண்டனை (பே)

சுரணம்.

யானுமுன்னைப் போலிரு-கரங்குளக் கொண்டுள்ளேன்
யானுமுன்னைப் போலொரு-வலியமனைதைப் பெற்றேன்
எனன் நீ என்னினும்-சிறந்த மொழியைக் கொண்டாய்
தினாநினதுபடை-வாயன்றிப் பிறிதன்று. (பே)

அடே மடையா ! யான் உன்னைப் பணிய வேண்டுமா ?
எதற்காகப் பணிவதடா ? யானும் உன்னைப் போல இரண்டு
கரங்களையும் திடமனதையும் உடையோனா யிருக்கின்றேன்.
எனினும் உனது வார்த்தைகள் மாததிரம மிக்கப் பெரியவை
யாயிருக்கின்ற துண்மையே. உனக்கு வாயே ஆயுத மன்றி
வேறு ஆயுதமில்லை போலும். உன்னையோர் உன்மத்தனது
மகனை உறுதியா யறிந்தேன்.”

ஜெயபாலன் :—“அடே ! ஏதேது மிக்கமிஞ்சிய மொழிகளைக்
கூறுகின்றனை ? எனது பெயரைத் தெரிவிப்பேனாயின்
நீ உடனே நடுக்கங் கொண்டு எனது கால்களில் விழு
வாய்”.

சுந்தரன் :—“யாவரையும் நடுக்குவிக்கக் கூடிய அத்தகைய
பயங்கரமான பெயர் யாதடா ?”

ஜெயபாலன் :—“ஜெயபாலனடா, முர்க்கா !”

சுந்தரன் ;—“ஜெயபாலன் மூர்க்கனா? ஆகா! உண்மையே. அப்பெயர் என்னை நடுக்குவிக்கவில்லையே. அது ஓர் கொடிய தலைநாய் ஜூரம், பேய், பிசாசு அல்லது கரடி, புலி சிங்கம், பாம்பு, தேள், முதலியவற்றில் யாதா மொன்றாயிருப்பின் ஒருக்கால் சிறிது அஞ்சி யிருப்பேன்.”

ஜெயபாலன் ;—“யான் யாருக்கு மூத்தோன் என்பதை அறிவையேல் நீ இன்னம அதிகமாய்ப் பயநது திகிலடைவாய்.”

சுந்தரன் ;—“தம்பிக்கு மூத்தவனோ?”

ஜெயபாலன் ;—“மகாராணி சரசாங்கிக்கு மூத்தவனடா மூடா!”

சுந்தரன் ;—“ஆகா! அதுசுத்தப்பாய்! அத்தகைய மேன்மையை வகிக்கக்கூடிய யோக்கியதை உன்னிடத்திற் சிறிதும் இல்லையே!”

ஜெயபாலன் ;—(அதட்டி) “அமே! என்ன உனக்கு என்னிடத்தில் கொஞ்சங்கூட அசசமில்லை போலிருக்கின்றது?”

சுந்தரன் ;—“என்னிலும் மேம்பட்டவரிடத்தும் நற்குண நல்லுணர்வு முதலியவற்றையுடையோரிடத்தும் எனக்கு அசசமேயன்றி மடையர்களைக் கண்டால் எனக்குச் சிரிப்பேயண்டாகின்றது.”

ஜெயபாலன் ;—(கோபத்துடன்) “ஆகா, அப்படியா! இதோ இவ்வாளால் உன்னை வெட்டுகின்றேன் பா. உன்னைக் கொன்றபின், இப்பொழுது ஓடிமறைந்த இருவரையுந் துபர்ந்து சென்றுகொன்று, உங்கள் மூவருடைய சிரங்

களையும் இந்நகரத்தின் கழுமரத்திற் கட்டித்தொங்க விடுகின்றேன்.”

(இருவரும் சண்டைசெய்தல்—வேறொர்புறத்தில் நரசிம்மவீரனும் சந்திரனும் செல்லுதல்.)

நரசிம்மவீரன்;—“வேறு எவரையும் இங்கு காணோமே.”

சந்திரன்—“அவன் ஜெயபாலனல்லவெனத்தோன்றுகின்றது. நீவிர் அவனை ஜெயபாலனைத் தவறாய் நினைத்தீரென்பது நிச்சயம்.”

நரசிம்மவீரன் ;—அவனை யான் கண்டு பல வருஷங்களாகின்றன. எனினும் அவனுடைய தோற்றத்தில் யாதொரு மாறுபாட்டையுங் கண்டேனில்லை. வந்தவன் அவனே யென்பதற் சந்தேகமேயில்லை.”

சந்திரன்;—“நமது சுந்தரனைத் தனியாய்நிமித்துவந்தோமே. விரைவில் அவனிடத்திற்குப் போவோம். ஜெயபாலன் மிக்கக்கொடிய பாதகனைத் தெரிவிக்கின்றீரே. சுந்தரன் இவனை எளிதில் விடாடுனென நினைக்கின்றேன்.”

நரசிம்மவீரன் ;—“அதோ சுந்தரன் வருகின்றனன்.”

(சுந்தரன் ஜெயபாலனது சிரத்தை வெட்டிக்கையிலேந் திக்கொண்டுவருதல்).

சுந்தரன்;—“பிதா! இந்த ஜெயபாலனைப் போன்ற மடையனை யான் இதுவரையிற் கண்டதேயில்லை. ஒன்று மற்றபாண்டத்திற் கோசையதிக மென்பதை இவன் உண்மையாக்கினன். இவனுடைய சிரத்தின் மூலையை இந்நிரனதுவச்சிராயுதத்தாலும் சிதைத்தல் முடியாது. ஏனெனில், இவனிடத்தில் மூலையே கிடையாது. ஆகா! யான் இவனைஇவ்வாறு செய்யாதிருப்பேனாயின், எனது தலையை இவன் இவ்வாறு துணித்திருப்பன்.”

நரசிம்ம வீரன் :—(பதைபதைத்து) “ஆகா சுந்தரா! என்ன காரியம் செய்தனை!”.

சுந்தரன் :—“ஜெயபாலனுடைய சிரசை வெட்டினேன். அவன் தன்னை அரசியின் தமையனெனப் புகன்று கொண்டனன். அவன் நம்மைக் கள்வரென்றும், கொலைஞரென்றும், கிராத ரென்றும், இழிந்தோ ரென்றும் இகழ்ந்தோடு நமது சிரங்களை அறுததுக் கழுமரத்தில் தொங்க விடுவதாய்ச் சபதங் கூறினன்.”

நரசிம்மவீரன் :—(பயந்து) “ஐயோ! நமக்குப் பெரும் விபத்து வந்து விட்டதே.”

சுந்தரன் :—“சிறந்த தந்தையே! நாம் எதற்காக அஞ்ச வேண்டும்? அவன் நம்மைக் கொல்வதாய்ச் சபதங் கூறினனே. நமது உயிரை விட நாம் இழக்கக் கூடிய பொருள் என்ன இருக்கின்றது பிதா? தேசத்தின் சட்டங்கள் நம்மைக் கட்டுப படுத்துவது மில்லை. நம்மைக் காப்பதுமில்லை. நாம் பிறரை நினைத்தவாறு நடத்தலாம். நம்மையும் பிறர்தமது வல்லமையின்வாறு உபத்திரவிக்கலாம். அப்படி யிருக்க, இந்தத் தூர்த்தன் வாயில் வந்தவாறு நம்மைப் பயமுறுத்துவதை எதற்காக நாம் பொருக்கவேண்டும்? அவனிடத்தில் நமக்கென்ன அச்ச மிருக்கின்றது?—நீங்கள் சென்று பார்த்தீர்களே இன்னம் யாரையாயினும் சமீபத்திற் கண்டீர்களோ?”

நரசிம்ம வீரன் :—“ஒருவரையுங் காணோம். எனினும், பல சேவகராயினும் இவனுடன் கூடவந்திருப்ப ரென்பது உறுதியே. இவன் சலன மனதுடையவனே யாயினும் இவன் தனியாய் இவ்வளவு தூரம் வருப

வனல்லன். அரண்மனையிலுள்ளவரும் இவ்வாறு இவனை தனிமையில் விடா. இச்சேவகர் இங்கு வந்து இவனது முடிவை அறிந்து சென்று அரசனிடத்தில் நிகழ்ந்தவற்றைத் தெரிவித்தல் நிச்சயம். இக்குகையில் வசிப்போரான நாமே இவ்வாறு புரிந்தோ மென்று உடனே எளிதில் அறிவார். இதனால் நமக்கும் பெரும் பொல்லாங்கே சம்பவிக்கப் போகின்றது. இவனுடைய சிரத்தைவிட இவனுடவி விருந்து இனி முளைக்கப்போகும் வாலே நமக்குப் பெருந்துன்பத்தை புண்டாக்குமெனத் தோன்றுகின்றது.”

சந்திரன்—“வருவது வந்தே தீரும். நமது தலையிற் கடவுள் எவ்வாறு எழுதியிருக்கின்றானோ அவ்வாறு நடப்பதை நாம் தடுத்தல் கூடுமோ? இதைப் பற்றி வருநதுவானேன் பிதா! நமது சுந்தரன் சரியான காரியமே செய்தான்.”

நரசிம்ம வீரன்:—“கோவிந்தனுடைய திரேக அசௌக்கியத்தைக் காண, இன்று வேட்டையாட வெளியிற் செல்வதற்கு எனக்கு மனமே யில்லாதிருந்தது.—”

சுந்தரன்—“இவன் தனது கத்தியை ஒங்கிக் கொண்டு என் கழுத்தை வெட்ட. வந்தபோது அவன் வாளையே பிடுங்கி அதனாலேயே அவனது சிரத்தைக் கொய்தேன். இச்சிரத்தை இப்பாறைக் கருகில் ஓடும் ஆற்றில் எறிந்து விடுகின்றேன். அச்சிரம் கடலிற்குச் சென்று தான் அரசியின் அண்ணனெய்யபாலனை அங்குள்ள மச்சங்களிடத்தில் தெரிவித்துக் கொள்ளட்டும்.”

(சுந்தரன் ஆற்றை நோக்கிச் செல்லுதல்.)

நரசிம்மவீரன்:—“நமது சுந்தரன் இவ்வாறு புரிந்தது வீரச்

செயலையாடினும், இப்படி நடக்காமலிருப்பின் என் மனதிற்குச் சந்துஷ்டியாயிருக்கும். அரசன் இதற்குப் பழிக்குப்பழிவாங்குவது நிச்சயம்.”

சந்திரன்:—“ஐயோ ! இதையான் செய்யாது போனேனே யென விசனிக்கின்றேன். யான் ஜெயபாலனைக்கொன் றிருப்பின், இப்பழி என்னை மாத்திரந்தொடருமன்றோ? ஆகா ! சுந்தரா ! உன்னைச் சீகாதர வாஞ்சை யுடன் யான் விரும்பினும் இப்பெருமையை எனக்கீ யாது நீயே அடைந்த விஷயத்தைப்பற்றி உன்மீது பெரும் பொறாமை கொள்கின்றேன். அரசன் யாது துன்பஞ்செய்யினும் செய்யட்டும். நமது பராக்கிரமத் தையுங் காட்டுவோம்.

நரசிம்மவீரன்:—“சரி, நடந்து விட்டது. இன்று நாம் வேட்டையாடியது போதும். இனியும் பயனில்லாத காரியத்தில் தலையிட்டு விபத்தை விலைக்கு வாங்காது குகைக்குத் திரும்பிச்செல்வோம். சுந்தரா ! நீ முன் னாடிசென்று, கோவிரதனைச் சேர்த்துக்கொண்டு, இரு வருமாப்ச சமையல் செய்யுங்கள். சுந்தரன் விரைவில் வந்து விடுவான். அவனை அழைத்துக்கொண்டு யான் வருகின்றேன்.

சந்திரன்:—“அவ்வாறே செல்கின்றேன். கோவிரதனிட த்திலேயே என் மனம் முற்றும் இருக்கின்றது.”

(சந்திரன் சென்று விடுதல்)

நரசிம்மவீரன்:—(தனக்குள்)

(இராகம்—தோடி.)

எத்தகையியற்கை மேன்மை பிறங்கின யிவர்கள் மாட்டே
இத்தலமகிபன் மைந்தரென்பது மெளிதுகாணல்
கொத்தினி விலங்கு பூவின் கொங்கிதழ் சையாவண்ணந்
தத்திடு மினியதென்றற் றன்மையார் சாந்தமாயின்.

ஆகா! உயர்குலத்திலுதித்தோரென்பது எவ்வளவு நன்றாய் இவர்களிடத்தில் விளங்குகின்றது.

ஆகா! இயற்கை மேன்மையின் சிறப்பே சிறப்பு. இவர்கள் சாந்தமாயிருப்பின் எவ்வாறிருக்கின்றனர்? ஓர் மெல்லிய புட்பத்தின் சிறிய இதழையும் அசைக்காது தவழ்நதுலாவும் மந்தமாருதத்தைப்போல அக்தகைய இனிமையுடையோராயும் சாந்த குணமுடையோராயு மிருக்கின்றனர். ஆனால்.

(இராகம்—கானடா.)

சத்துவந் தோற்றுவிக்குந் தருண மதெழுமேல் நீண்ட
வத்திரக்குவட்டைப் பேர்க்குஞ் சண்டமாருதமேபோல்வா
ரித்தல மடைந்த பின்னரெவரையுங் காணரேனு
மித்தகையினிய நீர்மை யெவ்வித மறிந்தாரந்தோ.

இவருக்கு யாவரேனும் கோபமுட்டுவரேல் அப்பொழுது இராஜவம்சத்திற்குரிய பராக்கிரமம் இவர்களிடத்தில் எவ்வளவு நன்றாய்ப் பிரகாசிக்கின்றது! அப்பொழுது ஆகாயத்தையளாவியதோர பெருத்த பருவத்ததின் சிகரத்தையும் பெயர்த்துப் பாதாளத்தில் வீழ்த்தும் வலியுடன் மோதும் சண்டமாருதத்தைப் போலாகின்றனர். ஆகா! இது பெருமவிந் தயாயிருக்கின்றது! இவர்கள் சிறுவயது முதல் அரசியல் இவவாறுளதென அறியாரேனும் அரசனது குணங்கள் தாமாய் இவர்களிடத்தில் ஜொலிக்கின்றன. கௌரதை, மரியாதை, மானம், தீரம், முதலியவை எவராலும் கற்பிக்கப்படாமல், இவர்களிடத்தில் தழைத்தோங்குகின்றன.—ஜெயபாலன் எதற்காக இங்குவந்தனனெனப் புலப்படவில்லையே! இது எதற்கு முன்னறி குறியோ தெரிந்திலதே. இவன்

அத்திரம் = மலை. குவடு = சிகரம்.

இறந்ததினால் எத்தகைய பொல்லாங்கு வந்துசம்பங்குமோ அறிந்தேனில்லை.”

(சுந்தரன் வருதல்.)

சுந்தரன்:—“பிதா! சந்திரனெங்கே சென்றனன்? ஜெயபாலனது சிரத்தை ஆற்றின் மூலமாய்க் கடலிற்கு யாத் திரையனுப்பிவிட்டேன்.”

(அருகில் அழகைக்குரல் உண்டாதல்)

நரசிம்மவீரன்:—“ஐயோ! எங்கே அழகைக்குரல் உண்டாகின்றது? நமது குகைக்குருகிலிருந்தல்லவோ கேட்கின்றது.”

சுந்தரன்:—“சந்திரன் குகையிலிருக்கின்றானோ?”

நரசிம்மவீரன்:—“ஆம்! இப்பொழுதே இவ்விடமிருந்து சென்றனன். என்ன விபரீதமோ தெரிந்திலதே. நாம் விரைவில் குகைக்குட் செல்வோம்.”

(குகைக்குட் செல்லுதல்.)

(கோவிந்தன் இறந்து கிடத்தல் சந்திரன் அருகிலிருந்த வாறு விசனித்தமுதல்.)

(இராகம் - முகாசி)

சந்திரன்:—

இறந்தயோ யினிய நண்பா வெங்களைத் துயரிலாழ்த்தித்
தறந்தயோ புலியை முற்றுஞ் சோதரனெனவே கொண்டே
னுறங்கினை விழியாவாறே யுந்தனைப் போல மிக்கச்
சிறப்பினைக் கொண்டோரிந்தச் செகமதிற் கண்டேனில்லை.

ஐயோ! கோவிந்தா! இனிய நண்பா! அடே! நீ மாண்டனையோ! ஐயோ! எழுந்திருக்காவாறு ஒரே தூக்கங் கொண்டனையோ! யான் இதுவரையில் உன்னைப் போன்ற உத்தமனைக் கண்டதே யில்லை. ஐயோ! எங்களைத்துக்கக்

கடலிலாழ்த்தி நீ இவ்வுலகத்தைத் துறைந்தது என்ன ஆச்
சரியம்!”

நரசிம்மவீரன்:—(கிசைத்து) “ஆகா! சந்திரா! இதென்னவிப
ரீதம்? கோவிந்தனுக்கு யாது துன்பம் சம்பவித்தது?”

சுந்தரன்:—“சந்திரா! இவன் ஏன் இவ்வாறு மூர்ச்சித்துக்
கிடக்கின்றான்? ஐயோ! இவன் தனது திரேகம் சிறி
தே அசைக்கியமாய் யிருப்பதாய்த் தெரிவித்தானே?

சுந்திரன்:--

(இராகம் - நாதநாமக்கிரியை)

தந்தையே யரியவெந்தன் சுந்தரவன்பா கேளீர்
விந்தையை யென்ன சொல்வேன் வேகுதே யெந்தனுள்ள
மந்தமே யுருவாய் வந்தோன் மாண்டன னேதுவின்றிச்
சொந்தமாய் நினைத்த வெம்மைத்துயரினில் விடுத்தான் பாவி.

ஐயோ! பிதா! அடே பிரிய சகோதரா, சுந்தரா! அவன்
மூர்ச்சை யடைந்திருக்க வில்லை. இறந்து விட்டதாய்க் காண
ப்படுகின்றான். ஐயோ! நாமென்ன செய்யப் போகின்
றோம்! நீங்கள் நன்றாய் உற்றுப்பாருங்கள்.”

நரசிம்மவீரன்:—(கோவிந்தனைத் திண்டிப் பார்த்து விசனத்
துடன்.)

(இராகம் - முகாரி)

ஐயோ கோவிந்தா நீயதிகமாய் வருந்து மெம்மை
நையவே விடுத்தாய் மீளா நகரினை யடைந்தாயப்பா
வய்யுமாவதுளதோ யாமுமுயிரினைச் சுமப்பதெங்கோ
வையமே பொய்யே தேகம் மறைந்ததே நீரொழுத்தாய்.

அடே கோவிந்தா! நீ எதற்காக இங்கு வந்தாயடா?
ஏற்கனவே பலதுயரங்களால் மனம் வருந்திக்கிடக்குமெம்மை
மேலும் அதிகத்துக்கத்தி லாழ்த்தி விட்டுச் செல்வதற்காக

இங்கு வந்து உனது இனியவதனத்தைக் காட்டிவிட்டு இறந்தனையோ! ஆகா! என்ன உலகம்! இந்நிமிஷத்தி லிருப்பவர் அடுத்த க்ஷணத்தி லிருப்பா ரென்பதற் கேது வற்றிருக்கின்றதே. ஆகாகா! என்ன உனது நற்குணம்! இவனது மழலைமொழி எத்தகைய கர்ணமிருதம்! இவனுடைய எழிலே எழில்! நீ உயிருட னிருக்கக், கிழவனாகிய யான் இறக்கக் கூடாதா?

சுந்தரன்:—

(இராகம்—எதுகுலகாம்போதி)

போனையோ யினிய நண்பா புலியதின் பற்றை நீக்கித்
தானமாம் நகரைவிட்டுத் தனிமையிலேந்து வாழக்
கானகமதிலே யுந்தனாவியை விடவே வந்தாய்
தேனென மொழிவதெங்கோ மோனமாய்க் கிடத்தலென்றோ!

அடே! கோலிந்தா! ஐயோ எங்கடா சென்றுவிட்டனை!
உனது சொந்த நகரை விடுத்ததுக் கானகங்களிலேந்து பல
துன்பங்களையும் அனுபவித்து முடிவில் உயிரைவிட்டுக்குமாறு
இங்கு வந்தனையோ? நீ எங்கள் கண்களிற்படுவதற்கு முன்
னரே இறந்து போயிருக்கக்கூடாதா? அடே! உனது மதுர
மான மொழிகள் எங்கடா ஒடுங்கிவிட்டன? ஏ! கண்மணி,
இனி நாங்கள் என்ன செய்யப்போகின்றோமடா?"

பச்சிமமவீரன்:—

(இராகம்—காம்போதி)

குழவிகளாடி வயிற்றிற் கொள்ளியை வைத்தே சென்ற
னழுவதிற் பயனேயின்ற மடரிருள் சூழாமுன்ன
ரழகனதுடலைத் தாங்கியகன்று நாமப்பாற் சென்றே
யெழிலுடை யிவனையோர்பா லிருத்தியே மறைப்போம்
[வம்மின்.

மோனம் = மௌனம்.

ஆகா! எனதரிய பாலர்காள்! இச்சந்தரன் நமதடிவயிற்
றில் தீயை மூட்டிவிட்டுச் சென்றுவிட்டனன். இனி இவனை
நாம் ஒருபோதும் காண்பதேயில்லை. நாம் ஓயாது அழுவதி
னால் யாதொரு பயனுமில்லை. இருள் அதிகரிக்கு முன்னர்
இவனை இக்குகையை விட்டு, வெளியில் தாங்கிச்சென்று,
மலைக்கருகிலுள்ள 'தோர்பள்ளத்தில்' அடக்கஞ்செய்வோம்
வாருங்கள்.”

சந்தரன் சந்திரன் :—(விசனத்துடன்) “அப்படியே செய்
வோம் பிதா.”

(மூவரும் பிணத்தைத் தூக்கிக்கொண்டு குகைக்கு
வெளியில் வருதல்)

மூவரும்.

(அரிச்சந்திர நாடகம்—போரோமிதோ

கேதாரம்—ரூபகம்)

போரோமிதோ—போரோமிதோ—போரோமிதோ

போரோமிதோ—போரோமிதோ—வெளியில்

- (1) ஆராத்நாயர்—வைத்தாயடா
அப்பாவுன்னைக் காண்பதெப்போ.
- (2) சிறியோனுன்னைச் செகுத்தானெமன்
முறையோயிது முழுமோசமே.
- (3) பெற்றோரெங்கோ பெயரும் யாதோ
பற்றுடைய பதியும்யாதோ
- (4) இவ்வாறெம்மை—யிடரில் விட்டே
யெவ்விடமோ—சென்றாயடா.

நரசிம்;—“பாலகர்காள்! இதோ எதிரிற்காணப்படும் பள்ளத்
தில் இச்சவத்தைக்கிடத்தி அதன் மீது காட்டுப்புஷ்

பங்களைக் கொண்ட செடிகொடிகளைப்போட்டு மழைத்து விடுவோம்.”

சுந்தரன் சந்திரன்;—“மெத்த நன்று.”

(சுவத்தை அப்பள் ஈத்தில் மிக்க விசனத்துடன் கிடத்தி அதன் மேல் புஷ்பகொத்துகளைப் போட்டு மூடிதல்).

சுந்திரன் சந்திரன்:—

(அரிச்சந்திர நாடகம் — கரசிந்திர தாயிது வுன்னருளோ.)

(ஸ்ரீராகம்-ஆதிதாளம்.)

- (1) ஐயோ யாமினிச செய்வ தென்னோ
அப்பனே யுன்னையா மன்புடன் விரும்பினோம்
எப்படி யித்துயர் தாங்குவோ மினிமேல் (ஐ)
- (2) வேகுதே யெங்கள்-நெஞ்சம் பதரி
வேதனை யீந்தநீ யேகினை கடவுளின்
சோதனையோயிது சொல்லொண வுதிசயம் (ஐ)
- (3) குழியிற் கிடக்க வென்ன விதியோ
கோதிலா நின்னுடல் யாதினுக் கிரையோ
பாதகஞ் செய்தாயோ-பரமன தருளோ (ஐ)
- (4) மழலை மொழியை யெங்கு விட்டாய்
மதுவெனு முன்மொழி-மனதைத் துளைக்குதே
பதரிட நெஞ்சமும்-பாலனே மாண்டாயோ (ஐ)

(ஸ்ரீராகம்-தன்யாசி)

சோதர னெனவே யுன்னையுன்னியே மகிழ்வைக் கொண்டோஞ்
சோதனை செய்தானீசன் சுந்தரனுன்னைக் கொன்றான்
வேதனை பொறுத்தற் பாற்றோ வேகுதே பதரிநெஞ்சம்
வேதனின் முயற்சியாவும் வீணென முடிந்த தந்தோ.

வேதன் = பிரமன்,

நரசி:—(துக்கத்துடன்) “குழைந்தைகாள்! நாம் ஓயாது அழுது கொண்டிருப்பதினால யாதொரு பயனுமில்லை. மிக்க நற்குணமுடைய கோவிந்தனை நாம் இனி உயிருடன் காணப் போவதில்லை. ஈசன் நம்மை எவ்வாறு சோதிக்கச் சித்தங் கொள்ளினும் அதை நாம் அனுபவிக்க வேண்டியதே. இப்பொழுது இரவு வந்து இருளடர்ந்து விட்டது. நாம் குகைக்குச் செல்வோம் வாருங்கள்.”

சுந்தரன் சந்திரன்:—(விசனத்துடன்) “ஐயோ ! இவனை விட்டுத் து வர மனம் சகிக்க வில்லையே. பிதா!”

(மூவரும் விசனத்துடன் செல்லுதல்)

(மறுநாட் காலைப் பிள்ளை சுந்தராங்கி விழித்துக் கொண்டு எழுந்திருத்தல்.)

சுந்தராங்கி:—(துக்கத்துத் தனக்குள்) “ஆகா இதென்ன ஆச்சரியம்! யான் இப்பொழுது எங்கிருக்கிறேன்? நண்பரின் குகையிலன்றோ இருந்தேன். வேட்டைக்குச் சென்றோ திரும்பி வந்தனரோ! இது குகையாய்த் தோன்ற வில்லையே! யான் இப்பள்ளத்திற்கு எவ்வாறு வந்தேன்! இச்செடி கொடிகளை என் மீது போட்டு மூடியவர்கள் யாவர்? ஆகா ! புருஷோத்தமன் கொடுத்த அமிர்த சஞ்சீவியை உட்கொண்டவுடன் என் உயிர்போவதாய்த் தோன்றியது,ஐயோ! அவனும் மதிவதனனுடன் சேர்ந்துகொண்டு வஞ்சகம் புரிந்தானே! விஷத்தை யன்றோ அமிர்த சஞ்சீவி யென்று கொடுத்து விட்டான். குகை எங்கே? நண்பர்கள் எங்கு சென்றனர்? யான் இங்கு வந்த காரண மென்ன? இதுகன

வோ அன்றி விழிப்புத் தானோ? ஆகா ! இதென்ன பெரும் சப்தமுண்டாகின்றதே ! என்றிரேகம் நடுங்கு கின்றதே ! இது பெருங்கடலின் ஆரவாரமாய்த்தோணு கின்றதே ! சிறிது அப்பாற் சென்று நோக்குவேன்.”

(சுந்தராங்கி சிறிதுநடந்து அப்பாற் செல்லுதல். அங்கு கலங்க தேசத்துச் சேனைகள் வருதலைக்காணுதல்)

சுந்தராங்கி:—(தனக்குள்) “ஆகா ! இப்பொழுதே உண்மை புலப்படுகின்றது. பராக்கிரமபாகு சேனைகளுடன் இங்கு வருவதாய்ப் புருஷோத்தமன் தெரிவித்தன னன்றோ. இவர்கள் அசுச்சனைகள், இது எனக்கு நன்மையான காரியமாய்த் தோன்றுகின்றது. யான் இவ்வாறு அலைந்து திரிவதற் பயனில்லை. பராக்கிரம பாகு விடத்திற்குச் சென்று வேலைக்கமர்கின்றேன். அதன் பின்னர் வருவது வரட்டும்.”

(சென்று விடுதல்)

3-வது சீன்—அரண்மனையில் அரசனது அந்தப்புரம்
அரசன், மந்திரி, புருஷோத்தமன், சேவகர்,
முதலியோர் சம்பாஷித்தல்.

பிரதாபசிம்மன்:—“சேவகா ! மறுபடியோர் முறை சென்று இப்பொழுது சரசாங்கியின் திரேகஸ்திதி எப்படியிருக் கின்றதென்பதை அறிந்துவா. ஆகா ! தனது தமையனை க்காணாத வியாகூலத்தினால் இவளது திரேகத்தின் நிலைமை இவ்வளவு கேவலஸ்திதிக்கு வருமென யான் நினைக்கவேயில்லை. கடும் ஜூரத்தினால் புத்தி மாற ட்ட மடைந்து பிதற்றுவதாயும் அவள் பிழைப்பது

அரிதென்றும் வைத்தியன் தெரிவித்தனன். எனது உயிரைநிகர்த்தசரசாங்கியை ஓர்கணமும்பான் எவ்வாறு பிரிந்திருப்பேன்? எனது காதற்புதல்வி சுந்தராங்கி சென்ற விடத்தையே அறிந்தேனில்லை. எனது மகா ராணியோ பிழைக்கும் நம்பிக்கை யில்லாமற் கிடக்கின்றனள். பெரும்போர் சம்பவிக்கப் போகின்ற தருணத்திலேதானோ இத்துன்பங்கள் சம்பவிக்கவேண்டும்? இப்போருக்கு இன்றியமையாத வீரனான ஜெய பாலனும் எங்கேயோ போய்விட்டனன். இவைகள் யாவும் என்னை மிக்க வருத்துகின்றனவே! என்செய்வேன்? இவைகள் ஆறுத்துயரை உண்டாக்கி விட்டனவே. (அதட்டிய குரலில்) அடே புருஷோத்தமமா! சுந்தராங்கி சென்ற விடத்தை நீ நன்றாய் அறிந்திருந்தும் ஒன்றுநதெரியாதெனப் பாசாங்கு புரிகின்றனை. நீ இப்பொழுது உண்மையைக் கூறுகின்றனையா! இல்லை யாயின் உன்னுடைய நகக்கண்களில் கூரிய ஊசிகளைச் சொருக உத்திரவளிக்கட்டுமா?”

புருஷோத்தமன்:—(பணிவுடன் காலில் விழுந்து) நரேந்திரா! எனதுயிரே உங்களது அடைக்கலம். உங்கள் சித்தத்தின்வாறு என்னை நீங்கள் எவ்விதம் வேலுமாறாலும் நடத்தத்தடையென்ன! உங்கள் செல்வி எங்கு சென்றன ளென்றும், எதற்காகச் சென்றனளென்றும், எப்பொழுது திருமபிவருவளென்றும் யான்சிறிதும் அறிந்தேனில்லை. யான் உங்களிடத்தில் முற்றும் உண்மையான அடிமையன்றே. ஒருபோதும் பொய்யுரைப்பேனெனச் சந்தேகிக்கா திருக்க வேண்டுகின்றேன். வேந்தே!”

மந்திரி:—“ மகாப்பிரபுவே! சுந்தராங்கி காணாமற் போன

தினம் இவனை இவ்வூரிலேயே யான் கண்டேன். ஆத

ரான

பதுசிச்சயம். இவன்மெத்தயோக்கியன். ஜெயபாலனைப் பற்றி நாம் ஏன் கவலைப்படவேண்டும்? சுந்தராங்கியைத் தேடிச் சென்றிருக்கின்றனர். வெகு விரைவில் வந்து விடுவதுறுதி. அதைப்பற்றி நாம் கவலைப்படல் தேவையிலது.”

பிரதாப சிம்மன்:—“எனக்குப் புருஷோத்தமன் மீது இன்னும் சந்தேகமே. எனினும், இன்னுஞ் சிறிது பொறுத்துப் பார்க்க

மந்திரி:—“கலிங்கத்தேசத்துலிருந்து பெருதத்சேனைகளவந்து துறைமுகப்பட்டினத்தில இறங்கிவிட்டனவாம். காலாள் முதலிய படை களைத்தவிற் நூற்றுக் கணக்கான சிறந்த வீரர்கள் வந்திருக்கின்றனராம்.”

பிரதாப சிம்மன்:—“ஐயோ! இப்பொழுது எனது அரசியும், ஜெயபாலனும், எனக்கு உதவி புரியா நிலைமையிலிருக்கின்றனரே! ஆகா! அவர்களில்லாமற் செய்வது இன்னதென்பதே தெரியாது என்மனம் குழம்புகின்றதே.”

மந்திரி:—“அண்ணலே! நீவிர் எதற்காக வருந்தவேண்டும்? நாம் ஏற்கனவே இதற்குத் தேவையான சேனைகளுடன் ஆயத்தமாயிருக்கின்றோம். நமது சேனைகள் கலிங்கத்துச் சேனைகளைக்காட்டினும் அதிகரித்த சேனைகளுக்கும் போதுமானவை. இப்பொழுது யாம் செய்யவேண்டியது வேறொன்றுமில்லை. சண்டைக்கு ஆவனுடனிருக்கும் நமது சேனைகளை ஏவவேண்டியதே பாக்கி.”

பிரதாப சிம்மன்:—“அப்படியா? மெத்த சந்தோஷம். இனி யாம் அஞ்ச வேண்டியதில்லை. யாம் விரைவிற சென்று இதற்காக வேண்டியவற்றைச் செய்வோம்.”

(அரசனும் மந்திரியும் சென்று விடுதல்.)

புருஷோத்தமன்:—(தனக்குள்) “சுந்தரரங்கியைக் கொன்று விட்டதாக மதிவதனனுக்கு யான எழுதியதற்கு யாதொரு பதிலையும் பெறேனில்லை. அடிக்கடி சேஷம் சமாசாரத்தைத் தெரிவிப்பதாய் வாக்களித்த அரசியும் இதுவரையில் அவ்வாறு செய்யவில்லை. ஜெயபாலனுக்கு யாது சம்பவித்த தென்பதுந்தெரியவில்லை. இவற்றை நினைக்க நினைக்க எனமனது பெருங்குழப்பத்தை யடைகின்றது யான் அவாகள் விஷயத்தில் உண்மையாயிருத்தலின, அரசனிடத்தில் உண்மையை ஒளிக்க நேராதது. யாவற்றிற்கும் கடவுளை வழிவிடவேண்டும. இப்பொழுது நடக்கப்போகும் சமரில் யான்மிக்க வீரத்துடன் போர்செய்து, எனது தேசாபிமானத்தைக் காட்டி அரசனைக் களிப்பிக்கின்றேன்.

“ஒன்றைநினைக்கினது பொழிந்திட்டொன்றாகு
மன்றியதுவரினும் வந்தெய்து—மொன்றை
நினையாமுன் வந்தெய்தினுமெய்து
மெனையாளு மீசன்செயல்.”

என்றபடி அடுத்த நிமிஷத்தில் நமக்குச் சம்பவிக்கப் போவதையாரறிவா? இவர்கள் விஷயம் எவ்வாறாய் முடியுமோ பார்க்கலாம்.”

(செல்லுதல்)

4-வது சீன்: துறைமுகப்பட்டினத்திற்கடுத்த ஆரண்யம்.

நரசிம்மவீரன், சந்தரன் சந்திரன், மூவரும் தமது

குகைக்கு முன்னர் சம்பாஷித்தல்.

நரசிம்மவீரன்:— (இராகம்—சகாஸ)

கலிங்கமாபதியின்சேனை கடலெனக்குமுறியார்த்தே
யொலித்தன மருங்கிற்குழந்து பொதுளினவலகிலாமற்
சிலகணமினிமேலீங்கு விளம்பனம்புரியின்யாமுந்
தொலைதலேயுறுதிநீங்கி யொல்லையிற்செல்வோம்வம்மின்

ஆக! 'குழந்தைகாள்! கலிங்கதேசத்தின் சேனைகள்
கடலெனப் பேரொலி செய்த வண்ணம எங்கும் குழந்து
கொண்டு நெருங்குகின்றன. இன்னம சிறிது யாம் இங்கு
இருப்போமாயின் அவர்கள் இங்கும் வரது அடர்வர். விரை
வில் நாம் என்காயினும் ஒடிப்போவோம் வாருங்கள்.'"

சந்திரன்:— (இராகம்—தேசிகதோடி)

யாதொரு பயனுமின்றி யரிய நம்முயிரைத்தாங்கிப்
போதினைக்கழித்தல்யாது புகழினையுடைத்தாமந்தோ
தாதையெசெயலொன்றின்றித் தகவிலாதொளிந்துவாழத்
கோதலாற்பெருமையாமோ வோதுவீரறியவெந்தை.

எமதரிய தந்தையே! யாதொரு அரிய செயலுமின்றி
வீணில் இவ்வுயிரைப் பத்திரப்படுத்தி வைப்பதில் யாது பய
னுளது? நாம் எதற்காக ஒடியொளிப்பது?"

சந்திரன்:— (இராகம்—காண்டா)

வருபவர்க்கஞ்சியோடி யரியயிவ்வுயிரைநன்று
புரத்தலின்கருத்துயாதோ புகலிடமினியுமுண்டோ
மருவலராகும்பேதை மாளவரெனவேயெம்மைக்
கருதுவாற்பிணிப்பர்மாய்த்துக் கழுகினுக்குணவாயீவர்

மருங்கு=பக்கம் பொதுள்=நெருங்க ஒல்லையிள்=விரைவில்,
தாதை=தந்தை. தகவு=பெருமை. கோது=குற்றம்.
புரத்தல்=பாதுகாத்தல் மருவலர்=விரோதிகள்.

சிறந்த தாதை! நாம் ஓடியொளித்தாயினும் இவ்வுயிரைக் காப்பாற்றி யாது பெரும்பயனை யடையப் போகின்றோம்? யாம் இனி எங்கு ஓடி யொளித்துக் கொள்ளினும், பெருங்கடல் பெயர்ந்து வருவதைப் போல எவ்விடத்திலுஞ்சூழ்ந்து வருமிவர் கண்களிற் படாமல் நாம் எங்கொளியப் போகின்றோம். இவர் நம்மைப் பிடித்துக் கொண்டு பகைவரான மாளவ தேசத்தாரைச் சேர்ந்த யாவரோ கள்வரென நம்மை மதித்துக் கொல்வர். இவ்வளவு எச்சரிக்கையாய்க் காப்பாற்றப்பட்ட நமது சரீரங்கள் பறவைகளுக்கும் விலங்குகட்கும் இனிய விருந்தாயன்றோ முடியும்.”

நரசிம்ம வீரன்:—

(இராகம்—ஆனந்த பைரவி)

அரியவென் புதல்வீர் வம்மினருகினிலுளதா மோங்கும்
பருவத மிசையாம் போந்து பகைவரை ழிலகி நன்று
கரைதலே யுரியதாகுங் காவலன் படையிற் சேரல்
பெரியதா மிடைரையீயும் பேதைகள் சாதற்றிண்ணம்

எனதரிய குழந்தைகள்! வாருங்கள் நாம் இம்மலை மீதேறி ஒளிந்து கொள்வோம். யாம் நமதரசனது சேனைகளிற் சேர்தலிற் பயனில்லை. அவ்வாறு புரிதலுந் துன்பந்தரும். ஜெயபாலன் இவ்விடத்தில் இறந்ததை அரசன் அதி சீக்கிரத்தில் அறிவன். யாம் புதியவராய்ச் சேனைகளிற் சேர்வோமாயின் நம்மை யாரென வினாவுவர். யாம் நம திருப்பிடத்தை வெளியிட நேரும். ஜெயபாலனை நாமே கொன்றவரென உடனே சந்தேகித்து நம்மைப் பிணித்துச் சித்திரவதை செய்து கொல்வர். கண்மணிகாள்! யான் தெரிவிப்பதைப் பற்றி நன்றாய் யோசனை செய்யுங்கள்.”

கரைதல்=மறைதல் காவலன்=அரசன்.

சுந்தரன்: “தாதை! அவ்வாறு சம்பவிக்கு மெனத் தோன்ற வில்லை. இவ்வமயத்தில் நீவிர் இவ்வாறு தெரிவிப்பது உமது மேன்மைக்கழுது மன்று. அது எங்களுக்கு மனசு சம்மதியாயிலலை.”

சுந்திரன்:—“ஆகா! தந்தையே! கவிங்கதேபத்தினர் கடலெனத் தோன்றி யுத்த பேரிகை முழக்கிக் கொண்டிகையில், நமது தேசத்தவர், மிகவும சேவலமான தோற்றத்தைக் கொண்ட நமமை அவ்வளவு உற்றுக் கவனிக்கவும், நாம் எங்கிருந்து வந்தோமென அறியவும் மனமுடையவராக ஒரு போது மிரார். இதைப்பற்றி நீவிர் சிறிதும் கவலை படறேவையிலது. எனதரிய தந்தை.”

நரசிம்மவீரன்:—“ஐயோ! சிறந்த செல்வர்கள்! அசுசேனை யில் என்னை அறிந்தோர் பலரிருக்கின்றனர். அனைக ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் யான் ஜெயபாலனைக் கண்டிருந்தும் இப்பொழுது அவனுடைய அடையாளத்தைக் கண்டு பிடிக்கவில்லையா? அவ்வாறே பிறரும் என்னை அறிந்துவிடுவர். நிற்க, நமது அரசன் நன்றியற்றவனன்றோ. அவனுக்கு யாம இவ்வுதவி செய்வதற்கு அவன் பாத்திரனன்று. நீங்கள் அவன் மீது அன்பு கொள்வதற்கு அவன் உங்கள் விஷயத்திலயாது நன்மை புரிந்தனன்? நீங்கள் இவ்வாறு நாகரீகமற்றவராயும் முரடராயும் வளர்தல் அவனானன்றோ? நீங்கள் நகரத்திலேயே இருப்பின் மற்றவரைப்போல எத்தகைய சிறந்த நலன்களையும் இன்பங்களையும் பெறுவீர்கள்? இவ்வளவு தீமையை உங்களுக்குப் புரிந்த அரசனுக்கு நீங்கள் உதவி செய்ய நினைத்தலே தகாது.”

சுந்தரன்:—“நாம் இவ்வாறு ஜிவித்திருத்தலை விடச் சாதலே நன்று பிதா! எங்கள் இருவரையும் அறியக்கூடியவர் சேனைகளில் ஒருவருமில்ர். நீவிர் அவ்விடம் விட்டு வந்த நெடிய காலமாய்க்காட்டின் உணவு மாறுபாட்டினாலும் உரோமம் அதிகம் வளர்ந்திருப்பதினாலும், வயதின் முதிர்ச்சியினாலும், உமது உருவம் வேறுபட்டிருப்பது நிச்சயம். அவர்களும் உம்மை முற்றும் மறந்திருப்பர். ஆதலின், நாம் அங்கு செல்வோம் பிதா!”

சந்திரன்:—நான் சமருக்குச்செல்லாது இனி ஓர்கணமும் இங்குதரியேன். ஆகா! போரென்பது எவ்வாறிருக்குமென்பதையே அறியாது பெரும்பேதையராய்வளர்கின்றோம். ஒருவன் மற்றவனை வெல்வது எவ்வாறிருக்குமென்பதையுணர்ந்தோமில்லை. ஐயோ! செயலற்ற அற்பப்பிராணிகளான மான்களும், ஆடுகளும், அடிபட்டு வீழ்வதையன்றி வேறு எதத்கைய வீரச்செயலை யாம் கண்டு னோம பிதா! ஆற்றிவுடையோராய்ப் பிறநது இவ்வாறு விலங்குகளைப் போலிருப்பது எனக்கு மிகவும வெட்கமாயிருக்கின்றது.”

சுந்தரன்:—“அறிய தந்தை! தயவு செய்து விடை தருவீரேல், நாங்கள் மிக்க எச்சரிக்கையுடன் சண்டை செய்து திரும்புகின்றோம், இல்லையாயின் நாம் இங்கு கலிங்க தேசத்தாரின் வாளுக்கிரையாவதே உறுதி.”

சந்திரன்:—“ஆம் பிதா! தயவுபுரிந்து விடையளியுங்கள்.”

நரசிம்மவீரன்:—“எனதரிய செல்வர்கள்! இளைமைப் பருவத்தைக்கொண்ட நீங்களே உங்களது உயிரை ஓர்துரும்பாய் மதிக்கையில் உடைந்த பாண்டமாகியஎனது தளர்ந்து பயனற்ற சரீரத்தைக்காப்பாற்ற யான் கவலைப்

படுவானேன். ஆயினும், ஓர் விஷயம் உங்களுக்குத் தெரிவிக்கின்றேன். நீங்கள் இப்போரில் இறப்பீர்களாயின், யானும் அவ்விடத்திலேயே மறிப்பதுறுகி. அதற்குச் சம்மதமாயின் செல்லுங்கள்.”

இருவரும்:—“அவ்வாறு சம்பவியாதிருக்க முயலுகின்றோம் பிதா!”

நரசிம்மவீரன்.—“அப்படியாயின் வாருங்கள் செல்வோம்.”

(தனக்குள்) “ஆகா! பலவருஷங்கள் ஆய் விட்டதன்றோ. அரசனது உதிரமல்லவா! இவர் இனி இங்கு நிற்பாரோ? ஒருபோதுமில்லை, செல்லட்டும்.”

(மூவரும் செல்லுதல்)

5 வது அங்கம்

1வது சீன்:—(போர்க்களத்தின் ஓர் புறத்தில் மதிவதனன்
இரத்தத்தில் நனைத்த ஓர் கைக்குட்டையை
வைத்துக் கொண்டு தனியாய் *
விசனத்துடன் நிற்கல்.)

மதிவதனன்:—

(கானகத்தில் நானலைந்து கதற விதிவசமே)

- (1) மானே சுந்தராங்கியே நீ வஞ்சகியாய் மாறினாய்
ஏனெயிவ்வுயிர் சுமந்தே யெங்கி யானிருப்பது (மா).
- (2) ஆவியுமுடலுமென்னக் காதலித்தாயே யென்னைப்
பாவி சூரசேனனை நீ மேவிய தென்விந்தையே (மா).
- (3) தூய்மையே யுருவாய்வந்த தோகையாயிருந்தனை
சேய்மையினில் யானுஞ் செல்லச் செய்தனை யடாவினை (மா).

அடி சுந்தராங்கி! நீ இவ்வாறு புரிவாயென யான் கன
விலும் நினைத்தேனில்லையடி! யான் உன்னுடனிருந்த வரையி
யில், என்னையன்றிப் பிறனைக் கண்ணெடுத்துப் பாரேனென்
றும் மற்றவனிடத்தில் உன் மனது ஒருபோதுங் காதலைக்
கொள்ளாதென்றும் உறுதி கூறினையே! கேவலம் இழிந்த
வனான சூரசேனனிடத்தில் உனக்கு எவ்விதம் விருப்பமுண்
டாயிற்றோ அறியக்கூடவில்லையே. ஒருவர் மீது மற்றொரு
வர்கொண்ட ஆழ்ந்த அன்பு தேய்தல் எளியகாரியமன்று.
பிறந்ததுமுதல் இதுவரையில் பிரியாது இரண்டிலுமோ
ருருமாயிருந்த நமது வேரூன்றிய காதல் இவ்வளவு சீக்
கிரம் அழிந்தது விரந்தையினும் விரந்தையல்லவோ?"

சேய்மை = தூரம்.

(இந்துஸ்தானி—தகதீரமாரி இந்திஜோ)

சுந்தராங்கியே யுன்னால் யான் சோகமெய்தினேன்

(1) விந்தையே நீ செய்தனையென் வேட்டை விட்டனை
வீணன் பேதை சூரசேன னைவிரும்பினே (சு)

(2) பேதையான் நினைநினைந்து பித்தங்கொண்டினேன்
வேதனையால் வாடினேன் யான் வேகுநேமனம் (சு)

(3) தீத செய்வையோ வெனத்திகைக்குதே மனம்
போதெலாம் நின்றாய் நீ யென்முன் புவையேயுயிர்ச் (சு)

ஐயோ! அய்யு பேதாய்! உன்னை மறந்துவிடவேணு
மென்று யான் எவ்வாறு முபன்றும் பலியாமல், உன் உருவ
மும் நினைவும என்மனதில் முன்னிலும் அதிக உறுதியாய்
வேழுன்றுகின்றனவே. ஷா கண ஷோமாயினும் உன்னை
யன்றி வேறு யாகாயினுமென்றை நினைக்க யான் எவ்வளவு
பிரயத்திபபாபும் சற்றும பலிக்கவில்லையே! ஆகா! பாசி
நீரை மறைப்பதைப்போல் முற்றும் உன்மயமாய் வந்து
முடுகின்றதே. அய்யு பாதகி, நீ இருந்தும் என்னை வருத்
தினை! இறந்தும் வாதனைப்படுத்திகின்றனையே! ஆகா! என்ன
செய்வேன்?

(இராகம் - முகாரி).

மனதினைக் கொள்ளுகொண்ட மங்கையே சுந்தராங்கி
யினியுயிர் வாழே னுந்த னிழிசெயல் பொருதுகொன்றேன்
வனிதையே கலங்கரோடும்வந்துளே நெனினுமுந்தன்
முனைவரைப் பொருதுமாய்வேன் முரணிடேன் நமரை
[யென்றும்.

அய்யு சுந்தராங்கி! நீ என் விஷயத்திற்செய்த பிழையின்
பொருட்டு உன்னைக்கொல்வித்தேனாயினும் உனது தேசத்

முனைவர் = பகைவர் மாய்வேன் = இறப்பேன் நமரை = நமது
தேசத்தாருடன்.

தாருக்கு விரோதமாய்ச் சமர்ப்பரிவேனென நினைக்காதே. யான் ஓர் எளிய மாளவதேசத்துப் போர்வீரனைப்போல உடைகளைத் தரித்துக் கொண்டு, கலிங்க தேசத்தாரை எதிர்த்துச் சண்டை செய்து உன் பொருட்டு எனது உயிரை இப்போர்க் களத்திலேயே விட்டு விடுகின்றேன். யான் தாழ்ந்த உடைக்குள் ளிருப்பினும், சேனைத்தலைவனது மகனென்பதைச் சிறிது தோற்றுவிக்கின்றேன்.

(திருப்புகழ்—வங்கார)

- (1) மின்னூரில் தீயவரை மீறின நின் னொழுமூன் னம்
பைந்நாகமோ கொடிய பாதகியுன் குதை யெவர்
முன்னாக வேயறிவர் மோசமிகு வேசையரில்—முதலானும்
- (2) பெண்டிற் பேதைநினைப் போல்பவர்க ளேதெனவே
கொண்டேனென் பாழ்நினைவு மோடியெவ ணேகியதோ
சண்டாளி யாயினே யிச்சாகச மெங்கேகற்றனை—மடமானே
‘(சென்று விடுதல்).

—வது சீன்:—கலிங்க தேசத்தாரும்—மாளவதேசத்தாரும்
பொருதல். முன்னவர் பக்கத்தில் பராக்கிரமமாகு,
சூரசேனன், முதலியோரும் பின்னவர் பக்கத்தில்
ஓர் எளிய போர்வீரனைப்போல வேஷநதரித்த
மதிவதனனும் சண்டை செய்தல் :
மதிவதனன் சூரசேனனை ஜெயித்துக்
கீழே தள்ளிவிட்டு அபபாலேகுதல்.

சூரசேனன்:—(தனக்குள் விசனத்துடன்) “ஐயோ ! என்னு
டைய மனச்சாட்சியே என்னைக்குத்திக் கொல்லுகின்ற
தே! ஆகா ! கற்பிற் சிறந்த சுந்தரரங்கியை வஞ்சகியாக்
கிய தோஷமே என்னை இத்தகைய அவமானத்திற்குட்
படுத்தியது போலும். அவள் இத்தேசத்தாசி யல்

லவோ. அவளுக்குப் பாதகம் புரிந்தமையின் இந்நகரத்திலடி வைத்த உடனே எனது செளரியம் முழுதும் எங்கேயோ ஒடி மறைந்து கொண்டதே! இல்லையாயின், யான் இவ்வெளிய போர்வீரனுக்குத் தோற்ற லுமுண்டோ! யான் பலபோர்களில் வெற்றி பெற்றுப் புகழடைந்திருந்தும் இவ்விடத்திற் கேவலமோர் எளிய வனா ல் வீழ்த்தப் பட்டது பெரிதும் விந்தையே!”

(மற்றோர் புறத்தில் மாளவதேசத்தார் தோற்றோடு தல். பிரதாப சிம்மவரசனைக் கவிங்கதேசத்தார் பிடித்துக் கூட்டிக் கொண்டு செல்லுதல். அச்சமயத்தில் நரசிம்மவீரன் சுந்தரன் சந்திரன், மூவரும் அரசனை மீட்க வருதல்.)

சுந்தரன்:—“ஆகா! ஓடாதீர், ஓடாதீர்! நில்லுங்கள். மாளவதேசத்தின் பெருமையை அழிக்கவந்த கோழைகள்! நில்லுங்கள் நமது அரசனை எதிரிகள் பிடித்துச் செல்ல, நீங்கள் வீட்டிற்கு ஒடி உங்கள் மனைவியரிடத்தில் உங்கள் செளரியத்தைத் தெரிவித்துக் கொள்ள ஒடுகின்றீர்களோ?”

(இவ்வமயத்தில் மதிவதனனும் மற்ற மாளவரும் இவருடன் ஒன்றாய்க் கூடிப்போர் செய்து பிரதாப சிம்மனை மீட்டல். மற்றோர் புறத்தில் சூரசேனன், பராக்கிரமபாகு, கோவிந்தன் மூவரும் வருதல்.)

பராக்கிரமபாகு:—“அடே சிறுவ! எனதரிய கோவிந்தா! நீ இனி இங்கு தாமதிக்க வேண்டாம். இப்போர்க்களத் தைவிட்டோடித் தப்பிப்பிழைப்பாய். இனி ஓர்கணமும் இங்கு நிற்பையேல் நமது பகைவர் உன்னைக் கொன்று விடுவர்.”

சூரசேனன்:—மாளவர் திரும்பவும் பல வீரர்களுடன் தோ

ன்றிப் போர்செய்கின்றனராம். அவர்கள் அரசனைக்
கூட விடுவித்து விட்டனராம். ஆகா ! இதென்ன
விந்தை.”

பராக்கிரமபாகு :—திடீரென நமது அதிர்ஷ்டம் மாறியது
பெரிதும் ஆச்சரியத்தை விளைவிக்கின்றது ! நாம் விரை
வில் ஒடிப்போய் இன்னம் சேனைகளைச் சேர்த்துக்
கொண்டு வருவோம்.”

(சென்று விடுதல்)

3-வது சீன்—போர்க்களத்தில் வேரோர் பாகம்
மதிவதனனும் வேரோர் மாளவதேசத்
தானும் சம்பாஷித்தல்.

மாளவதேசத்தான் :—“நீ எங்கிருந்து வருகின்றாய்ப்பா ?
ஒடுவோரினிருந்து வருகின்றாயா ? அல்லது தைரிய
மாய் நின்று நமது அரசனை மீட்டவரிலொருவனோ ?”

மதிவதனன் :—“நின்றவரி லொருவனே நீ ஓடியவரிலொரு
வனோ ?

மாளவ :—“ஆமாம்.”

மதிவதனன் :—“நீ அவ்வாறு ஓடியது உன்மீது குற்றமன்று.
மாளவதேசத்தார் யாவற்றையும் இழந்து முற்றுந்
தோற்றனர். அச்சமயத்தில் கடவுளே அவருக்காகத்
தோன்றி வெற்றியை யளித்தனரன்றி வேறிலது.
மாளவதேசத்துச் சேனைகள் யாவரும் முறியடிப்பட்டு
ஒடுவோரும், இறந்தோரும், பாதி உயிர்போய் விழு
வோருமாயிருக்க, அரசன் ஓர் சிறிய சந்தில் துழைந்து
தப்பி ஓடினன். கலிங்கதேசத்தார் மிக்க தைரியத்
தைக்கொண்டு யாவரையும் வீழ்த்தி அரசனைச் சந்திற்
குள் பிடித்துக்கொண்டனர்.”

மாள்:—“அந்தச் சந்து எவ்விடத்திலிருக்கின்றது?”

மதிவதனன்:—“போர்க்களத்திற் கருகில் தென்புறமாய் இருக்கின்றதன்றோ அல்தே. இக்குறுகிய சந்தில் அரசனைப் பிடித்துச்செல்கையில், ஓர் முதிய போர்வீரனும் இரண்டு சிறுவரும் திடீரெனத்தோன்றி அரசனை விடுவித்தனர். ஆகா! அச்சிறுவரின் சுந்தரத்தை என்ன சொல்வேன்! அவர்கள் ஓடுவோரைப்பார்த்து ஏளனம் செய்து, நிற்கச்சொல்லி ஊக்கி, தாமேபொருது பகைவரை வென்றனர். ஆகா! அவர்களுடைய மேன்மைத்தோற்றமே தோற்றம். இலகூக்கணக்கில் ஓடும் மாளவரின் மானத்தை இம்மூவரே காத்தனர்.”

மாள்:—“ஆகா! இது மிக்க ஆச்சரியமாயிருக்கின்றதே! சிறிய சந்தில் ஓர் கிழவனும் இரண்டு சிறுவரும் பகைவரை வென்றாராம். ஆகா! விரதை விரதை!”

மதிவ:—(ஏளனமாய்) “நாம் அதைப்பற்றி ஆச்சரியப்பட வேண்டியதே யன்றி வேறில்லை. நம்மால் ஒன்றுங் கைபால ஆகவில்லை.”

மாள்:—“ஏதப்பா! ஏளனம் புரிகின்றனை?”

மதிவ:—“இல்லை யில்லை. யார் பயந்து ஓடுகின்றானோ அவனுக்கு யானும் நண்பனே.”

மாள்:—“இல்லையல்ல. நீ ஏளனம்புரிகின்றனை. யான்சென்று அரசனைப் பார்க்கின்றேன்.”

(மாள்வன் போய்விடுதல்)

மதிவ:—(தனக்குள்) “ஆகா! இவன் அரசனைப் பார்க்கப் போகின்றானாம். இவன் பெரிய போர்வீரனாம். இது மிக்க கண்ணியமாயிருக்கின்றது. போர்க்களத்தில் இரு

ந்துகொண்டே விசேஷம் என்னவென்று இவன் என்னைக்கேழ்க்கின்றான். இது மெத்த ஆச்சரியம் ! ஐயோ இப்போரில் எத்தனை பேர் மாண்டனர் ! யான் இச்சமரில் என்னது உயிரை விட்டு விட வேணுமென்னும் எண்ணத்துடன் வலிய வீரர்களுடன் முரணி யுத்தம் புரிகின்றேன். அப்பாழும் எமன் என்னிடம் வரமாட்டேனென்கின்றனனே ! அப்படுபாவி, மிக்கத்துன்புற்று வருந்துவோரை விடுத்துப் பற்பல சுகங்களை யனுபவிக்கும் நிலைமையிலிருப்பவரைப் பிடித்துச் செல்கின்றனனே.—எனது பிராணனை விட யான் இன்னமும் முயன்று பார்க்கின்றேன். இனியான் சண்டை செய்வதிற்பயனில்லை. வேறோர் தந்திரம் புரிந்து பார்க்கின்றேன். மாளவதேசத்தாளைப் போலின்றி இப்பொழுது யானோர் கலிங்கதேசத்துப் போர்வீரனைப்போல் உடைகளை யணிந்துகொண்டு மாளவதேசத்தினன் எவனாயினு மோர்பேதை காணப்படுவானாயின் அவனிடம் அகப்பட்டுக் கொள்கின்றேன். கலிங்க தேசத்தார் இதுவரையில் இலக்ஷக்கணக்கான மாளவதேசத்தினரைக்கொன்று விட்டனராதலின், மாளவர் இப்பொழுது அதன் பொருட்டுப் பழிக்குப்பழிவாங்குவது நிச்சயம். எப்படியாவது சுந்தரங்கியின் பொருட்டாய் இறக்கவேண்டுமென்றே யான் இங்கு வருதேனாதலின், யாரிடத்திலாயினும் அகப்பட்டுக்கொண்டு சாதலே உறுதி. செல்கின்றேன்.

(மாளவதேசத்து வீரர் சிலர் வருதல்.)

ஒருவன்:—ஆகா ! இவ்விருத்தனும் அவனுடைய மக்களிருவரும் தெய்வங்களென்றே நினைக்கின்றேன். நண்பர்காள் ! பராக்கிரமபாகுவும் பிடிபட்டனானுமே !”

மற்றொருவன்:—“இவர்கள் மூவரைத்தவிர மற்றொரு மாளவ தேசத்துப் போர்வீரனும் அப்பொழுதுகூட இருந்தன னும். அவனாலேயே நமக்கு ஜெயமுண்டாயிற்றும்.”

வேறொருவன்:—“அப்படித்தான் சொல்லிக்கொள்ளுகின்ற னர். எனினும் அம்முவரில் ஒருவனும் காணப்பட வில்லையாம்.—அடே! யாரடா அங்கு செல்பவன்? நில்லு நில்லு.”

மதிவ:—ஐயா! யானோர் கலிங்கதேசத்தான். திரும்பச் சண்டை செய்வதற்குச் சமயம் பார்த்துக்கொண்டு நிற்கின்றேன்.”

மாள்:—“விடாதீர்! அவனைப் பிடித்துக் கொள்ளுங்கள். இவனோர்கலிங்கத்து நாய். இவர்களில் ஒருவனுந் தமதுருக்குத் திருமபிசுசெல்லக் கூடாது. இவன் மிக வும் பராக்கிரமசாலியைப் போலவுந்தான் ஏதோ பெரு த்த காரியங்களைச் செய்து விட்டவனைப் போலவுந் தன் னைப்பிரமாதமாய்ப் பாராட்டிக் கொள்ளுகின்றனன். இவனைப்பிடியுங்கள். நமது அரசுனிடத்தில் இவனைக் கொண்டு போய் விடுவோம்.”

(இவர்கள் மதிவதனைப் பிடித்துக்கட்டிப் பிரதாபசிம்மன், நரசிம்மவீரன், சுந்தரன், சந்திரன், புருஷோத்தமன், முதலியோரிருந்த விடத்திற்குக் கொண்டு போதல். அரசன் மதிவதனைச் சிறைச்சாலையில் அடைக்க உத்திரவளிக்க, வீரர் அவ்வாறே செய்தல்.)

3849

4-வது சின்—சிறைச்சாலை. (மதிவதனனும்

காவலனு மிருத்தல்.)

காவலன்:—

(இந்திரசபா—அங்கு நானிருந்தவனை அழைத்து வந்ததேண்டி.)

- (1) ஏனடா கலிங்கனே நீ யேங்கிமிக வாடுகின்றாய்
எதேதினி யுயிர் பிழைப்ப தில்லையடா பெரும்முடா (ஏ)
- (2) கோனவனை நீவிர்வெல்லக் கூடுமோ வதுஎளிதோ
மானமதை விடுத்தேயினி வருந்திடிற்ப யனுளதோ. (ஏ)
- (3) ஆவியைவிடத் துணிந்தா யரியவரை நீங்கிவந்தாய்/
அறிவிலியேமனைவியை நீயோயினிக்காணலுண்டோ. (ஏ)

அடே கலிங்கதேசத்தானே ! எங்கள் அரசனை வெல்வ தெளிதென நினைத்து நீவிர் மனைவி மக்களை விடுத்தது உயிரை ஓர் திரணமாய் நினைத்து வருசீர்கோ. எனன உங்களுடைய பேதைமை ! இனி நீ உனது மனைவி முதலியோரைக் காண் பதேது ? அடே நிர்முடா ! முதலிற் பேதைமையால் துணிவு கொண்டு வந்து விட்டு இப்பொழுது வருநதுவதில் யாது பயனுளது ? ஆய்ந்தோய்நது பாராக கருமம் தான் சாம்ந து யரைத்தருமென்பதை அறிந்தாயிலையோ ?”

மதிவதனன்:—“எனதரிய அண்ணே ! சிறைச்சாலை முதலிய விடங்களிலிருக்கும் காவலர் யாவரும் முரடராயும் இர க்கமற்றவராயும் இருத்தலே இயற்கை. நீ எனது விச னத்தைக் கண்டு மனதிலாகினவனாக உரையாடுதலைக் காண, என் மனதிற் சிறிது ஆறுதலுண்டாகின்றது. எனதரிய நண்பா ! உண்மையைத் தெரிவிக்கின்றேன் கேள். இப்பூலோகத்தி லுதிக்கும எண்ணரிய பிறவி களில் மானிடப்பிறவியே அரிதினும் அரிதெனயாவருந தெரிவிக்கின்றனரே, அது பெரும் பொய். மற்றப் பிறவிகளுக்கு தேகாவஸ்தையோடு நிற்க, இம்மானி

டற்கே, சரீர பாதையோடு ஓயாக்கவலையும் சதா வருத்
தும் மனோபாதையும் கூடச்சேருகின்றன. எத்தகைய
பரமானந்த போகமனுபவிப்பவரும் சாஸ்வதமாய் நிலை
நிற்கின்றாரோ? நிற்க, அவரும் பல கவலைகளால் ஓயாது
சஞ்சலப்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றனர். மனிதர் சரீரத்
தின் உண்மை யோக்கியதையை நீ அறிவையோ? தெரி
விக்கின்றேன் கேட்பாய்.”

(இராகம்—எதுகுல'காம்போதி.)

“காதனவோடிய கலகப் பாதகக்
கண்ணியர் மருங்கிற் புண்ணுடனாடுங்
காதலுங் கருத்து மல்லா னின்னிருதாட்
பங்கயஞ்சூடப் பாக்கியஞ்செய்யாச்
சங்கடங்கூர்ந்த தமிழேன்பாங்கிருந்
தங்கோடினகோ டலமருங்கன்வர்
ஃவர்கலகமிட்டலலைக்குங் கானகஞ்
சலமலப்பேழை யிருவினைப்பெட்டகம்
வாதபித்தங்கோழை குடிபுகுஞ்சீலார்
ஊத்தைப்புன்றோ? லுதிரக் கட்டளை
நாற்றப்பாண்ட நான்முழத்தொன்பது
பீற்றற்றுண்டம் பேய்ச்சுரைத்தோட்டம்
அடலைப்பெரிய சுடலைத்திடருள்
ஆசைக்கயிற்றி லாடும்பம்பரம்
ஓயானோய்க்கிட மோடு மரக்கல்ம்
மாயாவிகார மரணப்பஞ்சராஞ்
சோற்றுத்துருத்தி தூற்றுப்பத்தங்
காற்றிற்பறக்குங் கானப்பட்டம்
விதிவழித்தருமன் வெட்டுங்கட்டை
சதர்முகப்பாணன் னைக்குஞ்சட்டை
ஈமலிக்கனலி லிடுசிலவிருந்து
காமக்கனலிற் கருகுஞ்சருகு

கிருமிகிண்டுங் கிழங்கஞ்சருமி
 பவக்கொழுந்தேறுங் கவைக்கொழுமொம்பு
 மணமாய்நடக்கும் வடிவின்முடிவிற்
 பிணமாய்க்கிடக்கும் பிண்டம்பிணமேல்
 ஊறிந்கிடக்க வொட்டாவுபாதி
 காலெதிர்குவித்த பூளேகாலக்
 கதிரெதிர்ப்பட்ட கடும்பனிக்கூட்டம்
 அந்தரத்தியங்கு மிந்திரசாபம்
 அதிருமேகத்துருவி நருநிழல்
 நீறிந்குமிழி நீர்மேழுத்து
 கண்டியில்கனவிற் கண்டகாட்சி
 அதனினும்பொல்லா மாயக்கனங்கம்
 அமையுமமையும் பிரானேயமையும்
 இமையவல்லி வாழியென்றேத்த
 ஆனந்தத்தாண்டவங் காட்டி
 ஆண்டுக்கொண்டருள்கை நின்னருளினுக்கழகே.”

அடே ! நண்பா ! இத்தகைய கேவுலமான சரீரத்தை
 மனிதர்க்கிடத்தற் கரிய வஸ்து வெனக்கூறுகின்றனர். இத
 ற்குப்பாத்தியதை புடையார் எவரெவரென்பதை அறி
 வையோ ?”

(இராகம்—காம்போதி.)

“நாயினுக்கிரையோ நரியினுக்கிரையோ நகுநடைக்குழிவிழிப்
 [பிறழ்பற்
 பேயினுக்கிரையோ கழுகினுக்கிரையோ பெரிதுநாறிய
 [புழுக்குரம்பை
 யீயினுக்கிரையோ யாதினுக்கிரையோ யான் சுமந்துமுன்றிடப்
 [பணித்தாய்
 தாயினுக்கழகோ குழுவியைவருத்தல் சாற்றிடா யிளசைவான
 [வனே.”

நமது திரோகத்திற்கு இத்தனை பங்காளிகளிருக்கின்ற
 னர். மனைவி மக்களைவிட்டு ஆவியைத்துறக்க வந்ததாகக்

கூறினையே ! அவர்கள் உண்மைத்தன்மையை உள்ளவாறு அறிந்தாயில்லைபோலும்.

(இராகம்—காண்டா)

“தந்தையே தமர்தார மகவென்னு மிவையெலாஞ் சந்தையிற்
[கூட்டமிதிலே
சந்தேகமில்லைமணி, மாடமாளிகைமேடை சதூங்க சேனை
[யுடனே
வந்ததோர்வாழ்வுமோரிந்திர ஜாலக்கோலம்வஞ்சனைபொருமை
[லோபம்
வைத்தமன மாங்கிருமி சேர்ந்தமலபாண்டமோ வாஞ்சனையி
[லாதகனவே
யெந்தநாளுஞ் சரியெனத்தேர்ந்து தேர்ந்துமே யிரவுபகலில்லா
[விடத்
தேகமாய் நின்றநின்னருள்வெள்ள மீதிலேயானென்பதறவு
[மூழ்கிச்
சிந்தைதான்றெளியாது சுழலும்வகை யென்கொலோ தேடரிய
சத்தாகியென்
சித்தமிசைகுடிக்கொண்ட வறிவானதெய்வமே தேசோம்
[யானந்தமே.”

நண்பா ! உலகத்தின் வாழ்வு இத்தன்மைத்து. எண்ணரிய இத்துன்பங்களை விலக்கும் விஷயத்தில் நமக்கு உதவி புரியும் நண்பன் யாவனென்பதை அறிந்தனையோ ? மரணம் என்னும் நண்பனை நம்மை அவற்றினின்றும் விடுவிப்பவன். இறந்தபின் நம்மை எத்தகைய துன்பமும் வருத்துமோ ? ஒரு போது மில்லை.”

காவலன்:—“ஆகா ! நீ சொல்வன யாவும் சரியே. இத்தகைய அநித்திய சரீரத்தைக் கொண்ட உங்களுக்குக் கலிங்கதேசம் போதாமல் மாளவ தேசமும் எப்படித்

தேவையாயிற்றே தெரியவில்லையே. ஒன்றும்பலியாமை யால்வேதாந்தத்தின் உதவியைப் பற்றினாய் போலும்” மதிவதனன்:—“ அடே நண்பா ! யான் இத்தேசத்தை ஜயிக்கு மெண்ணத்துடன் வந்தவ னன்று. எப்படி யாயினும் இப்போரில் உயிர் துறக்க வேண்டு மென்றே வந்தேன். என்னைச் சிறையிலிட்டனரே ! எனது எண்ணம் நிறைவேறாமல் போமோவென என் மனம் வருந்துகின்றது.”

காவலன்:—“ ஐயோ ! உன்னைக் காணின், மிகப் பலதான் பங்களை அனுபவித்தவன் போலத் தோன்றுகின்றது. இல்லையாயின் இத்தகைய விரக்தி எங்கிருந்துண்டாம். உன் விஷயத்தில் அரசன் என்ன உத்தரவளிக்கின் றானோ தெரிய வில்லை இப்பொழுது இரவு நெடிய நேரமாகின்றது. சயனித்துக் கொண்டு துயிலுவாய், யானும் சிறிது களைப்பாறுகின்றேன்.”
(சேவகன் செல்லுதல்)

மதிவதனன்:—

(இந்திரசபா-இதற்கோ நீயுமென்னைத் தொடர்ந்தது இங்கே நாதா)

- (1) ஈசனே யேழையினி-யெங்ஙனம் பொறுப் பேனையா யின்னமும் பேதைமே-லேலேனாவர்மம் நாதனே தேவனே-தேவனே தேவனே தேவனே.
- (2) ஆசையாயெனை யளித்த அன்னை தந்தையை யிழந்தேன் கியனே யப்பனே-அனாதையாய் நின்றனேன் தாணு நீ-தாணு நீ-தாணு நீ-தாணு நீ,
- (3) ஆவியே யெனவிருந்த அரிவையைப் பிரிந்திடவும் அகலவும் தேசம்விட்டு அரசனுமேவிட ஆனதே-ஆனதே-ஆனதே யானதே.

தாணு = புகலிடம்.

- (4) தூய சுந்தராங்கியவள்—துணைவனை மறந்து பிற
தூர்த்தனைத் தீண்டினள் துரோகியாய் மாறினள்
துன்பமே—துன்பமே—துன்பமே—துன்பமே,
(5) ஆலியை விடுக்க வெண்ணி அமார்க்களம்யான்வந்தேனேலும்
அங்கு மெண்ணம் பலியாமலே அவதியாற் கலங்குகின்
(மேன்
ஐயனே ஐயனே ஐயனே ஐயனே
(6) தீனனென் துயர் சீனந்து திருவடி தருவாய் நாதா
திக்கு நினையன்றியுண்டோ தேவர்பணிபாதனே
செம்மலே செம்மலே செம்மலே செம்மலே.

ஏ ! கருணாநிதி ! ஏ தீன தயாளு ! ஏ ஆபத் பாந்தவா !
ஏ ! சர்வேஸ்வரா ! ஏ சகல வியாபி ! ஏ சர்வக்ஞா ! என்னைப்
பனே ! உன்னையன்றி யெனக்கு யாது துணையுளதப்பா !
ஐயோ ! இனிபும் வருத்தினால் இவ்வேழை எவ்வாறு சகிப்
பேன். பூர்வ ஜென்மத்தில் யான் எத்தகைய கொடிய பாத
கஞ் செய்தேனோ தெரியவில்லையே. உலகத்தில் சர்வ சாதா
ரணமானவர்களும் அன்னை தந்தை முதலியோரை யுடைத்
தாம் பாக்கியத்தைப் பெறுகின்றனர். எனது தந்தையோ
யான் அன்னை வயிற்றி விருக்கும்பொழுதே இறந்து விட்
டனர். யான் இக்கர்ம பூமியில் தோன்றிய வுடனே
எனது அன்னையும் மறித்தனளாம். இவ்விருவரையும் யான்
கண்டதே யில்லை. திக்கற்ற அனாதை யானேன். அதன்
பின்னர், உயிரும் உடலுமென விருந்த சுந்தராங்கியை விடுத்
துப் பிரிந்து இந்நகரைவிட்டேக நேர்ந்தது. கற்புக்கிருக்கை
யாயிருந்த எனதரிய சுந்தராங்கி என்னை வஞ்சித்ததனால்
இறந்தாள். இவையனைத்தையும் சகிக்கலாற்றாது உயிரை
விடத் துணிந்து இப்போரிற்கு வந்தேன். இங்கும் எனது
எண்ணம் பலியாது சிறைச்சாலையில் அடைபட்டிருக்க

செம்மல் = தலைவன்.

நேர்ந்ததே ! ஆகா ! என் செய்வேன் ?—இப்பொழுது இரவு இரண்டு மணியிருக்கலாம். சிறிது நித்திரை செய்கின்றேன்.”

(மதிவதனன் நித்திரை செய்தல்)

(மறுநாட் காலை யில் அரசனாலனுப்பப்பட்ட சேவகரிருவர் வந்து மதிவதனை எழுப்புதல்)

சேவகர்:—“ அடே ! கலிங்க தேசத்தானே ! உன்னைத் தூக்கிற் போட உத்திரவாய் விட்டது. புறப்படத் தயார் தானோ ? ”

மதிவதனன்:—(சந்தோஷத்துடன்) “ஆகா ! அதற்குத்தடை யென்ன ? இறத்தற்கு அநேக நாட்களாய் விரும்பி விரும்பி என்மனது பக்குவமடைந்திருக்கின்றது.”

சேவகர்:—“ ஆமாம். இது உலகவியற்கையே. இறந்தால் நன்றெனத்தெரிவிப்பதேயன்றி அத்தருணத்தில் யோ ! இவ்வரிய உலகையும் அதன்விசேஷங்களையும் இன்பங்களையும் விட்டுப்போய் விடுகின்றோமே யென ஒவ்வொருவரும் மனம் நொந்து வருந்துவர்.”

மதிவதனன்:—“ இல்லை. இல்லை. நீங்கள் யாவரும் இவ்வுலகில் உயிருடனிருப்பதை எவ்வளவு அதிகமாய் விரும்புகின்றீர்களோ அதைக்காட்டிலும் அதிகமாய் யான் இறத்தலை விரும்புகின்றேன்.”

(சேவகர் மதிவதனுக்கு விலங்கிட்டு அழைத்துக் கொண்டு செல்லுதல்)

சேவகர்:—“ தூங்குகின்றவனுக்குப் பல்லின் வலி எப்படித் தெரியும் ? கழுமரத்தில் மனிதர் தூக்கப்படுதலை நீ காணாதவன்போல தோன்றுகிறது. இப்பொழுது நாம் எங்கு செல்கின்றோம் தெரியுமோ ? தூக்கப்படும் இடத்

திற்குப் போகின்றோம். உனக்குக் கண்கள் கூட இல்லை யோ ?”

மதிவதனன்.—“யான் இவற்றை யனைத்தையும் நன்றாயறிந் தவனே. அங்கு சென்ற பின்னும் யான் அஞ்சி வருந்து வேனென நினைக்கவேண்டாம்?”

சேவகர்.—“ஆகா! இதென்ன பைத்தியம்! தூக்கிவிடக் கொண்டு போகையிலும் அதைப் பற்றிச் சிறிதும் விச னியாததை உன்னிடத்திலேதான் நாங்கள் கண்டோம். அதோ பார்த்தனையா? தூக்குமர மிருகுகின்றதை.”

மதிவதனன்.—ஆம் பார்த்தேன், இம் மரத்தைப்போன்ற ஆப்தநண்பன் வேறு யாவனிருக்கின்றனன். எனது மனக்கவலைகளை மாற்றக்கூடிய வைத்தியன் இப்பூமியி லேயேயில்லை. இம்மரமே பெரும் உபகாரி.

(சேவகர் மதிவதனனைத் தூக்கிவிட ஆரம்பித்தல்.)

சேவகர்.—“அடே! இன்னம் ஓர்நொடியில் உனது பிராணன் போய்விடும். உனக்கு யாதாயினும் தேவையாயின் தெரிவித்துக் கொள்.”

மதிவதனன்.—“நண்பர்களே! எனக்கு வேறேன் றுந்தேவை யில்லை. கடவுளைச் சிறிது ஸ்தோத்திரஞ்செய்யத் தயை புரிந்து அனுமதி யளிக்க வேண்டுகின்றேன்.

சேவகர்.—“துரிதத்தில் ஆகட்டும்.

மதிவதனன்:—

(பாரோ பிரியா முகவதோரா)

காவாயென்னைக் கருணாநிதி கசடென்னெனவே விடாது. (கா)

(1) தேவர் தேவா தென்னமுதே திகட்டா யினிமையே தினென்னை யருளாயெந்தாய் திவ்விய குணனே தூயா. (கா)

(2) போதும் போதுந்துன்ப மினிபொறுத்தற் பாலதோ
புங்கவாயான் புவியை நீங்கப்பரிவாய் கருணையே நாதா. (கா)

(3) மனைவிமக்களென்போர் யாரும்மனதின்வியாதியை
மல்குவிக்குஞ்சாதனமே மாயமே யாவுந்தேவே (கா)

(இராகம்—எதுகுல காம்போதி)

“ கண்ணார நீர் மல்கியுள்ள நெக்குருகாத
கள்ளனே னுனாலுமே
கைகுவித்தாடியும் பாடியும் விடாமலே
கண்டனித்தாரை காட்டி
யண்ணுபரஞ் சோதியப்பா உனக்கடிமை
யானெனவு மேலெழுந்த
வன்பாகி நாடக நடித்ததோ குறைவில்லை
யகில முஞ்சிறி தறியுமேற்
றண்ணரு நின்னதருளறியாத தல்லவே
சற்றேற்று மினிதிரங்கிச்
சாசுவத முத்திரில யீசென்றுணர்ந்தியே
சகச நிலைகந்து வேறென்
றெண்ணுமலுள்ளபடி சுகமாயிருக்கவே
யேழையேற்கருள் செய்கண்டா
யிகபர மிரண்டினிஹ முயிரினுக் குயிராகி
யெங்கு நிறைகின்ற பொருளே.”

ஏ ! பரமானந்த வெள்ளமே! உன்னிரு பாதமன்றி
எனக்கு வேறு துணையொன்றுண்டோ ! ஏ ஜெகதீசா !
எனது புல்லறிவினால் யான் எத்தகைய பாவங்களைச் செய்
திருப்பினும் கருணை புரிந்து அவற்றை உனது அருளொளி
யாழ்கருக்கி உனது பாதாடி விந்தமீதல் உனது கடனப்பா!
சேவகர்காள் ! யான் தயாராயிருக்கின்றேன். இனி உங்கள்
இஷ்டம் போற் செய்யலாம்”

மல்குவித்தல் = அதிகரித்தல்

(மதிவதனைச் சேவகர் தூக்கும் சமயத்தில் திடீரென
ஒர் தூதன் யாதோ கூவிக் கொண்டு
ஒடோடியும் வருதல்)

தூதன்:—“ தூக்காதீர் ! தூக்காதீர். நிறுத்துங்கள் ! நிறுத்
துங்கள்.”

சேவகர்:—“ யாடா நீ ! ஏன் தூக்காமல் நிறுத்தச் சொல்
கின்றனை ? அரசனது கட்டளையின்வாறு நாங்கள் இவ
னைத் தூக்கிவிடவேண்டும். உனக்கென்ன பைத்தி
யமோ ?

தூதன்:—“ அரசனே இவனைத் தனக்கு முன் கொணரு
மாறு உத்திரவளித் திருக்கின்றனன். உடனே அழைத்
துக்கொண்டு வாருங்கள்.”

மதிவதன்:—“ ஐயோ ! இதென்ன துன்பம் ! மரணமும்
கிட்டாது கஷ்டப்படவேண்டி யிருக்கின்றதே. ஆகா!
யான் இன்னம் எத்தகைய வேதனைகளை அனுபவிக்க
வேண்டுமோ தெரியவில்லையே.”

தூதன்:—“ இவனுக்கு விலங்கிடாமல் அழைத்து வாருங்
கள்.”

சேவகர்:—“ ஆகா ! அப்படியா இது நல்ல சமாசாரத்தைக்
குறிப்பதாய் நினைக்கின்றோம். இன்னம் சில நிமி
ஷத்தில் உண்மை விளங்கிவிடும். செல்வோம் வாருங்
கள்.”

5-வது சீன் போர்க்களத்தில் அரசனது கூடாரம்.

(அரசன், நரசிம்மவீரன், சுந்தரன், சந்திரன்,
புருஷோத்தமன் முதலியோரும் மற்றவரு மிருத்தல்)

அரசன்:—எனதுயிரை யீந்த அரிய நண்பர்காள் ! எனக்
கெதிரில் வாருங்கள். கேவலமான உடைகளைத்தரித்

துக்கொண்டு மிக்கப் பராக்கிரமத்தோடு போர்புரிந்து
என்னை மீட்ட அவ்வெளிய போர்வீரனை ஒருவரும்
கண்டு பிடித்தாரில்லையே பெண என்மனம மிகவும் வரு
ந்துகின்றது. அவனைக்கண்டுபிடித்துக்கொண்டுவருவதா
ய்ச்சென்ற தூதன் அவ்வாறு செய்வானாயின் அத்தூத
னுக்குப் பெருத்த வெகுமதியீந்து மகிழ்விப்பேன்.”

நரசிம்மவீரன்:—“அரசே ! அவன் ஓர் யாசகனைப்போலக்
கிழிந்த உடைகளை மணிந்திருப்பினும் அவனுடைய
விரதீரசசெயல்களை பான் வேறெவரிடத்திலுங்கண்டே
னில்லை. அவனை உங்களை விடுவித்தனனன்றி எங்கள்
மூவரால் மாத்திரம் அக்காரியம் ஒரு போதும் முடிந்தி
ராது.”

அரசன்:—“அவனைப்பற்றி அறிவோர் ஒருவருமில்லையா !”

புருஷோத்தமன்:—“ அவனை உயிருடனிருப்போர்களிடத்தி
லும், இறந்து கிடப்போர்க் கிடையிலும் எவ்விடத்தி
லும் கண்டோமில்லை.”

அரசன்:—“அவனை அழைத்து வருவதாய்ச் சென்ற தூதன்
வரட்டும். எனது உயிரையளித்த நீங்கள் மூவரும்
யாவர் ? எங்கிருப்பவர் ? சரியான தருணத்தில் வந்து
தவிய விநதை யென்னை ? தயையுரிந்து தெரிவிப்பீர்.”

நரசிம்மவீரன்:—“பிரபு ! நாங்கள் குந்தள தேசத்திலுள்
ளோர். இப்போரின் விசேஷத்தைக்காண வேண்டி
வந்தோம். உங்கள் விபத்தைக்கண்டு பொறுது போர்
செய்தோம். இதைத்தவிர வேறு பல அரிய செளரி
யங்களைக்கூறுதல் தற்புகழ்ச்சியாகும். எனினும் நாங்
கள் மிக்க யோக்கியதா பக்தமுடையவ ரென்பதை
மாத்திரம் தெரிவித்துக்கொள்வதிற் குற்றமில்லை”

அரசன்:—ஆகா ! நண்பர்களா ! உங்களைப் பெருத்த பிரபுக் களாக்கினேன். இனி நீங்கள் இவ்வரண்மனையிலேயே செளக்கியமாயிருப்பீர்.”

(வைத்தியன் வாசுதேவனும் தாத்தியரும் துக்கத் துடன் வருதல்)

அரசன்:—“என்ன விசேஷம் ? உங்களுடைய முகங்கள் மிக் கத்துன்பத்தைப் புலப்படுத்துகின்றனவே ! நமதுவெற் றியைக் குறித்து பாவருங் களிப்படைய வேண்டிய தன்றோ ! நிகழ்ந்த தென்ன ? நீங்கள் கலிங்கதேசத் தாரைப்போலத் தோன்றுகின்றீரன்றி மாளவத்தா ரைப்போலப் புலப்படவில்லையே ?”

வாசுதேவன்:—“சிறந்த அரசே ! உங்கள் மனமகிழ்வைக்கெடு த்தற்பால விசேஷ சமாசாரத்தைக் கொணர்ந்திருக்கின் றனம். சரசாங்கி மகாராணியார் இவ்வுலகத்துறந்த னர்.”

பிரதாபசிம்மன்:—(அரசனதுடன்) “ஐயோ ! இவ்வளவு விரை வில் இறந்து விட்டனளா ! ஆகா ! என்ன இது பொ ய்யோ ? மெய்யோ ? உனது சிகிச்சையினுற் பிழைப்ப னென உறுதியாய் நினைத்திருந்தேனே. ஐயோ ! என்ன எனதுபாவம் ? துன்பங்கள் யாவும் ஒன்றன் மேலொன் றாய் வருகின்றனவே. ஐயோ ! தெய்வமே ! என்ன செய்வேன் ? அடே வாசுதேவா ! இவ்வளவு விரை வில் எவ்வாற்றித்தனள் ?”

வாசுதேவன்:—“ஐயோ ! மிக்கபயங்கரமான மரணம் ! படிப் படியாய் பைத்தியமும்பிதற்றலும் அதிகரித்தன. படுக் கையை விட்டெழுந்திராமலும் உணவுமுதலிய கொள் ளாமலும் மேன்மேலும் மெலிந்தனரேனும் பிதற்றலும்

பயங்கரமான தோற்றமும் வரவர அதிகரித்தன. அவ் வாறேஇறந்தனர். அம்மகாராணியார் இறப்பதற்குமுன் சில விஷயங்களைத் தெரிவித்தனர். அப்பொழுது கண்ணீருங் கண்ணுமாயிருந்த இத்தாசியருக்கும் அவை தெரியும். அவைகளை இவ்விடத்தில் தெரிவிக்க என் மனங் கூசுகின்றதே, என் செய்வேன் ?”

பிரதாபசிம்மன்:—“என்னடா தெரிவித்தனர் ?”

வாசுதேவன்:—“அவள் உங்களை எப்பொழுதும் காதலித்த தேயில்லையென்று, அரசியாகும் எண்ணத்தினால் உங்களை மணந்ததாயும், இது வரையில் மனதிற்குள் முற்றும வெறுப்புடனிருந்ததாயும் கூறினள்.”

பிரதாபசிம்மன்:—“ஆகா அப்படியா! இவ்விஷயங்களை அவள் ஒருவளே யறிவள். அவள் என் விஷயத்தில் நடந்து கொண்டதிலிருந்து எவரேனும் இவ்வாறு சந்தேகிப்பாரோ? இல்லை இல்லை. இன்னம் யாதாயினுந் தெரிவித்தனளோ ?

வாசுதேவன்:—“உங்கள் சுதையான சுந்தராங்கியின் மீது வாஞ்சை யுடையவள் போல நடித்தாளே யாயினும் அவளை முற்றும் வெறுத்துப் பகைத்தனளாம். அவள் திடீரென எங்கேயோ சென்று விட்டமையின் தப்பிப் பிழைத்தனளென்றும் இல்லையாயின் அவளுக்கு விஷ மீருதுகொல்ல நினைத்திருந்ததாயும் புகன்றனர்.”

பிரதாபசிம்மன்:—ஆகாகா! எத்தகைய நீலி! பெருத்த நடலக்காரி! பெண்களின் மனதை யாரறியக்கூடும்? இன்னம் யாதாயினு முளதோ ?”

வாசுதேவன்:—இவற்றிலும் மிகக்கொடிய தீயவிஷய மொன்றுளது. உங்களுக்குக் கொடுக்க ஓர் பாஷாணத்தைத்

தயாரித்து வைத்திருந்தனளாம். அதை உண்பவன்படிப் படியாய்மெலிந்து உதிரமற்று அதிசீக்கிரத்தில் இறத்தல் நிச்சயமாம். நீவி ரதை யுண்டின், உங்கனிடத்தில் மிக்கக் காதலைத்தோற்றுவித்துப் பாசாங்கு புரிந்தும், அழுதும், அணைத்தும், குலாவியும், வருந்தியும், உங்களுக்குப்பல உபரணை புரிந்தும் இவ்வரசியலைத் தானும் தன் அண்ணனான ஜெயபாலனுமாய் அடைய உங்களது அனுமதிபெற்று விடுவதாய் நினைத்திருந்தனளாம். இவையாவும் பவியாமற் போயிற்றே யெனும் ஏக்கத்தினால் புத்தி மாறாட்டம் அதிகரித்ததாம். இவ்வாறு பற்பல விஷயங்களை வெளியிட்டனள்.”

பிரதாபசிம்மன்:—“தாநியர்காள் ! சரசாங்கி இவ்வாறு தெரிவித்தனளா ? ”

தாதிகள்:—(விசனததுடன்) “ஆடாம், மகாராஜனே ! ”

பிரதாபசிம்மன்:—“ ஆகா ! இவளைப் போன்ற கொடிய பாதகி எவளேனு முண்டோ ! ஐயோ ! எனதரிய செல்வியை இவளது துர்ப்போதனையாலன்றோ வருத்தினேன். அவள் இவ்விடம்விட்டுச் சென்றதும் என்னு லன்றோ. ஐயோ ! தெய்வமே ! எனதுயிரணைய புதல் வியை இனி எங்கு காணப்போகின்றேன் ? ”

(சூரசேனன், பராக்கிரமபாகு முதலியோர் விலங்காற் பிணிக் கப்பட்டு அரசனுக்கு முன்னர் கொணரப் படுதல். இவர்களைத் தொடர்ந்து கோவிந்தன் வருதல். மற்றோர் புறத்திருந்து மதிவதனன் தாழ்ந்த உடைகளைத் தரித்தவனாய் தூதன் சேவகர் முதலியோருடன் வருதல்).

அரசன்:—“ அடே ! பராக்கிரமபாகு ! இப்பொழுது கப்பங் கேழ்க்க வரவில்லையே ? ஆகா ! மாளவ தேசத்தாரில்

எண்ணிக்கையற்றவர் இறந்து விட்டனரேனும் வெற்றி எமது பக்கத்த தன்றோ, மாண்டவரின் சுற்றத்தினர், கைதிகளாக்கப் பெற்ற கலிங்கத்தா ரனைவரையுங் கொன்றாலன்றித் தங்களது ஆத்திர மடங்காதெனக் கூறி அவ்வாறு கட்டளைபளிக்க என்னை வேண்டினர். யானும் அவ்வாறே உத்திரவீரது விட்டேன். இப் பொழுது உங்கள் நிலைமையைப்பற்றிச் சிந்திப்பாய் பராக்கிரமபாகு.”

பராக்கிரமபாகு:—“ அரசே ! இப்போரில் நீங்கள் எவ்வாறு வெற்றி பெற்றீ ரென்பதைச் சிறிது யோசனை செய்து பாருங்கள். இதுதற்செயலே யன்றி வேறிலது. நாங்கள் ஜெயித்திருப்போ மாயின், எமது கைதிகளை இவ்வாறு வெறுங்கையராய் அனாதையா யிருக்கையிற் கொல்வ தாய்க் கூறுவது வீரத்திற்கு இழுக்கெனக் கொள் வோம். எனினும், இவ்வாறு நடக்கவேண்டு மென்பது கடவுள் சித்த மாதலால் நடப்பது நடக்கட்டும். எங் களை நீங்கள் வெட்டி விடுவதைப் பற்றியான் சற்றுங் கவலைப் பட்டேனில்லை. யான் இறப்பதற்கு முன்னர் ஓர் சிறிய விண்ணப்பம் செய்து கொள்ளுகின்றேன். அதைக் கருணை கூர்நதளிப்பீர்களாயின் அதுவே போதுமானது.”

பிரதாபசிம்மன்:—“ என்ன வேண்டு கின்றனை ?”

பராக்கிரமபாகு:—“ எனது வேலைக்காரன் ஓர் சிறுவனிருக் கின்றான். அவன் மாளவதேசத்தானே. அவனைப் போன்ற வேலைக்காரர் இவ்வுலகில் எவருக்கும் இது வரையிற் கிடைத்தது மில்லை இனிகிடைப்பதுமில்லை. ஆகா ! என்ன அவனது நாயக விசுவாஸம் ? என்ன வாஞ்சை ! என்ன மரியாதை ! அவனது உண்மை,

நற்குணம் அன்பு, உபசரணத்திறன், ஊக்கம், புத்திசூட்சுமம், முதலிய பல விசேஷங்களை யும் என்னென விரித்துரைப்பேன். அவனை மாத் திரம் உயிருடன் விட்டு விடுமாறு மிகவும் கெஞ்சிக் கேட்டுக் கொள்ளுகின்றேன். அவன் இச்சண்டையிற் போர்புரியவுமில்லை. உங்கள் சேனைகளிற்கு யாதொரு துன்பமுமிந்ததில்லை. இவனை மாத்திரம் காப்பாற்றி விட்டு எங்களைக்கொல்லலாம். இதுவே எனதுவேண்டு கோள் அரசே !

அரசன்:—“ ஆகா ! அவன் அத்தகைய சிறப்பினான! அவன் எங்கே இருக்கின்றான்? என்முன்னர் வரட்டும்.”

கோவிந்தன்:—” இசோ வந்தேன்! நான்தான் அச்சேவகன், இராஜாதிராஜனே !”

பிரதாபசிம்மன்:—(சிகைத்து) “ ஆகா ! இவனை யான் இகற்கு முன்னா எங்கு பார்த்தேன்? இதற்குமுன் கண்டறிந்த முகமாய்த் தோன்றுகின்றதே ! எங்கு பார்த்திருக்கலாம்? எத்தகைய வசீகரமான இனிய முகம் ! ஐயோ ! இவனையுங் கொல்ல மனங்கொள் வரோ ! இவனது முகக்குறிகளே இவனுடைய நற் குணங்களை நன்றாய்ப் புலப்படுத்துகின்றனவே ! அடே சிறுவா ! எனதருகிலவா ! உனது பெயர் யாது ?”

கோவிந்தன்:—“ அரசே ! என்னைக் கோவிந்தனை அழைப் பார்கள்.”

அரசன்:—“ கோவிந்தா ! உன்னை உயிருடன் விட்டு விட் டேன். ஆகா ! உன்விஷயத்திற் காரணமறியக் கூடாவாறு என் மனம் மிக்க இரக்கத்தையும் அபிமானத்தையுங் கொள்கின்றது ! இன்னம் உனக்கு

யாது தேவையோ அதையுங் கேட்பாய் தருகின்றேன்.
நீ எதைக் கேட்கினும் சரி. இக்கைதிகளில் முக்கிய
மானவரின் உரிமைக் கேட்டபோதிலும் அளிக்கத்
தடையிலலை.

கோலிந்தன்:—“நீவந்தே ! இவ்வைழமீது இவ்வளவு கிரு
பை கொண்டதற்காக உங்களது அடிதொழு திறைஞ்சு
கின்றேன்.”

பராக்கிரமபாது:—“ எனதரிய கோவிந்தா ! என்னுடைய
பிராணனை கேட்டுமுடியு யான் உன்னை ஏவவில்லை.
எனினும் நீ அதைத்தான் கேட்பாய் என்பதுறுதி.”

கோலிந்தன்:—“அரசேனை உற்று நோக்கி “ ஆகா ! சற்று
பொறுங்கள் ! வேறொரு வஸ்துவைக்காண என் மனம்
பதைக்கின்றது.”

பராக்கிரமபாது:—“ஐயோ ! இச்சிறுவன் இப்பொழுது என்னை
வெறுதது அலட்சியப் புரிவதின் விநதை என்ன ?
ஆஹா ! ஏன் இவன் எதையோ கண்டு இவ்வாறு திப்
பிரமை கொண்டு கலங்கி நிற்கின்றான்.”

பிரதாபசிம்மன்:—“கோவிந்தா ! உனக்கு யாது தேவை தெ
ரிவி? எனக்கு உன்னைப் பாராகப்பார்க்க உன்மீது வாஞ்
சைஅதிகரிக்கின்றது. அதன் காரணம் இன்னதென
அறியக்கூடவில்லை.—நீ ஏன் குரசேனை இவ்வாறு
மருண்டு மருண்டு நோக்குகின்றனை ? அவன் உனக்கு
பந்துவோ ? அவனை உயிருடன் விட்டு விட்டுமா ?”

கோலிந்தன்:—“ அரசே ! அவன் எனக்கு எவ்வித உறவின
னுமல்லன்.”

அரசன்:—“ அங்கனமாயின் அவனை ஏன் மேன்மேலும் உற்று
நோக்குகின்றனை ?”

கோவிந்தன்:—“அண்ணலே! நீங்கள் தயை புரிவீர்களாயின்
ஓர் விஷயத்தை இரகசியமாய்த் தெரிவிக்க விரும்பு
கின்றேன்.”

அரசன்:—“அப்படியா! நாமிருவரும் சிறிது அப்பாற் செல்
வோம். தனிமையில் தெரிவிப்பாய்.”

(இருவரும் ஓர் புறஞ்சென்று உரையாடிதல்.)

நரசிம்மவீரன்:—“ஆகா! பாலகர்காள்! இவன் நமது குகை
க்கு வந்தவனைப்போ விருக்கின்றனனே! இறந்தவன்
திரும்பப் பிழைத்தானா? இதென்ன பெரும் விந்தை
யாயிருக்கின்றது!”

சந்திரன்:—“ஆமாம்! இவன் பெயரும் கோவிந்தனுமே.”

சந்திரன்:—“இறந்தவன் எப்படி பிழைத்தல் கூடும்.”

நரசிம்மவீரன்:—“சற்று பொறுங்கள்! இன்னமும் கவனிப்
போம். அவனாயிருப்பின் நம்மைக் கண்ணெடுத்துத்
பாராமல் இவ்வாறிருப்பனே! ஒருவரைப்போல
வேறொருவரிருக்கலாமன்றோ. அவனாயிருப்பின் நம்முட
ன் நிச்சயமாய் வசனித்திருப்பன். பேசாது மேலுங்
கவனியுங்கள்.”

புருஷோத்தமன்:—(தனக்குள்) ஆகா! இவனை யான் அறி
வேன். எனது எஜமானியன்றோ. இவள் இறவாமல்
உயிருடனிருப்பதைக்காண எனக்கு அடங்காப் பேரா
னந்த முண்டாகின்றது. முடிவைக் கவனிக்கின்றேன்.”

(அரசனுங் கோவிந்தனும் வருதல்.)

அரசன்:—(கோபமாய் சூரசேனைப் பார்த்து)

(இராகம்—மோகனம்.)

கலிங்கனே சூரசேனக் கசடனே யெதிரில் வாராய்
நலமிகு சிறியன் கேட்ப நவிலுவாய் வாய்மையாகப்
புலையனே யவத்தமென்பாற் புகன்றிடி லறுப்பல்நாவை
விலங்கினுங் கடையகுதா விழிகளை யொழிப்பேன் பாராய்.

அடே! கலிங்க தேசத்து நாய்களிற் கடைசியான சூரசேனப்பதரே! என்முன்பாகவா!—ஏ! பாலகா! கோவிந்தா! நீ எனது அருகில் நின்றுகொண்டு உனக்குத் தேவையானதைக் கேள்—சூரசேனா! இச்சிறுவன் வினாவுவதை உண்மையாய்த் தெரிவிக்கக் கடவை. பொய் சொல்வையேல் உன்னை அணுவணுவாய்க் கழித்துச் சித்திரவதைசெய்ய உத்திரவளிப்பேன். என்ன யான் கூறுவதை உணர்ந்தனையா?

கோலிந்தன்:—“மன்னவா! இவன் தனது கைவிரலிலணிந்து கொண்டிருக்கும் இரண்டு வைரமோதிரங்களையும் எப்படிப் பெற்றனனென்பதைத் தெரிவிக்கவேணும்.”

மதிவதனன்:—(தனக்குள்) “வேலைக்காரனாகிய இப்பையனுக்கு இதைப்பற்றி என்ன கவலை! அவன் மோதிரங்களை எங்கு பெற்றானென்ன?”

பிரதாபசிம்மன்:—“அடே! சூரசேனா! இம்மோதிரங்கள் உனக்கு எப்படிக்கிடைத்தன? தெரிவி”

சூரசேனன்:—(திகிலடைந்து நடுங்கி) “மகாப்பிரபு! உண்மையைத் தெரிவிக்காவிடில் என்னை வதைப்பதாய்த் தெரிவித்தீர்கள். உண்மையைத் தெரிவித்தால் அது உங்களை வதைக்குமே என் செய்வேன்?”

பிரதாபசிம்மன்:—“எப்படி அது என்னை வருத்துமடா? பீடிகை ஒன்றுந்தேவையுமில்லை. தாமதமின்றித் தெரிவியடா. கள்வா?”

சூரசேனன்:—

(ஆகவல்)

(இராகம்—நாதாமக்கிரியை.)

அறிவினிற் சிறந்த அண்ணலே கேண்மின்
இறைவனே வஞ்சக மியற்றியே யிவைகளைப்
பெற்றனே ஞாதலி னேங்குதே யென்மனம்
உற்றவை யனைத்தையு முண்மையாய்க் கூறுவேன்.
இரண்டினி லொன்றுமே றிறைவதுஞ் செல்வியாம்
அரசியின் மோதிர மதற்கிணை யெனத்தரும்
மற்றதோ சீலனும் மதிவதனன் பொருள்.
கொற்றவா வெந்தனைக் கோபியா தொழிமின்.

அரசன்,—“அடே! என்னடா இது! எனது தநையை சுந்தரரங்கியின் மோதிரம் உனக்குவ்வாறு கிடைத்ததடா?”

சூரசேனன்:—

(இராகம்—காம்போதி.)

“விளம்புவேன் கேண்மின் வேத்தனை யோர் நாள்
வளமிகு மெந்தன் கலிங்கமா பதியில்
பலராம னென்பான் பண்புடை நண்பன்
சிலருடன் கூடியே யினிதிருக் கையிலே
மதிவத னப்பெயர் மாண்புடைத் தகைவனும்
வதியுமாறுங்குமே வந்தனன் விதியினால்
அன்னவன் நற்குண மென்னெனக் கூறுவேன்
மன்னவா வக்கணம் மடையன் யானந்நகர்
மங்கைய ரழகினில் மாசிலா மேன்மையார்
பங்கமில் சூணத்தினர் பதிமொழி கடவா
ரென்னவேபகர்ந்து யான்செருக்கினைக் காட்டினேன்
அன்னவ னவைகளைச் சரியெனக் கொள்ளினும்
தன்னருந் துணைவியாந் தையலை மிக்கவும்
பன்னியே புகழ்ந்தனன் கன்னிய ரெவரும்

துண்ணிடை யவள் தன்பொன்னடி பணியும்
 பண்புடை யவரே, படிதனி லுளதாம்
 நன்குகள் யாவுமே நற்றவ மியற்றிட
 யின்பமே யுருவென யித்தல முதித்தன
 ளென்னவே பற்பல வியம்பினன் யானதை
 யுன்னியே வெகுண்டு முரணினே னவனுடன்.
 அவன் றரும் மொழியெலா மவத்தமாப்கொண்டனேன்
 அவனியி லத் தகையரிவைய ரேயில
 ரொனப்பல வாதுகள் செய்தனே னவனுடன்
 வனிதையின் கற்பினை யழித்திடல் செய்குவேன்
 பாரொனக் கூறினேன் பந்தையம் வைத்தனம்.
 நாரிமணி யாளுசந்த ராங்கியின் மனதினைக்
 கவர்ந்து மயக்கிடக் கருதினே னவனிடம்
 கொண்டனேன் மோதிரங் குறியதோர் நிருபமுங்
 கண்டனேன் கோதையைக் கண்ணிய மிழந்தனேன்.
 தோற்றுத் திரும்புதல் தூஷணைக் கிடமென
 ஏற்றனன் வஞ்சகச் செயலினைப் பெட்டியின்
 வாயிலாய்ப் போந்தனேன் மங்கையி னரியதாஞ்
 சயனமா ளிகைதனிற் றனிமையிற் றுயின்ற
 கயல் விழித் தோகையின் கணையாழி வெளவினேன்.
 மார்பினி லுள்ளதோர் மறுவினைக் கண்டனேன்
 செர்ந்தனே னெனபதி செப்பினேன் கண்டதைக்
 கோதையை வென்றதாய்க்கூறி னேன வன்வயின்
 மாதிவ ளீந்ததாய்க் காட்டினேன் மோதிரம்
 மற்றவர்காணாத மச்சம் யான்கண்டதால்
 சொற்றதை முற்றுமே யுண்மையா யேற்றனன்
 வாடியே நொந்தனன் வதங்கினன் சீறினன்
 பேடையாம் பேதையை வேசையாய் மதித்தனன்
 பதரினன் கதரினன் பைத்தியங் கொண்டனன்
 சிதைத்திட நினைத்தனன் சேவகன் றனக்கு
 விடுத்தனன் கடிதமும் வேண்டினன் கொன்றிட
 முடிவினை யறிந்திலேன் முனிந்திடா தருள் மின்.”

(இதைக்கேட்ட மதிவதனன் ஆத்திரத்துடன்

முன்னால் ஓடிவந்து)

மதிவதனன்:—

(இராகம்—மோகனம்.)

கலிங்கனே கள்வா சூதா கபடமேயுருவாய் வந்த
புலையனே மடையா பேதைப் புல்லிய வுணர் வைக் கொண்ட
கொலைஞனே நினைக்க காணக் கடசுதே கொடியபாவி
விலையிலா மணியாம் நாரி விண்ணுல கடைந்த துன்னால்.

(கோபத்துடன்) அடே படுபாவி சூரசேனா கொலைபா
தகா ! அனியாயமாப்ச் சுந்தரரங்கியைக் கொல்லுவதற்கு
வழிதேடினையே—ஆகா பூபதி ! என்னை உங்கள் வாளாலாயி
னும், விஷத்தின் மூலமாயாயினும், தூக்கின் மூலமாயாயி
னும், உடனே கொன்று விட உத்திரவளிப்புங்கள், யான் மதி
வதனன். யானே உங்களது அரிய புதலவியைக் கொன்றவன்.
எனது சரீரம் பாழும் நரகினுக்கே உரித்து, நீங்கள் என்னை
அணுவணுவாய் வெட்டி விடுங்கள்.—ஆகா ! சுந்தரரங்கி !
அவனைப் போன்ற பரிசுத்த உருவமான மங்கையர் இப்புவி
யிலேது ? ஐயோ ! சுந்தரரங்கி, எனதாருயிரே ! என்கண்
மணி ! அடி, மதிப்பிலா மாணிக்கமே ! உனது திரேகம்
எங்கே மறைந்துவிட்டதடி ! ஐயோ ! ஆத்திரக் காரனுக்குப்
புத்திமட்டென யான் இக்காரியங் செய்தேனே அடிசுந்தரி,
தேனே ! என்மனம் பதரிப் பதைக்குதே—”

கோவிந்தன்:—“ மகாராஜனே இன்னொன்று தெரிவிக்கின்
றேன்.—”

மதிவதனன்:—“ அடே ! கேவலமான சேவகப் பயலே !
யான் அரசனிடத்தில் வசனிக்கையில் இடையில் பேசு
கின்றனையா ! ஓர் புறத்திற் கிடப்பாய்.”

(மதிவதனன் கோவிந்தனை ஓர் அடி அடித்து
அப்பால் தள்ள, அவன் அப்புறம்
கீழே விழுதல்)

புருஷோத்தமன்:—(பதை பதைத்து) “ஆகா கீழே விழுந்
தது சுந்தராங்கியன்றோ!—எனதரிய தலைவா! நீங்கள்
சுந்தராங்கியைக் கொல்லவில்லை. ஐயோ? கடினமாய்
அடிபட்டிருக்குமோ! கரத்தாற் றாக்குங்கள்”

அரசன்:—“ஆகா! இதென்ன விற்தை? உலகமே முற்றும்
தலை கீழாய் மாறு கின்றதா?”

மதிவதனன்:—“ஆ! அவள் உயிருட னிருக்கின்றனளா?
ஆமாம், அவளுடைய வதனமாய்த் தோன்றுகின்
றதே!!”

புருஷோத்தமன்:—“எனதரிய அன்னையாரே! எழுந்திருங்
கள்! அடி பலமாய்ப் பட்டதோ? என்ன உங்கள் தலை
விதி.”

அரசன்:—“ஆகா இது நிஜமோ! அல்லது கனவோ!
இவை உண்மையாயின் பேரானந்தத்தினால் எனதுயிர்
போய் விடும்போவிருக்கின்றதே.”

புருஷோத்தமன்:—“அம்மா! உடம்பு எவ்வாறிருக்கின்
றது?”

சுந்தராங்கி:—(சிறிது கோபத்துடன்) “அடே, புருஷோத்
தமா! அப்பாற் போவாய். உனது முகத்தை நோக்கவே
எனக்கிஷ்டமில்லை. என்னிடத்தில் அமிர்தசஞ்சீவி
யென விஷத்தைக் கொடுத்தனையன்றோ? உன்னை நம்ப
லாகாது!”

அரசன்:—“ஆகா! எனதினிய சுந்தராங்கியின் குர
லன்றோ!”

புருஷோத்தமன்:—“சிறந்த அரசியாரே! அதைச் சரசாங்கி மகாராணியார் அமிர்த சஞ்சீவி யென்று எனக்கு கொடுத்தனர். யான் அதை உண்மை யென நினைத்தேன். யான் உங்களிடம் மோசம் புரிவேனாயின் என் சிரத்தின் மீது இடியே விழும்.”

அரசன்:—“ஆகா! விஷயங்கள் புதிது புதிதாய்க் கிளம்புகின்றனவே!”

சுந்தராங்கி:—“அதை யான் உட்கொள்ள, அது விஷமாய் முடிந்தது.”

வாசுதேவன்:—“அண்ணலே! சரசாங்கி இதையும் தெரிவித்தனள். யான் மறந்துவிட்டேன். இவன் சொல்வது உண்மைதான்.”

அரசன்:—“வாசுதேவா! என்னடா அது?”

வாசுதேவன்:—“மகாராணியார் விஷங்களின் தன்மையைக் கற்றுக் கொடுக்குமாறு என்னை நெடு நாளாய் வற்புறுத்திக் கொண்டிருந்தனர். எளி புனை முதலிய வற்றிற்குப் பிரயோகித்து, மாற்று மருந்தைக் கொடுத்து மீட்கவேண்டுமெனக் கொஞ்சம் விஷத்தைக் கொடுக்குமாறு வேண்டினள். யான் சந்தேகித்து அவ்வாறு செய்யாது வேறோர் மருந்தைக் கொடுத்தேன். அதை யுண்டவர் சில நாழிகை வரையில் இறந்த வரைப்போலக்கிடப்பினும் கடைசியில் முன்னிலும் வலியுடன் விழித்தெழுவர். அதனால் அவருக்கு யாதொரு பொல்லாங்கும் நிகழாது.—ஆகா! அம்மா. அதை நீங்கள் உண்டார்களா?”

சுந்தராங்கி:—“ஆமாம். அதை உண்டவுடன் இறந்தவள் போல விழுந்துவிட்டேன். பிறகு ஒன்றையு மறிந்தேனில்லை.”

நரசிம்மவீரன்:—“ எனதரிய பாலகர்கள் ! உண்மையை
அறிந்தீர்களா ? இப்பொழுதன்றோ யாவும் ஸ்பஷ்ட
மாய் விளங்குகின்றன.”

சுந்தரன்:—“ நமமிடத்தில் வந்த கோவிந்தன் இவனே.”

சந்திரன்:—“ இனி இவனேது ? இவனே ! ”

(சுந்தரங்கி மதிவதனை உற்றுநோக்கி ஒடிப்போய்
அவனது கரத்தைப் பிடித்துக் கொள்ளுதல்.)

சுந்தரங்கி:—

(இராகம்—செஞ்சுருட்டி.)

விதிவிதி யீவைகள் யாவும் விதியினை வெல்வாருண்டோ
மதிவதன நீ யின்றி மதியிலாயிரவே யானேன்
பதியென வுறுதியாகப் பற்றிய வென்னைக் கொல்லப்
பதரினாய் நீயே யின்றுன் பாணியாற் றொலெப்பா யென்னை.

ஏ ! மதிவதனா ! உன்னை எனது உயிரென மதித்திருந்த
வென்னைக் கொல்ல நினைத்துப் பதைபதைத்தையன்றோ.
இப்பொழுது உன் கரத்தினாலேயே நீ என்னை வெட்டிவிடு,
யான் மனத்திருபதியோடு இறக்கின்றேன். உனது சந்தேக
மும் நிவர்த்தியாய் விடும்.

மதிவதனன்:—

(இந்திரசபா—கோடா சாமி எனது மொழி)

கோபமோ கனியே—எனது மிசை—கோபமோ கனியே

(1) பாபியான் செய்த—தீமைகள் பல

பாதகனானேன்—யானே

பரிவுடனவை பொறுப்ப துன்கடன்.

(கோ)

பதி=புருஷன் பாணி=கை.

- (2) சூரசேன னென் பகைவனா மிவன்
சூது செய்தனனன்றோ
ஆதலாற் பிழை பேதையே யின்னம். (கோ)
- (3) ஆவியே யினி யகன்ற தேனும் யான்
அரிவையே யுனைக் கொல்ல
ஐயயோ மனங்கொள்ளுமோ கண்ணே. (கோ)

ஐ கண்மணி! சுந்தரி! ஆகா! என்ன வார்த்தை மொழிந்தனை? இப்பாதகனான சூரசேனன் புரிந்த வஞ்சகத்தினால் யான் உன் விஷயத்தில் தீங்கு நினைத்தேன். எனதாவியே! நீ அவைகளை இனி மறந்து என்னை மன்னிக்கவேண்டியது உனது கடன். இனி உன்னை ஓர் கூடினமும் பிரிவேனோ? (கிருப்புசுழ்)

சுந்தராங்கி:—

பன்னாளும் யாமொருங்கே யாவியுடல் போலவிரும்
தென்னேறமேனும் பிரியா தென் குணம்நீயறிந்து
இன்னவையே புரிய வேவியதென் மாயமிது—இனியோனே.

மதிவதனன்:—

என்னாவியே யெனது தேடரிய மாமணியே
துன்னாத பாதகனாஞ் சூரசேனப் பேதையவன்
உன்னாதவாறு பல வோதியெனைக் கோபங்கொள்ளப்—புரிந்
[தானே.

சுந்தராங்கி:—

நன்றாகவே மொழிந்தாய் நாரியரின் மீது நீவிர்
ஒன்றாத பாதகமுமோது வதுங் கோபம்வரின்
கன்றாத போதவரைக் காதலுடன் பேணுவதும்—அழகாமோ.

மதிவதனன்:—

கண்ணெயென் காதல்மிசு காரிகையென் பேதைமையை
யெண்ணாமலே யென்பிழை நீ பொறுத்த லேபுரிவாய்
விண்ணேகு காலம்வரை வேறுபடுமோ வென்மனம்—மின்
[னனே.

அரசன்:—“ ஏ ! எனதரிய செல்வி ! எனது பாக்கியமே !
ஏ திகட்டாத சுவைக்கட்டியே ! எனதருகில் வா
என்ன என்னுடன் ஓர் அன்பான மொழி வசனிக்கலா
காதா ? உன் விஷயத்தில் யான் ஏதேதோ பல தீங்கு
கள் புரிந்திருப்பினும் ஈன்ற தந்தையின் மீது நீ வர்மம்
பாராட்டலாமா ? எனது விலையிலா நிதியே ! ஏ மாற்
றிலாத தங்கமே ! இங்கே வா ! ”

சுந்தராங்கி:—

(வணக்கத்துடன்)

“ எனதரிய பிதா ! உங்கள் மீது எனக்கு வருத்த
மேன் ? நீங்களே எனது பிழைகளை ‘மன்னித்து ஆசீர்வதிக்க
வேண்டும்.’ ”

நரசிம்மவீரன்:—“ சுந்தரா ! சந்திரா ! கோவிந்தனைச் சகோ
தரனென வாஞ்சை பாராட்டியது உங்கள் குற்றமன்று.
அதற்குக் காரணமிருக்கின்றது. ”

அரசன்:—

(சுந்தராங்கியை மார்போடு அணைத்துக்கொண்டு)

“ ஆகா ! இப்பொழுதே யான் கிருதார்த்தனானேன்.
எனது ஆனந்தமே பேரானந்தம் ! குழந்தாய் ! உனது சிற்
றன்னையும் இறந்துவிட்டனள். ”

சுந்தராங்கி:—“ ஆ இறந்துவிட்டனளா ? ஐயோ ! பாவம் ! இவ்
வளவு இளைமையில் இறந்து விட்டனளே ! இது மிக்க
விசனத்தைத் தருகின்றது பிதா ! ”

அரசன்:—“ அவளது சகோதரனும் எங்கேயோ சென்று
விட்டனன். அவனைக்கண்டோருமில்லை. ”

புருஷோத்தமன் —“ அவ்விஷயத்தில் யான் உண்மையைத்
தெரிவிக்கின்றேன். சுந்தராங்கி அரசிபார் காணுமற்

போனபின் அவர் தனது வாளை உறுவிக் கொண்டு என்னிடம் வந்து, சுந்தரங்கி சென்ற விடத்தை உடனே தெரிவிக்கா விடில் அப்பொழுதே என்னைக் கொன்று விடுவதாய்ப் பயமுறுத்தினர். அச்சமயத்தில் எனது எஜமானன் சுந்தரங்கி யரசியாருக்கு எழுதிய கடித மொன்று தற்செயலாய் என்னிடமிருந்தது. அதை அவரிடங் கொடுத்தேன். எனது எஜமானனது உடைகளிற சில என்னிடமிருந்தன. அதையும் பெற்றுக்கொண்டு, அரசியின் சுற்பையழித்து விடுவதாய்க் கூறிவிட்டு விரைவில் துறைமுகப் பட்டினத்திற்குச் சென்றனர். அதற்குப் பின்னர் நிகழ்ந்த வற்றையானறியேன்.”

சுந்தரன்:—“மீதி விபரத்தையான் தெரிவித்த முடிக்கின்றேன். இறைவ! அவனையான் அவ்விடத்திலேயே முடித்து விட்டேன்.”

அரசன்:—(கடுங்கோபத்துடன்) “ஆகா! அப்படியா! இதோ பார், உன்னை ஓர் கொடியிற் கொல்விக்கின்றேன். என்ன செய்தனை? ஒருக்கால பொய் சொல்லுகின்றனையோ?”

சுந்தரன்:—“இல்லையிலலை. உண்மையிலேயே யான் கொன்றேன்”

அரசன்:—(கோபத்துடன்) “அவன் மகாராணியின் தமையனைன்பதை அறிந்தாயில்லை போலும்”

சுந்தரன்:—“அவன் முற்றும் கௌரவையற்றவன். அவனது சொல்லும் செயலும் அரசுலத்தி லுதித்தவனுக்குத் தகாதவையாயிருந்தன. ஆகா! அவன் எங்களை முகாந்திரமின்றி எவ்வாறு தூஷித்துக் கோப மூட்டினான்! நாங்கள் அவன் விஷயத்தில் ஓர் விதத் தவறும்

மரியாதைக் குறையும் செய்யாதிருக்க, அவன் எங்களை வாயில் வந்தவாறு வைதனன். ஆதலின் யான் அவனது சிரத்தை வெட்டினேன்”

அரசன்:—(கோபத்துடன்) “அமே ! உனது வாக்கு மூலத் தினாலேயே நீ குற்றவாளியாயினாய். அதனால் நீ சட்டப்படி மரணதண்டனைக் காளானாய். அமே சேவகா இக்குற்றவாளியை விலங்காற் பிணித்து அப்பாற் கொண்டுபோ.”

நரசிம்மவீரன்:—“ அமே சேவகா இவனுக்கருகில் வராதி. இவனைச் சாதாரண மனிதனென நினைத்தாய் போலும்! ஜெயபாலனைப்போல ஆயிரம் ஜெயபாலர் ஒன்று கூடினுமே இவனது பிறப்பிற்கும் மேன்மைக்கும் ஈடாவரோ ! மன்னவா ! சிறிது பொறுமின்.”

அரசன்:—“ அமே ! விருத்தா ! நீயும் உனது மக்களும் எனக்குச் செய்த உதவிக்கு யான் வெகுமதியளிக்குமுன், யான் உன்மீது வெறுத்துக் கோபிக்குமாறு ஏன் பிதற்றுகின்றனை ? இவன் ஜெயபாலனிலும் எப்படி உயர்ந்தவனானவனடா ?

சந்திரன்:—“ நிருப ! அவ்வாறு எங்கள் தந்தை கூறியது தவறுதான், மன்னித் தருளுமின்.”

அரசன்:—(கோபத்துடன்) “ அப்பிழைக்காக நீயும் இறக்க வேண்டியதே முடிபு.”

நரசிம்மவீரன்:—“ அரசே ! அனைக வருஷங்களுக்கு முன்னர் உங்களிடத்தில நரசிம்ம வீரனென ஓர் சேனைத் தலைவனிருந்தானே அது நினைவிற்கு வருகின்றதோ?”

அரசன்:—“ஆமாம் அவனோர் பெருத்த வஞ்சகன் ! அதனால் தேசப்பிரஷ்டனாக்கப் பட்டான். அவனைப் பற்றி யாது தெரிவிக்கப் போகின்றனை?”

நரசிம்மவீரன்:—“அவனே இம்முதியோன், அவன் எவ்வாறு வஞ்சகனாயினானோ தெரியவில்லை.”

அரசன்:—(கோபத்துடன்) “ஆகா அப்படியா ! காவலர்கள் ! இம்மூவரையும் விலங்கிட்டு அப்பாற் கொண்டு போங்கள். இவர்களை ஒருபோதும் மன்னித்து விடேன்”

நரசிம்மவீரன்:—“அண்ணலே ! ஏழைமீது தயை புரிந்து கோபியாது சற்றுப் பொறுங்கள். முதலில் உங்கள் இரண்டு புத்திரர்களையும் வளர்த்ததற்குரிய வெகுமதியை யீந்து விட்டு அதன் பின்னர் என்னைக்கொல்லுங்கள்.”

அரசன்:—(ஆச்சரியத்துடன்) “ஆகா ! எனது புத்திரரை நீ வளர்க்கவாவது ! என்னடா பிதற்றுகின்றனை?”

நரசிம்மவீரன்:—(அரசனது காலில் வீழ்ந்து) “சிறந்த மகிபனே ! என்னைத்தந்தை யென்றழைக்கும் இச்சிறுவரிருவரும் எனது புதல்வரல்லர். உங்களது உதரத்திலுதித்த இளவரசர்கள்.”

அரசன்:—(திகைத்து) “இவர்கள் எப்படி எனது புத்திரராவர்?”

நரசிம்மவீரன்:—“புரந்தரா ! யான் முற்றும் உண்மையாய் நடந்து உங்கள் விஷயத்திற் பலபோர்களில் வெற்றி பெற்றிருந்தும் எனது விரோதிகளின் மொழியை உண்மையென நம்பி என்னை தேசப்பிரஷ்டனாக்கினீர்

கள். யான் உங்களுக்கு யாதோர் பிழையுஞ்செய்தறி யேனாதவின் அப்பொழுதிருந்த என்மனதின் நிலைமையையும் துக்கத்தையும் என்னெனத் தெரிவிப்பேன் ! இதற்காகப் பழிக்குப்பழிவாங்க நினைத்து இக்குழந்தைகளை வளர்த்த தாதியை இதன் பொருட்டே மணந்து அவள் மூலமாய் இவர்களை எடுத்தாக்கொண்டு ஆரண்யத்திற்குச்சென்று அதன் பிறகு அவளையும் அங்கு வரவழைத்துக்கொண்டேன். யான் பின்னர்ச்செய்த குற்றத்திற்கு முந்தியே தண்டிக்கப்பட்டதாக நினைத்துக்கொண்டேன். இவ்விருபது வருஷங்களாய், இவர்களை வித்தைகளனைத்திலும் பயிற்றி யாதொரு குறைவுமின்றி வளர்த்தேன். இதோ உங்களிடம் திரும்பவுங்கொணர்ந்து விட்டு விட்டேன்.—(அழுது கொண்டு) எனினும் இளமையே யுருவாய்வந்த இவ்விரு அரிப நண்பரையும் விடுத்துப்பிரிய மாத்திலும் என்மனம் சம்மதியாது பதை பதைக்கின்றது. ஆகா ! இவர்கள் எத்தகைய மேன்மைக் குணத்தைக் கொண்டிருக்கின்றனர். கடவுளது சிருஷ்டியின் வினோதத்தை என்னெனச்சொல்வேன் ! இருவரும் சந்திர சூரியமெனப் பிரகாசிக்கின்றனர்.”

அரசன் :—“ ஆகா ! நரசிம்மா ! ஏன் அழுகின்றனை ? இவர்கள் எனது குழந்தைகளாயிருப்பார்களாயின் எனது பாக்கியமே பாக்கியம்.”

நரசிம்மவீரன் :—“சுந்தர னென்னும் பெயரைக் கொண்ட இவனை முதற்புதல்வன். மற்றவனாகிய இளையோன் சந்திரனெனும் பெயரையுடையான். இவர்களை யான்களவாடிச் சென்றபோது, இவர்களின் அன்னையால் தயாரிக்கப் பெற்ற ஓர்வினோத அங்கு இவர்கள் மீது

போர்த்தப்பெற்றிருந்தது. அதை மிகவும் பத்திர மாய்க்காப்பாற்றி வைத்திருக்கின்றேன். இதை உண்மையென உறுதிப்படுத்துவதற்கு இவ்வங்கியைப் பார்க்கவேண்டுமென்று கட்டளையிடுவீர்களாயின் காண்பிக்கின்றேன்.”

அரசன் :—“அடே ! நரசிம்மா ! எனது மூத்த புதல்வனாகிய சுந்தரனுடைய கழுத்தில் ஓர் மச்சமிருந்ததாய் ஞாபகமிருக்கின்றது. அதைப் பார்ப்போம்—சுந்தரா ! அருகிலவா.”

நரசிம்மவீரன் :—“ஆகா ! அந்த அடையாளம் இதோ இருக்கின்றது, பார்த்தீர்களா ? அறப்பொருளாகிய இவ்வியற்கை மச்சம் எனது மொழிக்கு சாஷியாயமைந்தது.”

அரசன் :—“(பெரும குதூகலத்துடன்) “ஆகா ! என்ன எனது பேரானந்தம் ? ஓர் மாதா ஓர் சமயத்தில் ஓர் குழந்தைக்குத் தாயாவள். யான் ஒரே காலத்தில் ஓர் விலையிலா மாணிக்கங்களாகிய மூன்று குழந்தைகளைப் பெற்றேன். ஏ ! எனது உயிரை யொத்த செல்வர்கள் ! சம்பத்தில் வருது என்னைத்தழுவங்கள்.—(அவர்களை யணைத்தவாறு சிரித்துக்கொண்டு) கண்மணி ! சுந்தராங்கி இதனால் உனக்குத்தான் நஷ்டம். இவ்விராஜ ஜியபாரம் நினக்கிலையாயிற்று.”

சுந்தராங்கி :—(சந்தோஷத்துடன்) “இல்லை இல்லை. பிதா ! இதனால் எனக்கு இரண்டு புதிய உலகங்கள் கிடைத்தன.—ஆகா ! எனதரிய சகோதரர்கள் ! தெய்வமே நம்மை இதற்குமுன்னர் சந்திப்பித்தது. அப்பொழுது யான் ஒருவனே உண்மையைத் தெரிவித்தேன். நீங்கள் பொய் புகன்றீர்கள்.”

சுந்தரன்:—(திகைத்து) “ எவ்விஷயத்தில் பொய்யுரைத்
தோம். இனிய சகோதரி ! ”

சுந்தராங்கி :—(சிரித்துக்கொண்டு) “ நீங்கள் உண்மையில்
எனது சகோதரர்களாதலின், யான் உங்களை அப்
பொழுது சகோதரர்களைன்றழைத்தது சரியானது.
உங்களுக்கு யான் சகோதரியாயிருக்க, என்னை நீங்கள்
சகோதரனென்றழைத்தது தவறல்லவோ ? ”

அரசன்:—“ ஆகா ! நீங்கள் கூட இதற்கு முன்னர் சந்தித்
தீர்களோ ? ”

சந்திரன் :—“ ஆம் ! சந்தித்தோம் டிதா ! ”

சுந்தரன் :—“ முதலில் சந்தித்த பொழுதே ஒருவர் பாலொ
ருவர் பெருவாஞ்சையைக் கொண்டனம். கடைசி
யாய்ப் பிரியுமவரை அவ்வாறே இருநதனம். ”

அரசன்—“ இரததக்கலப்பின் கவாசசி இல்லாமற்போமோ !
நம்மையறிபாமலே பிரியமுண்டாமன்றோ ! ஆகா !
என்ன எனது பாக்கியம் ! என்ன எனது பிரம்மானந
தம் ! அதற்கு எல்லையே இல்லை. உங்கள் ஒவ்வொரு
வரது வரலாறுகளையும் சாவகாச வாய் விரிவாய்க்கேழ்க்க
வேண்டும் இப்பொழுது பிணிக்கப்பட்டு நமது முன்
னர் கொணரபெற்றிருப்பவரைத் தவிர மற்றையோர்
யாவருக்கும் பேரானாதமே. அவர்களும் நம்மால் சந்
தோஷப்பட்டுமே. அவர்களை விட்டுவிடுங்கள். ”

சுந்தராங்கி :—(புன்சிரிப்புடன் பராக்கிரமபாகுவை நோக்கி)
“ எனதரிய எஜமானரே ! யான் இன்னம உங்களிடத்
தில் ஊழியம் செய்யப்படுமா ? ”

பராக்கிரமபாகு :—(சந்தோஷத்துடன்) “ உனக்கு மங்கள
முண்டாகட்டும். நீ நீழி உனது காதலனுடன் இனிது
வாழ்வாயாக. ”

அரசன்:—“ஐயோ! கடைசியில் என்னைக் காப்பாற்றிய அந்த எளிய போர்வீரனைக்கண்டோரில்லையே! அவனி ருந்திருப்பின் அவன் எதைக் கீட்கின்றானோ அதை அக்கணமே தரத் தயாராயிருக்கின்றேன்.”

மதிவதனன்:—“மேன்மை தங்கிய அண்ணலே! அவ்வாறு யானே வந்தேன். யான் சமயோசிதமாய் வேஷம் பூண்டு வந்து போர்செய்தேன்.—அடே சூரசேனா உண்மையைத்தெரிவி—யான் உன்னை வென்று கீழே வீழ்த்திக்கொல்லும் சமயத்திலிருக்கவில்லையா”?

சூரசேனன்:—(மதிவதனன் காலில் விழுந்து) “இதோ இன்னொருமுறை உமது கால்களில் விழுகின்றேன். முன்பு உமது பலத்தினால் விழுந்தேன். இப்பொழுது என்னுடைய மனோபாதையைப் பொறுக்கலாற்றாது விழுகின்றேன். என்னைக் கொன்றுவிடும். இதோ இரண்டு மோதிரங்களையும் பெற்றுக்கொள்வீர்.”

மதிவதனன்:—(மோதிரங்களைவாங்கியவாறு) “அடே சூரசேனா? எனது காலில் ஏன் விழுகின்றன? உன் மீது யான் சிற்றமுங்கொள்ளேன். விரோதம் பாராட்டி உனக்கு யாதொரு பொல்லாங்குமியற்றேன். இனியா யினும் பிறரெவரையும் இவ்வாறு வஞ்சியாது யோக்கியனாயிரு. திரும்ப இவ்வாறு பிறர்க்குத்தீமைபுரிய நினைப்பையேல்.

‘மறந்தும் பிறன்கேடு சூழற்க சூழி
னறஞ்சூழஞ் சூழ்ந்தவன் கேடு’

என்றவாறு அது உனக்கே துன்பமாய் முடியும்.”

அரசன்:—(சந்தோஷத்துடன்) “ஆகா, எனது மருகனது மேன்மைக்குணமே குணம்:—ஏ மந்திரி! தேவாலயங்களிலெல்லாம் விசேஷமாய்ப் பூஜை அலங்காரம் ஊர்

வலம், நைவேத்தியம் முதலியவற்றை நடத்துவாய். நகரைழுமுதும் இந்திரலோகமென்ன அலங்கரிக்கக் கடவாய். இன்றைக்கேளனதரிய சுந்தரரங்கியை மதுவதனனுக்கு மணம்புரிவிக்க வேண்டும்:—யாவரும் அரண்மனைக்கு விமரிசையாய்ச் செல்வோம் வாருங்கள்.”

மதுவதனன் சுந்தரரங்கி இருவரும் கைகோர்த்துக்கொண்டு

(இந்திரசபா—சாமராஜ இந்திரா)

தேவர் தேவாயீசா வுன்னைப்போற்றிடுனும்.

(1) நாவிலுந்தன் புகழ்—நவிலலுமாமோ நாதா
பாவியரெம்மை வந்தாளுவாய் (தேவர்)

(2) வேதங்கள் சுண்டிடா விடலனே யுந்தன்பாதம்
வேண்டினும் பிற வேண்டோம் யாம் (தேவர்)

(ஆதிமூலப்பொருள் தனக்கடியேனது வந்தனம்
என்ற நோட்டின்வரணமெட்டு)

(1) ஆதியந்தமாகி நின்ற சோதி யண்ணல் வாழவே
நீதியாவும் வேதம்நாலும் நீடுநின்று வாழவே

(2) பூமியாவும் நேமியொன்றிலாளுகின்ற பூபனும்
தீமையின்றி நேமம் நின்று சேமமிஞ்சி வாழவே (ஆதி)

(யாவரும் அரண்மனைக்குச் செல்லுதல். பிறகு சுந்தரரங்கியை மதுவதனனுக்கு வெகு சம்பிரமத்துடன் திருமணம் புரிவித்தல்.)

(ஓம் சுபமஸ்து).

